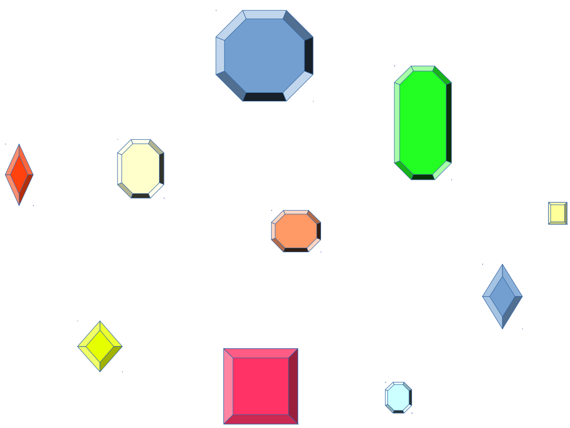
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Πρώτο
(1963-1983)



Λιζέτα Βρανά



ISBN: 978-1508743866 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 1η: Μακρινή Αθωότητα

Δεν ξέρω πότε πρωτοάρχισα να αισθάνομαι σαν στόχος. Ίσως από την ημέρα που γεννήθηκα, στις 21 Ιουνίου του έτους 1963, ημέρα Παρασκευή, μετά από 8μηνη κύηση και τεχνητούς πόνους. Όλοι είχαν απορήσει επειδή τότε τα οκταμηνήτικα παιδιά δεν επιζούσαν σχεδόν ποτέ. *Λες κι έπρεπε να γεννηθώ οπωσδήποτε τη συγκεκριμένη μέρα...*

Αλλά μάλλον όχι, άλλωστε τα πρώτα μου χρόνια ήταν πολύ αθώα. Οι αναμνήσεις μου εκείνης της εποχής χάνονται θολές και αποσπασματικές μέσα σε μια ομιχλώδη μακαριότητα, τότε που ο χρόνος φάνταζε ευέλικτος και αγραμμικός και κάθε χώρος εκτεινόταν νωχελικά ως το άπειρο, εφόσον τα μικρά παιδιά συγχέουν το όνειρο με την πραγματικότητα. Αναπολώ ακόμη μια σκηνή, όταν ήμουν τριών χρονών περίπου και οδηγούσα τρία-τέσσερα άλλα κουτσούβελα μέσα σ' ένα χωράφι, κρατώντας στα χέρια μας λεπτά κλαδιά όρθια, σαν σκήπτρα.

Θυμάμαι ότι πηγαίναμε συχνά κινηματογράφο οικογενειακώς, στα κοντινά σινεμά “Πάρις” και “Αλεξάνδρα”. Μου άρεσε ιδιαίτερα να παρακολουθώ ταινίες ελληνικές ή ξένες -παρόλο που είχα ένα μικρό πρόβλημα: Με φόβιζε η στιγμή που άνοιγε η οθόνη, τότε ακριβώς που το σκοτάδι του μαύρου πανιού διαλυόταν από το εκτυφλωτικό φως της προβολής. Γι' αυτό, λίγο πριν αρχίσει το έργο, σηκωνόμουν όρθια στην καρέκλα, έστρεφα την πλάτη στην οθόνη και περίμενα ν' αρχίσει η ταινία για να γυρίσω κανονικά. Εκείνοι που κάθονταν πίσω μου ενοχλούνταν: “Γύρνα μπροστά σου!” μου φώναζαν συχνά, όπως και οι γονείς μου άλλωστε, αλλά εγώ δεν γύριζα αν δεν ξεκινούσε για τα καλά η ταινία. *Τι φοβόμουν, αλήθεια, ότι θα άστραφτε μπροστά μου, πάνω στη μαύρη ακόμα οθόνη;*

Ήμουν τριάμισι ετών περίπου όταν μια κούκλα που είχα έμεινε χωρίς πόδι, πράγμα που μ' εκνεύρισε αρκετά. Βγήκα,

λοιπόν, στην αυλή και την πέταξα μακριά, με όλη μου τη δύναμη. Η κούκλα διέγραψε τροχιά πάνω από το διπλανό οικόπεδο, πέρασε και το παραδιπλανό, ώσπου έπεσε πάνω στη μάντρα της θείας Πηνελόπης, περίπου τριάντα μέτρα μακριά! Το γεγονός μου φάνηκε περίεργο κι έτρεξα να φέρω τη μητέρα μου. Εκείνη όμως δεν πίστεψε ότι είχα πετάξει την κούκλα τόσο μακριά. "Αδύνατον! Να μη λες ψέματα!", με μάλωσε και μπήκε ξανά στην κουζίνα.

Καθ' όλη τη νηπιακή ηλικία ήμουν ένα αθώο κι ευκολόπιστο πλάσμα, ικανό να εμπιστευθεί οποιονδήποτε και να πιστέψει οτιδήποτε. Δεν είχα κανένα πρόβλημα να χαρίζω τα παιγνίδια μου σε άλλα παιδιά, μόλις κάποιο έλεγε ότι του άρεσαν. Όμως, οι άλλοι δεν μου επέτρεπαν καν να παίζω με τα δικά τους παιγνίδια. Έτσι, με φώναζαν "χαζή", χωρίς εγώ να μπορώ να κατανοήσω το λόγο.

Ένα ανοιξιάτικο πρωί, εγώ και η μητέρα μου περπατούσαμε σ' έναν κοντινό δρόμο όταν δυο αγόρια της ηλικίας μου, καθισμένα ήσυχα μέσα σ' έναν κήπο, με φώναξαν:
"Ε, συ, έλα δω, θέλουμε να σου δώσουμε ένα δώρο!"
Η μητέρα μου προσπάθησε να με εμποδίσει, μα πριν πει "κύμινο", εγώ ήδη έτρεχα προς το μέρος τους. "Λοιπόν, πού είναι το δώρο;" τους ρώτησα. Τα δυο αγόρια χαχάνιζαν αλλά δεν έλεγαν τίποτα. Τότε, ένα ελαφρό χαστούκι με ξάφνιασε δυσάρεστα. "Αυτό είναι το δώρο!", κάγχασε ο ένας τους και μετά ξέσπασαν σε δυνατά γέλια και οι δυο τους. Εγώ έβαλα τα κλάματα και έφυγα, περισσότερο απορημένη παρά στενοχωρημένη: δεν ήταν παρά μια παιδική φάρσα, εντάξει, αλλά γιατί εγώ δεν σκαρφιζόμουν ποτέ τέτοια κόλπα; Γιατί εγώ ποτέ δεν σκεφτόμουν να κοροϊδέψω οποιονδήποτε; Ήμουν μόλις τεσσάρων ετών, μα ήδη διαισθανόμουν ότι ήμουν διαφορετική από τ' άλλα παιδιά.

Άλλοτε, πάλι, έπαιζα ανέμελα μόνη μου, στο διπλανό οικόπεδο πλάι στις ελιές. Ήταν δύο μεγαλύτερα κορίτσια από την Αφρική, που περνούσαν συχνά απ' έξω και όποτε μ' έβλεπαν, μ' ενοχλούσαν και με τρόμαζαν: "Εμείς είμαστε από την Αφρική και ξέρουμε από μάγια! Αν δεν μας πεις ένα

τραγουδάκι, θα σε κάνουμε σαν αυτό το φύλλο!” έλεγαν κι έδειχναν ένα φύλλο ελιάς. Κι εγώ, επειδή φοβόμουν μήπως με δείρουν ή με μεταμορφώσουν σε φύλλο, άρχιζα το τραγούδι.

Μία μέρα πήγαμε επίσκεψη μαζί με τη μητέρα μου σε μια φιλενάδα της, την κυρία Δάφνη. Καθώς οι δυο γυναίκες κουβέντιαζαν, εγώ περνούσα την ώρα μου εξερευνώντας κήπους, αυλές και ταράτσες. Κάποια στιγμή, σε μια διπλανή αυλή είδα ένα κορίτσι της ηλικίας μου, δηλαδή περίπου τεσσάρων χρονών, και θεώρησα καλό να της χαμογελάσω. Εκείνη με κοίταξε μάλλον θυμωμένα και με αποκάλεσε “γουρούνα”. Για μια στιγμή, νόμισα πως δεν άκουσα καλά. “Τι κάνεις; Είσαι καλά;”, τη ρώτησα. “Γουρούνα!” ξανάπε εκείνη με κακία. Αποχώρησα στενοχωρημένη και πήγα κοντά στη μητέρα μου στο μπαλκόνι.

Δεν πέρασαν δέκα λεπτά, και ποιον βλέπω να καταφθάνει; Μία από τις δύο αφρικάνες που με πείραζαν! Χωρίς να καταλάβω πώς, τσακωθήκαμε στα γρήγορα και τελικά μ' έριξε κάτω και με χτύπησε, φωνάζοντας:
“Εγώ είμαι αφρικάνα, ξέρω να κάνω μάγια και μπορώ να σε σκοτώσω!” Ένιωσα απαίσια. Έβαλα τα κλάματα και ήθελα να φύγουμε αμέσως.

Η πιο σοβαρή απογοήτευση που βίωσα εκείνη την ξέγνοιαστη περίοδο, ήλθε με την ανακάλυψη μιας τρομακτικής πραγματικότητας: Κάποιο βράδι, καθώς ξεφύλλιζα ένα ιατρικό βιβλίο του πατέρα μου (καπετάνιος του εμπορικού ναυτικού) αντίκρισα μια εικόνα που με σοκάρισε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο είχα γνωρίσει ως τότε στη ζωή μου: Έναν ζωγραφισμένο ανθρώπινο σκελετό! Φοβήθηκα πολύ και σκέφτηκα ότι πρέπει να υπάρχει κάποια φρικτή αρρώστια που καταντάει τον άνθρωπο έτσι. Ρώτησα αμέσως τον πατέρα μου και μου εξήγησε ότι όλοι οι άνθρωποι όταν πεθαίνουν γίνονται έτσι! Έμεινα άφωνη από τον τρόμο! Έτρεξα κι έπεσα στο κρεβάτι, αποφασισμένη να κοιμηθώ και όταν θα ξυπνήσω το πρωί να μη θυμάμαι τίποτα! Όταν ξύπνησα το επόμενο πρωί, συνειδητοποίησα ότι μια αληθινά τραυματική εμπειρία δεν ξεχνιέται ποτέ...

Η μικρότερη αδελφή μου, η Αλίκη, γεννήθηκε στις 7 Νοεμβρίου 1967. Θυμάμαι, όταν την έφεραν στο σπίτι λίγες μέρες αργότερα, έκανε απίστευτο κρύο και φυσούσε δαιμονισμένα. Όσο είμασταν μικρές δεν είχα πρόβλημα μαζί της, ούτε τη ζήλευα ιδιαίτερα. Έβλεπα, ωστόσο, ότι οι γονείς και οι συγγενείς τη συμπαθούσαν περισσότερο από μένα γιατί ήταν "ξύπνια", "ναζιάρα", "θηλυκό". Επιπλέον, ό,τι κι αν σκάρωνε ήταν πάντα δικαιολογημένη επειδή ήταν "το μικρό". Εγώ, αντιθέτως, έτρωγα ξύλο για ψύλλου πήδημα και κανείς δεν με δικαιολογούσε για τίποτα. Άσε που είχα σχεδόν ξεχάσει το όνομά μου. Δεν ήμουν πια η Υβόννη. Ήμουν "η μεγάλη".

Ο καλύτερος φίλος μου ήταν ο Γρηγόρης, βαφτισιμιός του πατέρα μου και δυο χρόνια μικρότερός μου. Ακόμα και σήμερα αντηχεί στ' αυτιά μου η χαρακτηριστική ατάκα του, όποτε ερχόταν να με πάρει να παίξουμε: "Πάμε να φύγουμε;". Αρκετά συχνά έπαιζα και με την Ουρανία, την ξανθή κόρη του φούρναρη, που ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερή μου. Πέρναγα πολύ ευχάριστα μαζί τους, τρέχοντας στα οικόπεδα και στους δρόμους, ζώντας τις πιο απίθανες περιπέτειες με τη φαντασία μας. Σε αντίθεση με τα υπόλοιπα κοριτσάκια που δεν έβλεπαν την ώρα να μεγαλώσουν, να παντρευτούν και να κάνουν παιδιά, εγώ εκδήλωνα ανοικτά την απέχθειά μου για το ρόλο της συζύγου και μητέρας. Μου άρεσε να γυρνώ στους δρόμους, να τρέχω και να εξερευνώ, "αντί να βοηθάω τη μαμά στις δουλειές", όπως μου φώναζαν ότι έπρεπε να κάνω οι νοικοκυρές της γειτονιάς.

Ένας βασικός λόγος που οι νοικοκυρές της γειτονιάς με αντιπαθούσαν ήταν το γεγονός ότι ανέκαθεν ήμουν "αγοροκόριτσο". Απέφευγα συστηματικά τις κούκλες και προτιμούσα να παίζω αγορίστικα παιγνίδια με τ' αγόρια, παρά "τις κουμπάρες" με τα κορίτσια.

Οι νοικοκυρούλες της γειτονιάς άφριζαν από το κακό τους και δεν έχαναν την ευκαιρία να με κατηγορούν ως "άχαρο αγοροκόριτσο". Ιδιαίτερα η θεία Ερμιόνη, μητέρα του Γρηγόρη, διατυμπάνιζε ότι στην ηλικία μου μπορούσε να φέρνει βόλτα όλο το νοικοκυριό. Όσο, για τη μητέρα της, μια παχουλή

αργοκίνητη γριά, αυτή με μισούσε κυριολεκτικά. Δεν δίσταζε να με βρίζει και να με απειλεί όποτε μ' έβλεπε. Μια μέρα, ενώ έπαιζα ήσυχα στην αυλή τους με το Γρηγόρη, η γριά όρμησε έξω και τον μάζεψε αμέσως μέσα, φωνάζοντάς μου: "Αν δεν εξαφανιστείς γρήγορα, θα σε κάνω κομμάτια!".

Ένα ηλιόλουστο πρωινό με πήρε ο πατέρας μου και πήγαμε επίσκεψη σ' έναν συνάδελφό του ναυτικό. Αρχικά μαζέψαμε ελιές στην εξοχή. Ύστερα καταλήξαμε στο σπίτι του, ένα ωραίο παραδοσιακό οίκημα με μεγάλη ασπρισμένη αυλή και φουρνάκι στον κήπο. Μπαίνοντας σε μια κρεβατοκάμαρα, πάνω από ένα ντιβάνι αντίκρυσα κρεμασμένο ένα παλιό τουφέκι. Χάλασα τον κόσμο να μου το δώσουν για να παίξω. Η μαυροφορεμένη μητέρα του οικοδεσπότη μου το κατέβασε, μετά από αρκετές αντιρρήσεις. Το πήρα έξω στην αυλή και άρχισα να σημαδεύω διάφορα πράγματα. Η γριά μου έφερε αμέσως μια καρέκλα: "Μη λιποθυμήσει το κορίτσι!" αναφώνησε κι εγώ απόρησα: *Γιατί να λιποθυμήσω;* Τέλος πάντων, γρήγορα διαπίστωσα ότι δεν πετύχαινα τίποτα επειδή το όπλο δεν είχε σφαίρες. Φαγώθηκα να του βάλουν σφαίρες. Δεν μου έκαναν αυτό το χατήρι, φυσικά. Άλλωστε, μάλλον δεν είχαν σφαίρες.

Μια άλλη μέρα βαριόμουν επειδή δεν είχα δει καθόλου το φίλο μου το Γρηγόρη. Επιπλέον, αδημονούσα να παίξω με κάτι ωραία πιστόλια που του είχε φέρει η θεία του η Πόπη από την Αμερική. Έτσι, μετά το μεσημεριανό φαγητό, αποφάσισα να του κάνω επίσκεψη: Μπήκα από την πίσω πόρτα, δεν ήταν κανείς στην κουζίνα. Προχώρησα μέχρι το δωμάτιο του Γρηγόρη, κανείς. Κρυφοκοίταξα μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα στο υπνοδωμάτιο των γονέων του και είδα ότι όλοι ήταν εκεί μέσα και κοιμόνταν του καλού καιρού. Προσέχοντας να μην κάνω καθόλου θόρυβο, έψαξα βιαστικά ανάμεσα στα παιγνίδια του Γρηγόρη, βρήκα τα δυο χρυσαφένια πιστόλια, τα βούτηξα κι έφυγα τρεχάτη, αφήνοντας την πίσω πόρτα ανοιχτή. Όταν έφθασα στο σπίτι, η μητέρα μου είδε τα νέα μου παιγνίδια κι έβαλε τις φωνές:

"Λέγε, που τα βρήκες αυτά τα πιστόλια;"

“Στο δρόμο!”, απάντησα γρήγορα, με το πιο αθώο μου ύφος.
“Αυτά τα πιστόλια είναι πολύ ωραία για να είναι ελληνικά! Λέγε, από κανένα αμερικανάκι τα έκλεψες;”
“Όχι, όχι, τα βρήκα!” επέμεινα εγώ.
Λίγο αργότερα κατέφθασε η θεία Ερμιόνη, η μητέρα μου της έδειξε τα πιστόλια, εκείνη επιβεβαίωσε πως ήταν του γιου της, δικαιολογηθήκαμε ότι τα πήρα “κατά λάθος” και της τα δώσαμε πίσω. “Όχι τίποτε άλλο, αλλά φεύγοντας η Υβόννη άφησε και την πόρτα ανοιχτή!” είπε ήρεμα η θεία.

Μια μέρα, ο Γρηγόρης κι εγώ βρεθήκαμε σ' ένα μεγάλο οικόπεδο πλάι στο σπίτι του και οχυρωθήκαμε πίσω από δύο αντικριστούς σωρούς χαλίκια για να παίξουμε πετροπόλεμο. Σε μια στιγμή άρπαξα ένα τεράστιο πλακουτσό χαλίκι και το σβούριξα ενάντια στο Γρηγόρη. Όμως, από την πολλή φόρα δεν κατάφερα να σημαδέψω σωστά: Η πέτρα πήρε πολύ ύψος, πέρασε πάνω απ' ολόκληρο το οικόπεδο, πάνω από μια μάντρα δύο μέτρων κι έπεσε στην αυλή από πίσω. Τότε ακριβώς ακούστηκε μια πονεμένη, γυναικεία φωνή: “Ωχ, το κεφάλι μου!” Ο Γρηγόρης έτρεξε κι εξαφανίστηκε αμέσως πίσω από κάτι κοντινές φυλλωσιές, εγώ όμως δεν προλάβαινα να φύγω, οπότε κρύφτηκα πίσω από το σωρό χαλίκια. Σε χρόνο μηδέν, βγήκε ένας γέρος στο οικόπεδο και άρχισε να φωνάζει όλο θυμό: “Ξέρω ότι κρύβεσαι πίσω από τα χαλίκια, βγες έξω μην έλθω εκεί και σε δείρω!” Τελικά φανερώθηκα και υποχρεώθηκα ν' ακούω επί δέκα λεπτά τον εξάψαλμο του γέρου. Μόνον αφού πέρασαν αρκετά χρόνια, συνειδητοποίησα το παράδοξο του όλου γεγονότος: Το χαλίκι είχε διανύσει μια απόσταση 25 μέτρων περίπου, σε ύψος δυόμισι μέτρων! Λοιπόν, ακόμη και σαν ενήλικη αν δοκίμαζα, αμφιβάλλω αν θα τα κατάφερνα να ρίξω μια πέτρα τόσο μακριά.

Γενικότερα, εκείνη την εποχή βίωνα αρκετές ***ψυχικές εμπειρίες:*** Ορισμένες φορές μου ερχόταν η ιδέα να ελευθερώσω το νου μου από σκέψεις· τότε ένιωθα ξαφνικά κενή, σαν το σώμα μου να άδειαζε από εσωτερικά όργανα. Ήταν σαν να βυθιζόμουν σε μια εσωτερική σκοτεινή δίνη, μόλις για μια στιγμή. Μετά πεταγόμουν επάνω αναστατωμένη. Άλλοτε πάλι

με κατέκλυζε μια παράξενη εντύπωση, σαν να είμαι εγώ η μοναδική συνείδηση του κόσμου, ότι όλοι και όλα να περιστρέφονται γύρω μου συντονισμένα σαν ένα σατανικό καλειδοσκόπιο.

Κάθε βράδι, όταν έπεφτα στο κρεβάτι κι έκλεινα τα μάτια μου, είχα μια περίεργη αίσθηση σα να στροβιλιζόμουν όλο και βαθύτερα, κάτω από έναν πανύψηλο νυχτερινό ουρανό. Στο ζενίθ του εικονικού μου σύμπαντος στραφτάλιζαν χιλιάδες πολύχρωμα φώτα, σαν αμύθητος θησαυρός. Κρίμα που οι παραπάνω εμπειρίες μου έρχονταν όλο και πιο σπάνια χρόνο με το χρόνο, ώσπου εξαφανίστηκαν για πάντα με το πέρασμα στην εφηβεία...

Ιδιαίτερο άγχος, καθ' όλη τη διάρκεια της παιδικής μου ηλικίας, αποτελούσε για μένα το θέμα του φαγητού: Γενικά, δεν ήμουν πρόθυμη να εγκαταλείπω τα παιγνίδια μου για να φάω, πράγμα που προκαλούσε έντονη δυσαρέσκεια στη μητέρα μου, την οποία ανέκαθεν θυμάμαι χωμένη μέσα σε μια κουζίνα να μαγειρεύει ακατάπαυστα και να μας μπουκώνει γεμάτη ανησυχία, μην τυχόν και μείνουμε νηστικά. Έτσι, φρόντιζε να μας ταΐζει διαρκώς και με μανία κάθε είδους μαγειρευτά, τηγανητά, ψητά, κρέατα, ψωμιά, πατάτες, λίπη, ζυμαρικά και λιγότερο λαδερά και λαχανικά. Ιδίως όταν ήμουν πολύ μικρή ακόμη (όπως λέει η ίδια η μαμά), αρνιόμουν επίμονα να φάω το φαγητό μου και από την πρώτη κουταλιά έλεγα πάντα “Δεν θέλω άλλο”. Ως αποτέλεσμα, τις έτρωγα με τη σέσουλα. Μια μέρα, κοιμήθηκα από το πολύ κλάμα και από τότε ορκίστηκε να μη με ξαναδείρει -για φαγητό.

Όταν μεγάλωσα λίγο, διέγνωσα ότι η μητέρα μου, όπως και οι περισσότερες συνομίληκές της, έπασχαν από το “μετακατοχικό σύνδρομο” (δικός μου νεολογισμός): Δηλαδή, ήταν πεπεισμένη -και μας το περνούσε κάθε μέρα- ότι για να είναι κανείς υγιής κι ευτυχισμένος πρέπει να τρώει καθημερινά: Πολύ κρέας, πολύ ξύγγι, πολύ λάδι, πολύ βούτυρο, πολλά αυγά, πολύ ψωμί, πολλά ζυμαρικά, πολύ γάλα, όλα πολύ και συνεχώς!

Πρώτη Δημοτικού

Η πρώτη μέρα στο δημοτικό σχολείο (μέσα Σεπτέμβρη του 1969) ήταν μια μάλλον δυσάρεστη εμπειρία για μένα. Δεν είχα ξαναβρεθεί μαζί με τόσο πολλά παιδιά μαζεμένα κι ένιωθα τελείως έξω από τα νερά μου. Αντιθέτως, οι άλλοι μαθητές δεν φαίνονταν να έχουν κανένα πρόβλημα. Μόλις κατάλαβα ότι θα έμενα επί ώρες κολλημένη σ' ένα θρανίο, μακριά από τους φίλους και τα παιγνίδια μου στο δρόμο, αποφάσισα αμέσως να κάνω σκασιαρχείο -στο πρώτο κιόλας διάλειμμα! Έτσι, πρότεινα σε μια συμμαθήτριά μου, τη Μιλένα, να πάμε σπίτι μου. Εκείνη έδειξε μια υπερβολική, κατά τη γνώμη μου, ανησυχία μήπως μας έβλεπε καμιά δασκάλα *(ε, και λοιπόν;),* ωστόσο την κατάφερα να φύγουμε. “Αν χτυπήσει το κουδούνι, χαθήκαμε!”, μουρμούριζε σ' όλο το δρόμο κι εγώ απορούσα προς τι τόσος φόβος. Όταν φτάσαμε στο σπίτι, το κορίτσι έφυγε κι εγώ διαβεβαίωσα τη μητέρα μου ότι τάχα είχα σχολάσει. Όμως, μετά από μια ώρα περίπου, κατέφθασε ένα παιδί της έκτης τάξης για να με παραλάβει και να με οδηγήσει πίσω στο σχολείο.

Δεν άργησα, πάντως, να συνηθίσω στη σχολική ρουτίνα. Είχα μάλιστα ξεχωρίσει κι ένα αγόρι από την τάξη, που μου άρεσε: Τον έλεγαν Φώτη Βαλάση, ήταν ψηλός, ξανθός, καλό παιδί και άριστος μαθητής. Δυο-τρεις φορές έτρεξα κοντά του και τον αγκάλιασα. Εκείνος παραξενευόταν και προσπαθούσε να με αποφύγει. Μια φορά με τράνταξε από τους ώμους, φωνάζοντας: “Εγώ είμαι ο φυγάς! Ο φυγάς!”. Έκτοτε προτίμησα να κόψω τις αγκαλιές.

Λίγες μέρες αργότερα, επιστρέφοντας από το σχολείο, παρατήρησα κάτι περίεργο: Ως την προηγούμενη μέρα μέναμε επί της οδού Νηρηίδων 30, στην Τερψιθέα Γλυφάδας. Ωστόσο, για κάποιο περίεργο λόγο, όλοι οι αριθμοί του δρόμου μας είχαν πια αλλάξει και τώρα μας αντιστοιχούσε το νούμερο 13.

Παρόλο που γνώριζα τη σχετική πρόληψη για τον γρουσούζικο αριθμό, αρνήθηκα να δω αυτό το γεγονός σαν ***σημάδι της μοίρας...***

Πιστεύω, πάντως, ότι τα σοβαρά προβλήματά μου άρχισαν από τότε που πρωτοπήγα στο σχολείο. Για κάποιο παράξενο λόγο, δεν μου ήταν εύκολο να μπαίνω σε συντροφιές παιδιών και να παίζω μαζί τους. Ούτε κι εκείνα έδειχναν προθυμία να με δεχθούν στις παρέες τους. Θυμάμαι μια φορά, παρακολουθούσα μια ομάδα κοριτσιών που έπαιζαν σχοινάκι. Η παρέα τους μεγάλωνε διαρκώς, εγώ όμως τις παρακαλούσα επί δέκα λεπτά να παίξω μαζί τους μα εκείνες δεν καταδέχονταν ούτε να μου απαντήσουν. Έτσι, πήγα και παραπονέθηκα στη δασκάλα, οπότε με δέχθηκαν αναγκαστικά -μόνο για λίγα δευτερόλεπτα. Μετά, χτύπησε το κουδούνι.

Η πρώτη φίλη που απέκτησα ήταν η Δούκισσα, ένα πανέμορφο κορίτσι με πλούσια μαλλιά που έπεφταν μέχρι τους ώμους της. Δεν είχα καν παρατηρήσει τα φθαρμένα ρούχα και τις τρύπιες κάλτσες της, ούτε μ' ένοιαζε που ήταν τελείως ανεπίδεκτη μαθήσεως: Μετά από τρεις μήνες σχολείο, δεν ήξερε να γράφει ούτε την αλφάβητο. Όλα τα υπόλοιπα παιδιά την απέφευγαν. Σύντομα, λοιπόν, άρχισαν να αποφεύγουν και μένα.

Ένα πρωί, μια άλλη συμμαθήτριά μου, κοντούλα και σγουρομάλλα, ονόματι Λουίζα Χοϊδά, με πλησίασε στο διάλειμμα και μου πρότεινε να παρατήσω τη Δούκισσα για να μπω στη δική της παρέα. Μου εξήγησε ότι τα άλλα παιδιά δεν με έπαιζαν εξαιτίας της Δούκισσας και είπε ότι αν την άφηνα θα αποκτούσα πολλούς φίλους. Ξέσπασε ένας σύντομος πόλεμος για χάρη μου (η Λουίζα με τραβούσε από το δεξί μανίκι και η Δούκισσα από το αριστερό), ώσπου αποφάσισα να ακολουθήσω τη Λουίζα. Το αποτέλεσμα: Μετά από λίγες μέρες, η Λουίζα με βαρέθηκε και με έκανε πέρα, παρόλο που καθόμασταν μαζί στο πρώτο θρανίο. Η Δούκισσα δεν ξαναφάνηκε στο σχολείο. Άλλους φίλους δεν κατάφερα να βρω σε όλη την υπόλοιπη σχολική χρονιά. Και σα να μη μου έφταναν όλα αυτά, στα διαλείμματα συναντούσα συχνά εκείνες τις απαίσιες αφρικάνες,

που δεν έχαναν ευκαιρία να με κοροϊδεύουν και να με χτυπούν.

Επίσης, δεν είμαι καθόλου σίγουρη κατά πόσον με συμπαθούσε η δασκάλα: Μια φορά, η Λουίζα κι εγώ μιλούσαμε συνεχώς κατά τη διάρκεια του μαθήματος. Σε μια στιγμή γελάσαμε και οι δυο με μια εικόνα που μας φάνηκε αστεία πάνω στο Αναγνωστικό μας. Η δασκάλα ενοχλήθηκε, έβαλε τις φωνές και μένα μου έριξε αρκετές με το χάρακα στο χέρι. Πόνεσα πολύ, πολύ περισσότερο απ' όσο περίμενα κι έμπηξα τα κλάματα για όλη την υπόλοιπη ώρα. Όλη την υπόλοιπη εβδομάδα, το οδυνηρό γεγονός ερχόταν διαρκώς στη σκέψη μου, ξανά και ξανά, γεμίζοντάς με φόβο, απέχθεια αλλά και απορία: *Μαζί κάναμε φασαρία με τη Λουίζα. γιατί τις έφαγα μονάχα εγώ, και μάλιστα τόσο άσχημα;*

Μια άλλη φορά ήθελα επειγόντως να πάω στην τουαλέτα· σήκωσα το χέρι και το είπα στην κυρία, εκείνη όμως μου είπε ότι θα έπρεπε να περιμένω το διάλειμμα. Ως αποτέλεσμα, λέρωσα το εσώρρουχό μου, έγινα ρεζίλι σε όλη την τάξη και μετά ήλθε η μητέρα μου και με πήρε άρον άρον.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που χρειάστηκε να πάω στην τουαλέτα: Χωρίς να το υποψιαστώ, μπήκα στο μέρος των αγοριών. Ούτε υπήρχε κάποια πινακίδα στις πόρτες, άλλωστε. Τότε, δύο-τρία μεγαλύτερα αγόρια που με πρόσεξαν, περίμεναν πρώτα να καθήσω στη λεκάνη και ύστερα όρμησαν μέσα και με τράβηξαν έξω στην αυλή, γρήγορα και βίαια, χωρίς να μου δώσουν καν το χρόνο να σηκώσω το βρακί μου! Φώναζαν και χλεύαζαν, εγώ έκλαιγα με λυγμούς και όλο το σχολείο κορόϊδευε.

Παρόλα αυτά, κατάφερα να περάσω την πρώτη δημοτικού με άριστα δέκα! Ανεβαίνοντας την οδό Υμηττού μαζί με τη μητέρα μου, με το ενδεικτικό στο χέρι, χαρούμενες και οι δύο για την επιτυχία μου, ένα κοκκινομάλλικο αγόρι πετάχτηκε μέσα από μια αυλή, με έδειξε με το δάχτυλο και μου πέταξε όλο κακία:

“Εσύ, σκατά!”

“Πολύ βλάκας αυτός, μαμά!” είπα δυνατά, ρίχνοντάς του ένα απαξιωτικό βλέμμα. Για μια στιγμή μου πέρασε από το νου ότι

το επεισόδιο μπορεί να ήταν ένας κακός οιωνός για το μέλλον μου, αμέσως όμως απέρριψα αυτή τη σκέψη.

Το καλοκαίρι με αποζημίωσε για όλες τις κακουχίες που υπέφερα κατά τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς. Οι γονείς μου με έστειλαν σε συγγενείς στο Ληξούρι Κεφαλλονιάς, όπου ξεφάντωνα με τα ξαδέρφια μου όλη μέρα. Ενίοτε ο θείος Ανέστης μας έπαιρνε συχνά στο σπίτι του που ήταν πλάι στο κύμα, ή μας πήγαινε βόλτα με το κρις-κραφτ. Περνούσαμε πραγματικά πολύ ευχάριστα τότε...

Αναπωλώ ένα απόγευμα, όταν εγώ μαζί με τα ξαδέρφια μου στην καρότσα του θείου Ντίνου πηγαίναμε για το Σχινιά. Τα άλλα παιδιά συνομιλούσαν χαμηλόφωνα, ενώ εγώ μαζεμένη σε μια γωνιά σιγοτραγουδούσα ένα ποίημα από το αναγνωστικό μου: "Πρόβαλες αυγούλα, πρόβαλες αυγή", πλήρως απορροφημένη σε μια πρωτόγνωρη ευτυχία, ελπίζοντας ν' αργήσουμε να φτάσουμε στο χωριό. Παραδόξως, όλα τα προβλήματα προσαρμογής εξαφανίζονταν ως εκ θαύματος όταν βρισκόμουν στην Κεφαλλονιά. Κανείς δεν με κοροΐδευε εκεί, ούτε με θεωρούσε χαζή. Σα να έμπαινα σ' ένα άλλο σύμπαν...

Επέστρεψα από την Κεφαλλονιά μαζί με τη γιαγιά μου τη Τζένη, μητέρα του πατέρα μου, η οποία έμεινε σπίτι μας κανένα δίμηνο, με σκοπό να επισκεφθεί γιατρούς στην Αθήνα. Μια μέρα η μαμά γκρίνιαξε στο μπαμπά ότι η γιαγιά της ζητούσε επίμονα κρασί (το 'τσουζε πότε-πότε)· ύστερα βγήκε έξω για ένα θέλημα. Όταν γύρισε, ο μπαμπάς της ανακοίνωσε, φανερά νευριασμένος, ότι διέταξε τη μάνα του να φύγει από το σπίτι μας. Έτσι, την επόμενη μέρα κιόλας, η γριά έφυγε εσπευσμένα για το χωριό.

"Φεύγεις γιαγιά;" απόρησα εγώ, μόλις την είδα στη βεράντα με τις βαλίτσες.

"Ναι, φεύγω, ο πατέρας σου με διώχνει!" μου απάντησε εκείνη.

"Μα γιατί;" απόρησα.

"Ο μπαμπάς σου δεν με θέλει εδώ", μου απάντησε ψυχρά.

Μετά από λίγες μέρες, ο μπαμπάς μπαρκάρισε. Σύντομα έστειλε στη μητέρα μου ένα γράμμα, με το οποίο απαιτούσε να διώξει και τη δική της μητέρα από το σπίτι, διαφορετικά όταν

θα επέστρεφε θα πήγαινε να μείνει στο ξενοδοχείο. Η μητέρα μου, ως υποδειγματική σύζυγος, υπάκουσε αμέσως. Όμως, επειδή η δική της μάνα δεν διέθετε σπίτι, κατέληξε σ' ένα γηροκομείο στην Αθήνα. Ύστερα από κανένα μήνα, η γιαγιά μου η Αλίκη πέθανε από εγκεφαλική συμφόρηση. “Από την πολλή χαρά”, δήλωσε με πίκρα η μητέρα μου.

Σύμφωνα με το έθιμο τότε, την ημέρα της κηδείας έφεραν το φέρετρο με το πτώμα στο σπίτι και το άφησαν πάνω στο τραπέζι της σάλας, για να έρχεται ο κόσμος να υποβάλλει τα σέβη του στη νεκρή. Έξω από την αυλή τοποθετήθηκε όρθιο το σκέπασμα του φερέτρου, ως ένδειξη του πένθους. Εγώ, θυμάμαι, επέδειξα μια παράδοξη επιπολαιότητα όλη την ημέρα, παίζοντας στην αυλή με το Γρηγόρη και κλέβοντας λουλούδια από τα στεφάνια. Όχι ότι δεν αγαπούσα τη γιαγιά Αλίκη. Ήταν μια ήσυχη γυναίκα που δεν ενοχλούσε ποτέ κανέναν. Μου ήταν όμως αδύνατο να νιώσω θλίψη για το χαμό ενός ανθρώπου, λες και αρνιόμουν να δεχθώ την πραγματικότητα του θανάτου.

Λεπτομέρεια: Μετά το τελευταίο δραματικό συμβάν, το σόι του πατέρα μου πύκνωσαν ακόμη περισσότερο τις πολύμηνες επισκέψεις τους στο σπίτι μας.

Γενικότερα, η μητέρα μου ανέκαθεν υπήρξε το πρότυπο της θυσίας, διαρκώς απασχολημένη με το νοικοκυριό και τις αυξημένες υποχρεώσεις που της δημιουργούσαν οι γονείς και τα αδέλφια του πατέρα μου, οι οποίοι από την πρώτη μέρα του γάμου έρχονταν από την Κεφαλλονιά στο σπίτι μας στην Άνω Γλυφάδα και έμεναν μήνες ή χρόνια -ενώ ο μπαμπάς έλειπε σε μακρινά ταξίδια.

Ίσως γι' αυτό της μαμάς δεν της έμενε καιρός ή όρεξη να χαϊδεύει εμένα και την αδελφή μου -αλλά κι όταν μας χάιδευε, εμείς αυθόρμητα τραβιόμασταν σαν ηλεκτρισμένες και τρέχαμε να ξεφύγουμε. Ίσως επειδή το χάδι της δεν ήταν απαλό και τρυφερό αλλά μάλλον βεβιασμένο, επιθετικό, εξαναγκασμένο, και έμοιαζε περισσότερο με ξυλιά. Τα ίδια η μικρότερη αδελφή μου η Αλίκη, τα ίδια και ο πατέρας μου: Τις λιγοστές φορές που έχει αποπειραθεί η μητέρα μου να τον χαϊδέψει για λίγα δευτερόλεπτα, αυτός πάντα προσπαθούσε να ξεφύγει,

φωνάζοντας: “Πάρτε τη μάνα σας από δω!”

Όσο για το ερωτικό θέμα, η ίδια η μαμά πάντα διατυμπανίζει πως τον μπαμπά δεν τον ερωτεύτηκε ποτέ και ότι στο σεξ ήταν πάντα “ψυχρή σαν τις αγγλίδες, οι οποίες κατά τη διάρκεια της πράξης είναι σα να διαβάζουν την εφημερίδα τους!” Ο πατέρας μου, από την άλλη, δεν έχει πει ποτέ τρυφερά λόγια στη μητέρα μου, δεν της κάνει ποτέ κοπλιμέντα -ούτε την εποχή που ήταν νιόπαντροι. Οποιαδήποτε συζήτηση κι αν ξεκινούσαν οι δυο τους, γρήγορα κατέληγε σε καυγά. Θα έλεγα, λοιπόν, ότι το μόνο που ανέκαθεν έδενε τους γονείς μου ήταν η αίσθηση του καθήκοντος. Τα πρέπει...

Από την εποχή που ήταν ακόμη νέοι, όποτε βγαίνουν έξω ο μπαμπάς αυθόρμητα προπορεύεται αρκετά μέτρα, με τη μαμά να τρέχει ξωπίσω. Δεν περπατούν ποτέ αγκαλιασμένοι, ούτε καν αγκαζέ. Ο μπαμπάς τρέχει πάντα μόνος του μπροστά μας, ή ακόμη, να εξαφανίζεται σε άγνωστη κατεύθυνση: “π.χ. Πηγαίνετε εσείς για ψώνια κι εγώ για βρούβες”.

Υποψία: Όσο πιο ερωτευμένο και ισορροπημένο είναι ένα ζευγάρι, τόσο πιο υγιή προκύπτουν τα παιδιά -σωματικά, πνευματικά και ψυχικά. Το παιδί πρέπει να είναι καρπός του έρωτα. Αν είναι καρπός συμφέροντος, καταναγκασμού, κοινωνικής επιταγής κλπ, τότε βγαίνει προβληματικό...

Δευτέρα Δημοτικού

Πέμπτη, 12 Νοεμβρίου 1970

Στη δευτέρα τάξη οι περισσότεροι μαθητές ακόμα δυσκολεύονται να γράψουν και να διαβάσουν, εγώ όμως έχω αρκετή ευχέρεια. Έτσι, από αυτό το μήνα κιόλας αρχίζω να κρατώ ημερολόγιο. Νιώθω την ανάγκη ίσως επειδή, μέρα με τη μέρα, τα άλλα παιδιά αποδεικνύονται πιο πονηρά από μένα, με μια μάλλον φυσική κλίση προς την εξαπάτηση. Δεδομένου ότι εγώ ποτέ δεν διέθετα αυτό το προσόν, γίνομαι συχνά στόχος για πολλούς πονηρούς. Είμαι, φαίνεται, πολύ εύπιστη κι έτσι τους είναι πανεύκολο να με ξεγελούν και να μου αποσπούν παιγνίδια και σχολικά είδη. Εγώ, όμως, ποτέ δεν σκέφτομαι να ξεγελάσω κανέναν. Δεν μου κόβει, όπως λένε. Στα διαλείμματα προτιμώ να στέκομαι μόνη σε μια γωνιά. Καμιά φορά, τυχαίνει να κάνω παρέα με κάποια παιδιά, όμως αυτό δεν διαρκεί πολύ, καθώς η ετικέτα της χαζής έχει κολλήσει για τα καλά πάνω μου. *Χαζή, χαζή, χαζή: αυτός ο χαρακτηρισμός θα στοίχειωνε τις πρώτες δύο δεκαετίες της ζωής μου...*

Ορισμένες φορές, πάντως, παραείμαι αφηρημένη -σα να μην είμαι καν εδώ. Για παράδειγμα, χθες κάτι μας είπαν οι δάσκαλοι ότι το σχολείο μας μόλις ενώθηκε μ' ένα άλλο και ότι πότε θα ερχόμαστε πρωί, πότε απόγευμα. Το θέμα είναι ότι σήμερα το πρωί έμεινα κατάπληκτη όταν χτύπησε το κουδούνι, στοιχήθηκαν οι τάξεις κανονικά, μα εγώ δεν μπορούσα να βρω στην τάξη μου ούτε ένα παιδί γνωστό μου! Τελικά, αφού κάποιος μου εξήγησε τα καθέκαστα, πήρα το δρόμο για το σπίτι εκνευρισμένη, με σκοπό να ξανάρθω μετά το μεσημέρι, στις 2:00, που αρχίζουν τα απογευματινά τμήματα. Απ' ό,τι είδα, εγώ ήμουν η μόνη μαθήτρια που εμφανίστηκε στο σχολείο τη συνηθισμένη ώρα, σαν να μην είχε αλλάξει τίποτα...

Τρίτη, 24 Νοεμβρίου 1970

Κατά τη διάρκεια του πρώτου διαλείμματος, περπατούσα και κουβέντιαζα στο προαύλιο μαζί με την Πέννυ, τη διπλανή μου στο θρανίο, όταν μία παρέα τεσσάρων παιδιών έσπευσε προς το μέρος μας, κράζοντας:

“Α, το χαζό η Υβόννη έχει φίλη την Πέννυ!”

Αμέσως μ' έριξαν κάτω, φωνάζοντας: “Εμείς τώρα θα πάρουμε την Πέννυ!”

Ύστερα το τσούρμο απομακρύνθηκε γελώντας ειρωνικά, ενώ η Πέννυ αφέθηκε να την παρασύρουν.

Το μοναδικό παιδί που έρχεται και μου μιλάει λίγο πιο συχνά είναι ο Δημήτρης, ένα νευρωτικό ζιζάνιο που με πλησιάζει κυρίως για να του χαρίζω στυλό, γόμες, μολύβια ή παιγνιδάκια. Μόλις παίρνει από μένα αυτό που θέλει, εξαφανίζεται. Σήμερα μόνο, αφού του χάρισα μια γόμμα, μου είπε μάλλον ειλικρινά: “Υβόννη, όποιος σε πειράξει να έλθεις να μου το πεις!” Εννοείται πως δεν το 'χω σκοπό.

Δευτέρα, 14 Δεκεμβρίου 1970

Σήμερα άργησα λίγο στο σχολείο. Όταν έφθασα, το κουδούνι είχε ήδη χτυπήσει και οι μαθητές βρίσκονταν στις τάξεις τους. Μόλις κάθησα στο θρανίο μου, κατάλαβα πως κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά: Δεν γινόταν μάθημα· όλα τα παιδιά έκλαιγαν και φώναζαν, σα να μοιρολογούσαν. Όπως έμαθα αμέσως, δυο συμμαθήτριές μας, την Πέννυ και την Ελένη, τις χτύπησε αμάξι καθώς έρχονταν στο σχολείο σήμερα το πρωί. Τώρα βρίσκονταν στο νοσοκομείο και ήταν ετοιμοθάνατες. Ξαφνικά, έμεινα έκπληκτη με τον εαυτό μου: Απλά μου ήταν αδύνατο να νιώσω οποιαδήποτε θλίψη -σα να μην καταλάβαινα τι γινόταν. Λίγο αργότερα πληροφορηθήκαμε ότι η Ελένη ήταν εκτός κινδύνου, όμως η Πέννυ όχι· αυτή θα πέθαινε από στιγμή σε στιγμή!

“Η Πέννυ έχει τώρα μόνο έξι λεπτά ζωής!” ούρλιαζαν τα κορίτσια δίπλα μου, ενώ τα δικά μου δάκρυα δεν έλεγαν να εμφανιστούν.

“Πόσα λεπτά;” απορούσα μόνο.

“Έξι! Έξι λεπτά απομένουν στην Πέννυ!” μου απάντησε η Πωλίνα, που καθόταν πίσω μου, ενώ μια θύελλα από κλάματα και αναφιλητά ξέσπασε τριγύρω. Εγώ, τίποτα. Ο επικείμενος θάνατος μιας συμμαθήτριάς μου δεν μου προκαλούσε καμία λύπη, παρά μόνο απάθεια. Χρειάστηκε να πιέσω πολύ τον εαυτό μου για να χύσω δύο δάκρυα, έτσι, για τα μάτια του κόσμου. Εντέλει, η Πέννυ γλύτωσε “στο τελευταίο λεπτό”. Όλοι νιώσαμε μεγάλη ανακούφιση όταν την είδαμε να τη φέρνουν με ταξί από το νοσοκομείο. *Πιθανότατα, δεν είχε κινδυνέψει καθόλου. Απλώς, τους συμμαθητές μου τους είχε πιάσει υστερία...*

Κυριακή, 27 Δεκεμβρίου 1970

Πρόσφατα ανακάλυψα το αναγνωστικό της 6ης Δημοτικού του πατέρα μου. Προτιμώ να διαβάζω και να μαθαίνω απέξω τα ποιήματα που έχει μέσα. Μου αρέσει ιδιαίτερα “Η ξανθούλα” του Διον. Σολωμού, καθώς κι ένα ποίημα που αφορά τους Άθλους του Ηρακλή: Είναι γραμμένο στην καθαρεύουσα και πιάνει δυόμισι σελίδες! Αφού το διάβασα μόλις δύο φορές, το έμαθα αυτολεξί και το απαγγέλλω νεράκι όπου κι αν βρίσκομαι! Όσοι τυχαίνει να με ακούσουν, απορούν και με θαυμάζουν. Αρκετοί άνθρωποι, όμως, κυρίως γειτόνισσές μας, ενοχλούνται και στραβομουτσουνιάζουν. Η θεία Ερμιόνη για παράδειγμα, δεν εντυπωσιάσηκε καθόλου όταν με άκουσε να απαγγέλλω αυτό το ποίημα σήμερα το πρωί. “Δεν πας να πλύνεις κανένα πιάτο καλύτερα;” με μάλωσε.

Σημείωση: Η ανωτέρω διανοητική ικανότητα αδυνάτισε σταδιακά με το πέρασμα των χρόνων. Αλήθεια, όμως, ποιό επτάχρονο παιδί σήμερα, όσο “ξύπνιο” κι αν είναι, μπορεί να απομνημονεύσει ένα ποίημα τέτοιου μεγέθους;

Τρίτη, 9 Φεβρουαρίου 1971

Ξανά πίσω στα θρανία, μετά από εγχείρηση αμυγδαλών: Νωρίς το πρωί διέσχιζα ανυποψίαστη το προαύλιο όταν άκουσα την αγριοφωνάρα του χοντροΓιάννη Αδάμη να φωνάζει σ' ένα λιγνό φίλο του: “Πάμε να δείρουμε τη Φεζάρρη, που είναι όλο άρρωστη!” Πλησίασαν χοροπηδώντας κι άρχισαν να με χτυπούν

και οι δύο, έτσι, χωρίς λόγο. Εγώ αντιστάθηκα σθεναρά, εξουδετέρωσα μάλιστα τον λιγνό, αλλά δεν ήμουν αρκετά δυνατή για να νικήσω και τον χοντρό. Έτσι, αναγκάστηκα να υποχωρήσω κλαίγοντας, νιώθοντας ακόμη μια φορά ηττημένη, ταπεινωμένη και προβληματισμένη: *Γιατί μου φέρονται έτσι; Εγώ δεν τους πειράζω ποτέ...*

Δευτέρα, 15 Φεβρουαρίου 1971

Εκτός σχολείου, τα πράγματα είναι κάπως καλύτερα για μένα: Σχεδόν κάθε μέρα παίζω στο δρόμο με το φίλο μου το Γρηγόρη και με άλλα γειτονόπουλα, παιγνίδια όπως κουτσό, κρυφτό, κυνηγητό, στρατιωτάκια, αγάλματα, τα μήλα -παιγνίδια μιας ξέγνοιαστης εποχής. Συχνά, όμως, ο Γρηγόρης αποδεικνύεται κατεργάρης: Δεν χάνει την ευκαιρία να κάνει συνεχώς ζαβολιές και μετά λέει σε όλα τα παιδιά ότι εγώ είμαι χαζή. Όσο για τη θεία Ερμιόνη, τη μητέρα του, δεν χάνει ποτέ ευκαιρία να διατυμπανίζει σε όλους:
“Η Υβόννη είναι ανόητη. Περνά απ' έξω και δεν μας λέει "χαίρεται", ούτε ρωτάει ποτέ "τι κάνεις;" Δεν νιώθει!”
Πρέπει να ομολογήσω ότι δεν έχει άδικο. Ωστόσο, ποιό παιδάκι επτά χρονών υπολογίζει χαιρετούρες και γλειψίματα στους μεγάλους, την ώρα που παίζει στο δρόμο;

Σήμερα το απόγευμα, μάλωσα άσχημα με το Γρηγόρη επειδή επέμενε πως ένα παιγνίδι μου είναι δικό του. Η μητέρα μου και η μητέρα του πήραν χαμπάρι τις φωνές και βγήκαν έξω ανήσυχες. Οι δυο γυναίκες αντάλλαξαν κουβέντες, ώσπου άκουσα τη μητέρα μου να λέει όλο παράπονο: “Όλοι μου λένε πως η Υβόννη είναι χαζή! Μακάρι σαν τη Υβόννη να ήταν όλα τα παιδιά στο σχολείο!” Αυτά τα λόγια θα αντηχούν στ' αυτιά μου για δεκαετίες...

Παρασκευή, 5 Μαρτίου 1971

Σήμερα το πρωί πήγαμε ολοήμερη σχολική εκδρομή στο Πόρτο Ράφτη: Αφού έφαγα αρκετή ώρα προσπαθώντας μάταια να κολλήσω σε κάποια παρέα παιδιών, κατέληξα μόνη σε μια πετρώδη παραλία. Για λίγη ώρα αφέθηκα να παρατηρώ τα

αφρισμένα κύμματα, βιώνοντας μια ασυνήθιστη γαλήνη. Ξαφνικά, όλοι οι άλλοι ήταν τόσο μακρυά μου· το μόνο που υπήρχε πλέον ήμουν εγώ, τα φουσκωτά άγρια κύματα κι ένα άδειο πακέτο από τσιγάρα που σκαμπανέβαζε πάνω στην ταραγμένη επιφάνεια της θάλασσας. Είχα απορροφηθεί για τα καλά, όταν κάποιοι πλησίασαν χαχανίζοντας ενοχλητικά, με σκοπό να σπάσουν τη γαλήνη μου. Ένας τους με έσπρωξε και παραπάτησα άγαρμπα, ενώ οι υπόλοιποι κοροΐδευαν καθώς απομακρύνονταν.

Το απόγευμα, όταν ήλθε η ώρα της επιστροφής και όλα τα παιδιά στοιχήθηκαν σε τριάδες, είχα ξαφνικά την έντονη ***προαίσθηση*** ότι η διπλανή μου θα έπεφτε στο στενό χαντάκι που βρισκόταν μερικά μέτρα μπροστά μας. Αρχίσαμε να προχωράμε προς το πούλμαν και όταν φτάσαμε στο χαντάκι, το κορίτσι πράγματι έπεσε μέσα μέχρι τους μηρούς της! Έβαλε αμέσως τα κλάματα, ενώ εγώ απορούσα πώς είχε καταφέρει να γκρεμιστεί μέσα σε μια τρύπα τόσο στενή όσο ακριβώς το μήκος της πατούσας της...

Τρίτη, 30 Μαρτίου 1971

Δυστυχώς, είμαι ένα πολύ αρρωστιάρικο παιδί: Πότε βήχω, πότε έχω γρίπη, πότε κολλάω παιδικές αρρώστιες (όλες τις έχω περάσει εκτός από τον κοκκίτη), συνέχεια όμως είμαι συναχωμένη! Ωστόσο, για κάποιο περίεργο λόγο, η μητέρα μου δεν μου δίνει ποτέ χαρτομάντηλα να έχω μαζί μου στο σχολείο, παρά μόνο ένα μικρό πάνινο μαντήλι. Μετά τη δεύτερη ώρα, αρχίζω να σκουπίζω τη μύτη με τα μανίκια της γαλάζιας ποδιάς μου. Τα απαίσια συνάχια (μύτη και μάτια τρέχουν αστα-μάτητα) πρωτοεμφανίστηκαν όταν ήμουν τεσσάρων περίπου και διαρκούν από τον Οκτώβριο μέχρι τον Απρίλιο σερί, κάθε χρόνο! Κανένα φάρμακο δεν μπορεί να με ανακουφίσει.

Σημείωση: Όταν έχεις ένα μόνιμο βαρύ κρυολόγημα στο κεφάλι, με διαρκή καταρροή και μάλιστα επί μήνες, εκτός από το ότι φαίνεσαι απωθητικός, η πνευματική σου κατάσταση επηρεάζεται αρνητικά: η σκέψη σου γίνεται νωθρή, δεν αντιδράς επαρκώς σε εξωτερικά ερεθίσματα, δεν αντιστέκεσαι

ιδιαίτερα, γίνεσαι πιο υποβόλιμος, δεν έχεις όρεξη για πολλά. *Γύρευε τι είδους υποβολές πέρασαν μέσα μου όλα εκείνα τα χρόνια που βρισκόμουν σε μια σχεδόν μόνιμη κατάσταση μειωμένης συνειδητότητας, εξαιτίας του μόνιμου συναχιού...*

Παράλληλα, έχω γεμίσει και μπιμπίκια! Το πρόσωπό μου έχει φουντώσει για τα καλά. Σήμερα ειδικά, οι συμμαθητές μου μαζεύτηκαν γύρω μου και απορούσαν: "Τι είναι τούτα;" ... "Σπυράκια, μάλλον από μόλυνση!" υπέθεσαν ορισμένοι. "Από κουνούπια!" έλεγαν άλλοι.

Φαίνεται πως οι γονείς μου είδαν και απόειδαν με τα μπιμπίκα μου, τους μίλησα κι εγώ για τα επεισόδια στο σχολείο, ώσπου τελικά αποφάσισαν το απόγευμα να με πάνε σε γιατρό. Εκείνος διέγνωσε "ακμή της νεότητος" και μου έγραψε μια αλοιφή, η οποία σύντομα θα αποδειχθεί ότι δεν κάνει σπουδαία πράγματα. *Δηλαδή, ένα σύμπτωμα που φυσιολογικά εμφανίζεται κατά την εφηβεία, εγώ το απέκτησα πριν καν κλείσω τα επτά μου χρόνια...*

Ούτε μάγια να μου είχαν κάνει! Από τη δευτέρα δημοτικού, λοιπόν, κυκλοφορώ μονίμως με μια αντιαισθητική μπουκωμένη μύτη κι ένα στρώμα από ασπριδερά λιπαρά μπιμπίκια σε όλο το πρόσωπο! Κάτω από αυτές τις συνθήκες, φαίνεται λογικό το ότι τα υπόλοιπα παιδιά με αντιπαθούσαν και με απέφευγαν...

Τρίτη, 25 Απριλίου 1971

Προκειμένου να περιοριστεί το κακό με τα κρυολογήματά μου, οι γονείς μου αποφάσισαν να υποστώ μια ακόμη εγχείρηση, την τρίτη μέσα σε οκτώ μήνες: πρώτα έβγαλα τις αμυγδαλές, μετά το σκωληκοειδίτη, τώρα τα κρεατάκια. Μόλις φθάσαμε πρωί στο νοσοκομείο, με έκπληξή μου διαπίστωσα πως δεν είναι παρά μια φθηνή κλινική. Αργότερα, πληροφορήθηκα ότι η εγχείρηση θα γινόταν χωρίς αναισθησία! Με έπιασε φόβος και τρόμος! Προσπάθησα να αποκοιμηθώ μήπως και καταφέρω να μην είμαι ξύπνια κατά τη διάρκεια της επέμβασης, αλλά μάταια.

Όταν ήλθε η ώρα, μαζευτήκαμε καμιά εικοσαριά

παιδάκια έξω από το χειρουργείο. Ένα-ένα με τη σειρά τους, άρχισαν να περνούν μέσα. Δεν άκουσα κανένα να φωνάξει ή έστω να παραπονεθεί, μέσα ή έξω από το χειρουργείο. Ήμουν η μόνη που κόντευα να τρελαθώ από το φόβο μου.

Όταν ήλθε η σειρά μου (έμεινα τελευταία), οι γιατροί με ανέβασαν σε μια μεταλλική άσπρη καρέκλα, όπου μου έδεσαν χέρια και πόδια! Προσπάθησα να φανώ γενναία μα δεν τα κατάφερα. Σχεδόν αμέσως έμπηξα φωνές και κλάματα, ώσπου κατάφερα να λυθώ! Με ξανάδεσαν κι άρχισαν να μου σκαλίζουν τη μύτη με κάτι νυστέρια. Δεν κράτησε πάνω από πέντε λεπτά, ούτε πόνεσα πολύ, ωστόσο συνέχισα να ουρλιάζω ώσπου είδα το αίμα που έτρεχε ποτάμι από τα ρουθούνια μου, λερώνοντας ολόκληρη την άσπρη ποδιά που φορούσα. Έπαθα σοκ, ωστόσο ανακουφίστηκα που όλα είχαν τελειώσει. Αλήθεια, πώς ήταν δυνατόν, να ήμουν το μοναδικό παιδί που φοβόταν;

Κατακλείδα: Ενώ ήμουν άριστη μαθήτρια σε όλα τα μαθήματα, φέτος δεν κατάφερα να προβιβαστώ με άριστα εξαιτίας των πολλών απουσιών (πάνω από 60), όπως μας εξήγησε η δασκάλα. *Ούτε και θα ξαναδώ ποτέ στο ενδεικτικό μου το πολυπόθητο άριστα δέκα...*

Σάββατο, 26 Ιουνίου 1971

Επιστρέφοντας απο το χωριό της στη Μάνη πριν από λίγες μέρες, η κυρία Λεμονιά, η νέα μας γειτόνισσα, μας έφερε δώρο ένα μπουκάλι γεμάτο με υγρό χειροποίητο βούτυρο από τον τόπο της. Σήμερα, όμως, που το μπουκάλι έχει αδειάσει μέχρι τη μέση, βρήκαμε μέσα ένα βελονάκι πλεξίματος! Η μητέρα μου το είπε στην κυρία Λεμονιά κι εκείνη ζήτησε συγγνώμη και δικαιολογήθηκε πως έγινε κατά λάθος.

Δεν πολυσυμπαθώ την κυρία Λεμονιά, παρόλο που έχει γίνει πολύ καλή φίλη των γονέων μου. Πάντως, φροντίζει να έρχεται στο σπίτι μας για παρέα σχεδόν καθημερινά. Ακόμη κι όταν λείπει η μαμά, εκείνη κάθεται και κρατάει συντροφιά στον μπαμπά με τις ώρες.

Κυριακή, 11 Ιουλίου 1971

Και φέτος, περνώ το καλοκαίρι μου στο Ληξούρι της Κεφαλλονιάς, τόπο καταγωγής του πατέρα μου. Παραδόξως, όλα τα προβλήματά μου μοιάζουν να εξαφανίζονται ως εκ θαύματος όταν βρίσκομαι εδώ. Κανείς δεν με κοροϊδεύει εδώ ούτε με θεωρεί χαζή. Σα να μπαίνω σ' έναν άλλο κόσμο. Κάθε μέρα πηγαίνουμε για μπάνιο σε κοντινές παραλίες μαζί με τη θεία Δόμνα και τις κόρες της, Τζένη και Νίκη. Όλη την υπόλοιπη μέρα παίζουμε ζωηρά στον χωμάτινο δρόμο. Ταιριάζω πολύ με τη Τζένη, που είναι δύο χρόνια μεγαλύτερή μου. Με τη Νίκη, που είναι ένα χρόνο μικρότερή μου, δεν ταιριάζουμε τόσο. Μερικές φορές μου θυμώνει με το παραμικρό και μου κρατάει μούτρα. Σήμερα το απόγευμα κυνηγούσαμε πεταλούδες και πάνω στο παιγνίδι κατέστρεψα τα φτερά μιανής κατά λάθος. "Ήταν βασίλισσα και ο Θεός θα σε κολάσει!" μου πέταξε σκυθρωπά η Νίκη δυο φορές, μήπως και δεν το είχα εμπεδώσει με την πρώτη. Δεν ξέρω γιατί, αλλά αυτή τη φράση δεν μου χτύπησε καθόλου καλά...



Τρίτη Δημοτικού

Δευτέρα, 8 Νοεμβρίου 1971

Η μοναδική μου φίλη φέτος, στην τρίτη Δημοτικού, είναι η Τόνια, ένα εξαιρετικά παχύσαρκο κορίτσι, που έχει μείνει στην ίδια τάξη τρεις φορές. Δεν τα παίρνει τα γράμματα, όμως κατά τ' άλλα είναι ήσυχη και καλή. Στα διαλείμματα παίζουμε συνήθως πεντόβολα.

Δυστυχώς, όμως, τυχαίνει να κάθομαι στο ίδιο θρανίο με την Έλλη, ένα κοντόχοντρο πονηρό πλάσμα, που δεν κάνει τίποτε άλλο από το να με κοροϊδεύει και να με τρομοκρατεί. “Αν δεν μου δώσεις το στυλό σου, θα πω στην κυρία ότι είπες παλιόλογα!”, με απείλησε σήμερα. Επειδή άργησα λίγο να της απαντήσω, πήρε αμέσως άγριο ύφος και σήκωσε το χέρι επιδεικτικά. Έτσι, έσπευσα αμέσως να της κάνω το χατίρι, πριν προλάβει να μιλήσει στην κυρία. Άλλωστε, κατά κανόνα η δασκάλα πιστεύει τα ψέματα της Έλλης -πράγμα που σημαίνει πως εγώ τις τρώω με το χάρακα στο χέρι κάθε λίγο και λιγάκι...

Τετάρτη, 17 Νοεμβρίου 1971

Σήμερα πήγαμε ημερήσια σχολική εκδρομή στο κοντινό βουνό. Έπαιζα ήσυχα μόνη μου, επειδή η Τόνια δεν ήλθε σήμερα στο σχολείο, όταν ξαφνικά με περικύκλωσε μια ομάδα παιδιών. Με φωνές και χάχανα κατέστρεψαν το σπιτάκι που μόλις είχα φτιάξει από πέτρες και μετά απομακρύνθηκαν γελώντας. Καθώς περιπλανιόμουν άσκοπα, βρήκα ένα παιδικό πορτοφολάκι στο έδαφος. Ήμουν αρκετά αφελής ώστε να το δείξω σ' ένα αγόρι, που μου το πήρε με δόλο λέγοντας πως το είχε χάσει εκείνος.

Μετά από λίγη ώρα, βλέπω να καταφθάνει κλαίγοντας η Ευσταθία, ένα μεγαλόσωμο κορίτσι από την τάξη μου, συνοδευόμενη από έναν αλαλάζοντα συρφετό παιδιών. Όλο θυμό και απειλές, άρχισαν να με κατηγορούν πως της είχα

κλέψει εγώ εκείνο το πορτοφόλι! Με βούτηξαν όλοι μαζί και με έσυραν στους δασκάλους σα να ήμουν εγκληματίας. Σε όλο το δρόμο εγώ έκλαιγα και φώναζα ότι το πορτοφόλι το είχα βρει και το είχα δώσει σ' εκείνο το αγόρι, γιατί είχε πει πως ήταν δικό του. Πριν το καταλάβω, βρέθηκα μπροστά στη δασκάλα, η οποία με μάλωσε αμέσως: "Πού λέρωσες έτσι τα χέρια σου;", ενώ οι αγριοφωνάρες του συρφετού αντηχούσαν ακατάληπτες στ' αυτιά μου. Τέλος πάντων, ελλείψει στοιχείων το "δικαστήριο" με αθώωσε, παρόλο που η Ευσταθία και οι φίλοι της εξακολουθούσαν να υποστηρίζουν ότι ήμουν κλέφτρα.

Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου 1971

Προς μεγάλη μου έκπληξη, μόλις μπήκαμε στην τάξη η Ευσταθία ήλθε και μου ζήτησε συγγνώμη επειδή, όπως ανακάλυψε εκ των υστέρων, το πορτοφόλι της το είχε ξεχάσει μέσα στην τσάντα της. "Καλά, δεν πειράζει!" την διαβεβαίωσα. Πάντως, δεν πιστεύω ότι η Ευσταθία είχε από μόνη της την ιδέα να με κατηγορήσει. Απλά, κάποιοι με συκοφάντησαν για να μου δημιουργήσουν πρόβλημα.

Στο μεταξύ, το ίδιο πρωί η μητέρα μου τσακώθηκε με την κυρία Λεμονιά επειδή εδώ και πολύ καιρό έχει παρατηρήσει ότι κολλάει στον πατέρα μου, πράγμα που επιβεβαιώθηκε χθες το βράδι από ένα ανώνυμο τηλεφώνημα. Εγώ, πάντως, έχω την εντύπωση ότι η κυρία Λεμονιά μας ζηλεύει αφόρητα επειδή ο πατέρας μου είναι πλοίαρχος ενώ ο δικός της άνδρας είναι ψαράς. *Από την επόμενη κιόλας μέρα, και για πολλά χρόνια στο εξής, θα βρίσκουμε συχνά έξω από την πόρτα μας πεταμένα τσόφλια αυγών, βαμμένα μωβ...*

Δευτέρα, 22 Νοεμβρίου 1971

Λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι για το πρώτο διάλειμμα, η δασκάλα μας ανακοίνωσε το εξής απίθανο: Κάπου στη βόρεια Ελλάδα εντοπίστηκαν ορισμένα κρούσματα χολέρας και γι' αυτό θεωρήθηκε σκόπιμο να εμβολιαστούν ενάντια στην αρρώστια αυτή όλα τα παιδιά σε όλα τα σχολεία της Ελλάδας! Μόλις το άκουσα, αυθόρμητα μου γεννήθηκαν ένα σωρό

ερωτηματικά: *Για λίγα κρούσματα, πρέπει όλα τα ελληνόπουλα να υποστούν τέτοια ταλαιπωρία; Άλλωστε, η χολέρα θεραπεύεται πια, απ' όσο έχω ακούσει...*

Ωστόσο, το βασικό μου πρόβλημα ήταν άλλο: Από μικρή τρέμω τις ενέσεις και τις βελόνες· όποτε με πηγαίνει η μητέρα μου για εμβόλιο ή εξέταση αίματος, κλαίω και χτυπιέμαι και πρέπει να με κρατάνε τέσσερις νοσοκόμες για να γίνει η δουλειά. Τώρα, όμως, που ήμασταν όλα τα παιδιά στοιχισμένα σε τριάδες στο προαύλιο και αφού ακούγαμε το όνομά μας περνάγαμε ένα-ένα μέσα στο γραφείο των δασκάλων για το εμβόλιο, εγώ θα έπρεπε να διατηρήσω πάση θυσία την ψυχραιμία μου την κρίσιμη ώρα. Αλίμονό μου αν τόλμαγα να φωνάξω ή να κλάψω μπροστά σε όλους: Από την επόμενη στιγμή, όλα τα παιδιά του σχολείου θα με κορόιδευαν ασταμάτητα.

Τρομερή εντύπωση μου έκανε, πάντως, το γεγονός ότι κανένα παιδί δεν φαινόταν φοβισμένο. Όσο περίμενα τη σειρά μου αναστατωμένη, παρατηρούσα όλα τα πρόσωπα ξανά και ξανά, μήπως διακρίνω λίγο φόβο σε κάποια μάτια. Τίποτα. Όλα τα παιδιά μιλούσαν και γελούσαν ξέγνοιαστα, σα να μην έτρεχε τίποτα. Σε μια στιγμή μόνο, όταν η κοντούλα η Φανή μπήκε στο γραφείο και της έκαναν την ένεση, ένας συμμαθητής μας φώναξε: "Κοιτάξτε! Η Φανή τρέμει!". Μερικά παιδιά γέλασαν. Έτρεμε από το φόβο του το κορίτσι αλλά δεν τολμούσε να βγάλει άχνα.

Όταν ήλθε η σειρά μου, το είχα πάρει απόφαση πως δεν γινόταν αλλιώς: Έσφιξα τα δόντια, δεν διαμαρτυρήθηκα καθόλου, δεν πήρε κανείς χαμπάρι ότι φοβόμουν. Εντέλει, η βελόνα ήταν πολύ λεπτή και δεν πόνεσα. Απόρησα, πάντως, που υπήρχαν εκατοντάδες ενέσεις μιας χρήσεως, μία για το κάθε παιδί -πολυτέλεια αδιανόητη για την εποχή.

Τρίτη, 30 Νοεμβρίου 1971

Σήμερα το απόγευμα μου συνέβη ένα παράξενο ατύχημα: Καθόμουν στο δωμάτιό μου και διάβαζα, όταν ξαφνικά άκουσα μια φωνή να με φωνάζει απέξω. Νομίζοντας πως είναι ο

Γρηγόρης, παράτησα τα βιβλία, άνοιξα την πόρτα της κουζίνας κι έτρεξα αμέσως στην αυλή. Έξω έκανε κρύο και φυσούσε πολύ δυνατά. Καθώς περνούσα μπροστά από το κλειστό παράθυρο του δωματίου μου, έσπασε ξαφνικά το τζάμι και τα κομμάτια πετάχτηκαν προς το μέρος μου. Μία κοφτερή λάμα μπήκε στο πλάι του δεξιού γονάτου μου και άνοιξε μια βαθιά πληγή, ενώ κάποια μικρότερα κομμάτια γρατζούνισαν τη γάμπα μου. Είδαμε και πάθαμε να σταματήσουμε το αίμα. Απ' ότι φαίνεται, θα μου μείνει σημάδι. Πάλι καλά, πάντως, που δεν χτύπησα χειρότερα...

Σάββατο, 4 Δεκεμβρίου 1971

Νωρίς το πρωί, στο δρόμο για το σχολείο συνάντησα την Ασημίνα, που κατάγεται από τη Σουηδία. Είναι παχουλή και ξανθιά, πηγαίνει στην τετάρτη τάξη και είναι μεγάλο τούβλο: προβιβάζεται συνεχώς με 5 ή 6. Συζητούσαμε σχετικώς ήρεμα, όταν ξαφνικά μου πέταξε: "Η Ουρανία μου είπε ότι δεν θέλει να ξαναπαίξει με σένα και την αδελφή σου, γιατί είσαστε χαζός και τα δυο σας!" Έμεινα άναυδη επειδή την προηγούμενη μέρα η Ουρανία είχε έλθει στο σπίτι μου για να παίξουμε. Είχε μείνει αρκετές ώρες και είχαμε περάσει πολύ όμορφα. Πού ήταν λοιπόν το πρόβλημα; Γιατί είπε πως είμαστε "χαζός";

Είχαμε, όμως, και συνέχεια: Περνώντας έξω από την εκκλησία του Αγίου Τρύφωνα, η οποία βρίσκεται απέναντι από το σχολείο, η Ασημίνα με αγριοκοίταξε και δήλωσε βλοσυρά:
"Εσύ δεν είσαι Χριστιανός!"
"Γιατί;" ανησύχησα εγώ.
"Γιατί δεν κάνεις το σταυρό σου!" είπε και σταυροκοπήθηκε επιδεικτικά (εκείνη ήταν "Χριστιανός"). Πειθήνια, έκανα κι εγώ το ίδιο, για να δείξω καλή διαγωγή.

Τρίτη, 18 Ιανουαρίου 1972

Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει: Εδώ και λίγο καιρό, κάθε φορά που βρέχει με πιάνει φόβος και τρόμος! Για την ακρίβεια, θεωρώ αρκετά πιθανό η παραμικρή βροχούλα να καταλήξει σε κατακλυσμό. Μάλλον έχω επηρεαστεί από τα θρησκευτικά. Αν

η βροχή επιμένει περισσότερο από μία ώρα, είμαι ικανή να μπήξω τα κλάματα ακόμη και στη μέση του δρόμου.

Σήμερα ψιχάλιζε από το πρωί. Επιστρέφοντας, όμως, το μεσημέρι από το σχολείο, η ψιχάλα είχε γίνει πια κανονική νεροποντή. Προσπάθησα πολύ να κρατηθώ μα δεν τα κατάφερα. Στο τέλος έβαλα τα κλάματα στη μέση του δρόμου. Τα άλλα παιδιά απόρησαν και αναγκάστηκα να τους εξηγήσω:
“Δεν θέλω να βρέχει! Κι αν γίνει κατακλυσμός;”
“Μη φοβάσαι. Μετά τη βροχή βγαίνει πάντα το ουράνιο τόξο. Αυτό είναι η υπόσχεση του Θεού ότι δεν θα ξαναγίνει ποτέ κατακλυσμός”, μου εξήγησε ήρεμα μια συμμαθήτριά μου. Από εκείνη τη στιγμή, η φοβία μου άρχισε να υποχωρεί, ώσπου εξαφανίστηκε εντελώς μετά από μια-δυο μέρες.

Σάββατο, 22 Ιανουαρίου 1972

Υπάρχει, όμως, κι άλλο πρόβλημα: Εδώ και ένα μήνα περίπου, έχω την αλλόκοτη εντύπωση ότι οι γονείς μου δεν με αγαπούν και σκοπεύουν να με σκοτώσουν! “Μου είπαν ότι πρέπει να τη σφάξω στο κατώφλι!” άκουσα στις προάλλες τη μητέρα μου να ομολογεί σε μια γειτόνισσα και με έπιασε άγριο καρδιοχτύπι. Αργότερα έμαθα ότι εννοούσε μια κότα που είχαμε κάποτε στην αυλή, η οποία είχε κακαρίσει σαν κόκκορας -κακός οιωνός. Εγώ, όμως, είχα καταλάβει άλλο πράγμα. “Θα πεθάνεις!” μου είπε προχθές ο μπαμπάς επειδή δεν έτρωγα το φαγητό μου. Μου κόπηκε για τα καλά η όρεξη. Τουλάχιστον, αυτή η έμμονη ιδέα θα χαθεί σύντομα από μόνη της.

Σάββατο, 18 Μαρτίου 1972

Σήμερα το βράδι ήλθαν στο σπίτι μας για επίσκεψη η θεία Δήμητρα με τη μητέρα της. Το περίεργο είναι ότι ήλθαν μόνες τους, χωρίς το σύζυγό της το θείο Δημήτρη, που είναι και ξάδελφος της μαμάς μου. Μέχρι να φέρει κάτι η μητέρα μου να τις κεράσει, οι κυρίες άρπαξαν τη μεγάλη διακοσμητική κούκλα που έχουμε στον καναπέ και την κομμάτιασαν: Της έβγαλαν το κεφάλι, τα πόδια και τα χέρια και τελικά την πέταξαν έξω στα σκουπίδια, με τη δικαιολογία ότι ήταν παλιά! Όση ώρα γινόταν

αυτό, οι δυο γυναίκες χαριεντίζονταν και φώναζαν συνεχώς, σαν σε παροξυσμό. Εγώ τις παρατηρούσα παραξενεμένη, σαν καθηλωμένη, και δεν έκανα τίποτα για να τις εμποδίσω...

Παρασκευή, 21 Απριλίου 1972

Πάει ένας μήνας ακριβώς από την ημέρα που γεννήθηκε η δεύτερη αδελφή μου, η Ελπίδα. Όπως λένε όλοι, είναι ένα πανέμορφο μωρό, όπως όλα τα σπαστικά άλλωστε. Λόγω αδιαφορίας του προσωπικού στο μαιευτήριο, η μητέρα μου είχε μείνει ολομόναχη σ' ένα δωμάτιο για αρκετές ώρες. Στο μεταξύ έσπασε ο λώρος και κρεμόταν απέξω παραπάνω από μία ώρα, χωρίς να το πάρει κανείς χαμπάρι. Ως αποτέλεσμα, το παιδί έμεινε χωρίς οξυγόνο και τελικά γεννήθηκε με τετραπληγία: Όλο της το σώμα είναι παράλυτο, ενώ πάσχει και από νοητική καθυστέρηση. Επειδή νόμιζαν ότι θα πέθαινε γρήγορα, την βάφτισαν βιαστικά στο μαιευτήριο με νονά κάποια κυρία Αλεξάνδρα, η οποία έκτοτε δεν ξανάδωσε σημεία ζωής.

Η μαμά έμεινε στο μαιευτήριο γύρω στις σαράντα μέρες, χωρίς να δει καθόλου το μωρό, επειδή είχε πάθει επιλόχιο πυρετό και σηψαιμία. Την είχαν σε ειδικό τμήμα, το "Σηπτικό", με ορούς και αντιβίωση, αλλά ο πυρετός δεν εννοούσε να πέσει -πράγμα που έγινε την Μεγάλη Παρασκευή. Μια καθαρίστρια που μπαινόβγαινε εκεί, της έλεγε πως "Όσες γυναίκες φέρνουν εδώ, δεν φεύγουν ζωντανές!" Ευτυχώς, όμως, η μητέρα μου τη γλύτωσε...

Την ημέρα που ο μπαμπάς πρωτοπήγε στο μαιευτήριο, επέστρεψε πολύ θυμωμένος κι έλεγε ότι το βρέφος είχε ένα περίεργο βαθούλωμα στο κεφάλι του, πράγμα που σημαίνει ότι ήταν μάλλον χτυπημένο! Ήθελε μάλιστα να κάνει μήνυση στο νοσοκομείο, ωστόσο όλοι τον απέτρεψαν επειδή "δεν πρόκειται να βγάλεις άκρη με τους γιατρούς, δεν υπάρχουν αποδείξεις, κι επιπλέον όλοι αυτοί αλληλοϋποστηρίζονται".

Σαφώς, το μωρό ήταν πολύ άτυχο, θα μπορούσε κάλλιστα να μην έχει σπάσει ποτέ ο λώρος. Ωστόσο: Γιατί, αλήθεια, η μητέρα μου δεν είχε τον δικό της προσωπικό γιατρό από πάνω της -δεδομένου, μάλιστα, ότι κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης

της παρουσίασε διάφορα προβλήματα, όπως λεύκωμα; Σύζυγος καπετάνιου ήταν, μπορούσαν να διαθέσουν τα χρήματα· όμως, ο μπαμπάς ήταν απίστευτα τσιγγούνης και η μαμά απίστευτα υποτακτική...

Κυριακή, 16 Ιουλίου 1972

Η ξαδέρφη μου η Αννίτα έχει έλθει να μείνει μαζί μας για λίγες μέρες. Συνήθως κάνουμε καλή παρέα, μου αρέσει η συντροφιά της, έχει φαγωθεί όμως ότι κινδυνεύω να με σκοτώσει η αστυνομία! Αυτό επειδή το προηγούμενο καλοκαίρι στο Ληξούρι είχα σκάψει λίγο με το φτυαράκι μου στο χωμάτινο δρόμο μπροστά από το σπίτι της. Από την τρύπα που έκανα τότε, λέει, βγήκε πολύ νερό και πλημμύρισε όλος ο τόπος, γι' αυτό και ολόκληρη η τοπική αστυνομία με ψάχνουν για να με σκοτώσουν! "Αν σε βρουν, θα σε κάνουν κόκκαλα!" μου λέει αυστηρά. Εγώ φοβάμαι λίγο, γιατί βάζω και μια πιθανότητα ότι ίσως λέει την αλήθεια. Ακόμη, υποστηρίζει σοβαρά πως "Ό,τι θέλω εγώ, ο Θεός μου το φανερώνει αμέσως! Αλλά μονάχα εγώ το βλέπω!". Αυτό δεν το πιστεύω, όμως η Αννίτα δεν σηκώνει αντιρρήσεις.

Τετάρτη Δημοτικού

Δευτέρα, 11 Σεπτεμβρίου 1972

Σήμερα το απόγευμα, η αδελφή μου μάλωσε μ' ένα μεγαλύτερό της κορίτσι, ενώ παίζαμε στις κούνιες. “Θα το πω στην αδελφή μου!” κλαψούρισε κι έδειξε εμένα. Ξαφνικά, είδα την άλλη να στέκεται πλάι μου στην κούνια, προτείνοντας μπροστά μου απειλητικά την παλάμη της, σαν να ήταν έτοιμη να με χτυπήσει. “Και ποια νομίζεις ότι είναι η αδελφή σου; Μία να της δώσω τη διάλυσα!” φώναξε στην Αλίκη. Αρχικά δεν αντέδρασα, μονάχα ανοιγόκλεισα τα μάτια μου ξαφνιασμένη. Ύστερα θεώρησα καλό να αντεπιτεθώ, για να μη με θεωρήσουν χαζή -ως συνήθως. Ακολούθησε καυγάς τρικούβερτος, η άλλη κουβάλησε τ' αδέλφια της κι εγώ τη μητέρα μου. Στο τέλος, δεν πολυκατάλαβα πώς έγινε, αλλά τα φτιάξαμε γρήγορα.

Τρίτη, 17 Οκτωβρίου 1972

Λοιπόν, η ανωτέρω τσαμπουκαλού έχει γίνει η καλύτερη φίλη μου φέτος, στην τετάρτη τάξη, καθώς τυχαίνει να είμαστε συμμαθήτριες! Την λένε Λουκία και είναι ήδη πασίγνωστη στο σχολείο ως ψεύτρα και κλέφτρα. Διατυμπανίζοντας διαρκώς πως η οικογένειά της είναι πάμφτωχη, έχει ήδη ξεγελάσει πολλά παιδιά για να της χαρίζουν πράγματα: Σχολικά είδη, ρούχα, παπούτσια, παιγνίδια, ακόμη και κοσμήματα! Απ' ότι ακούω, όσα πράγματα δεν της χαρίζουν οικειοθελώς, τα κλέβει με δεξιοτεχνία. Όλοι μου τα λένε, εγώ όμως χρειάζομαι μια φίλη και η Λουκία είναι η μόνη πρόθυμη. Άλλωστε, παίζουμε ωραία μαζί.

Τετάρτη, 25 Οκτωβρίου 1972

Κατά τους πρώτους μήνες της ζωής της, η Ελπίδα δεν διαφέρει από ένα φυσιολογικό μωρό, οπότε εμένα τουλάχιστον δεν με προβληματίζει ιδιαίτερα. Έχω, μάλιστα, την αίσθηση, ότι

μεγαλώνοντας ίσως να ξεπεράσει το πρόβλημα. Ως πρόσφατα, μάλιστα, η υγεία της Ελπίδας παρουσίαζε σταθερή βελτίωση: Είχε αρχίσει ήδη να σηκώνει το κεφάλι της, κόντευε μάλιστα να καθήσει, σαν ένα φυσιολογικό μωρό. Οι γιατροί που την έβλεπαν ήταν κατενθουσιασμένοι. Ώσπου, τον περασμένο μήνα την έπιασαν κάτι εγκεφαλικοί πυρετοί 41,5 βαθμών, που κράτησαν μέρες και την διέλυσαν οριστικά: Δεν θα ξανασηκώσει το κεφάλι, δεν θα καθήσει ποτέ, στο εξής θα μένει συνεχώς καθηλωμένη στο κρεβάτι.

Η μητέρα μου είναι πολύ στενοχωρημένη από την όλη κατάσταση, ενώ ακούει και διάφορα κακεντρεχή σχόλια από συγγενείς και γνωστούς:
“Φαίνεται πως έχεις αμαρτίες, γι' αυτό ο Θεός σου έδωσε ένα τέτοιο παιδί, για να σε τιμωρήσει!”, είπε στις προάλλες η θεία Δόμνα στη μητέρα μου και μετά πρόσθεσε βιαστικά πως αυτό το είχε ακούσει από μια άλλη θεία.
“Της κόρης σου είναι το μωρό;” ρωτούν συχνά τη μητέρα μου, όποτε εμφανιζόμαστε στις κούνιες μαζί με το βρέφος.
“Αν μου τύχαινε εμένα, θα το σκότωνα!” είπε σήμερα η κυρία Πηνελόπη, η νονά της αδελφής μου, το πρωί που ήλθε για επίσκεψη.

Όσο περνά ο καιρός, η αναπηρία της Ελπίδας αρχίζει να φαίνεται όλο και πιο ξεκάθαρα. Σύντομα θ' αρχίσουμε να την πηγαίνουμε σ' ένα ίδρυμα σπαστικών παιδιών για κινησιοθεραπείες, οι οποίες τελικά δεν θα φέρουν κανένα αποτέλεσμα. Εγώ, όμως, αγαπάω πάντα τη μικρή, την παίρνω συνεχώς αγκαλιά, της λέω τραγουδάκια κι ελπίζω πως γρήγορα θα γίνει καλά -ίσως μ' ένα θαύμα...

Τρίτη, 14 Νοεμβρίου 1972

Μόλις μπήκα στην τάξη σήμερα το πρωί, είδα μια μεγάλη ανθοδέσμη αφημένη πάνω σ' ένα θρανίο. Ζητησα να μάθω γιατί βρισκόταν αυτό εκεί και με πληροφόρησαν ότι ένα παιδί από το άλλο σχολείο είχε σκοτωθεί από αυτοκίνητο.
“Ποιός είναι;” ζήτησα να μάθω.
“Ο Φώτης Βαλάσης!” μου απάντησε η Μαρία Δήμου, που

κάθεται μπροστά μου.

Έμεινα εμβρόντητη. Είχα να τον δω από τη δευτέρα τάξη επειδή εκείνος πήγαινε στο απογευματινό σχολείο, ωστόσο δεν έπαυε να είναι ο πρώτος μου έρωτας, από την πρώτη τάξη.

Ο δάσκαλος μάζεψε όλα τα παιδιά της τάξης σε τριάδες και μας οδήγησε έξω από το σπίτι του Φώτη, όπου η μαυροφορεμένη μητέρα του έκλαιγε με λυγμούς, λίγο πριν ξεκινήσει η κηδεία. Ακολουθήσαμε τη νεκροφόρα μέχρι το νεκροταφείο, παρακολουθήσαμε όλη τη διαδικασία. Ένιωθα μια περίεργη βαθιά θλίψη, σαν κάτι να βουλιάζει μέσα μου. Όταν πήραμε το δρόμο του γυρισμού, σκεφτόμουν πως ήταν λάθος που παρευρέθηκε η τάξη στην κηδεία. Δεν ήταν καλό ούτε για τα παιδιά, ούτε για τους γονείς του νεκρού...

Τετάρτη, 6 Δεκεμβρίου 1972

Μεγαλώνω πια και κρίνω πως δεν είναι σωστό να αποφεύγω τους άλλους και να μένω διαρκώς κλεισμένη στο καβούκι μου. Έτσι, πιέζω τον εαυτό μου να μπαίνω στις παρέες των συμμαθητριών μου, έστω κι αν η συμπεριφορά τους γενικά με μπερδεύει: Όταν τους αποφεύγω, με λένε χαζή· όταν τους πλησιάζω, με κοροϊδεύουν. Προσπαθώ να δείχνω φιλική και ευχάριστη, συχνά αγνοώ ορισμένα πειράγματα ή χαμογελώ με κατανόηση. Άλλοτε πάλι, δεν διστάζω να τους κάνω μερικές αγγαρείες ή χατήρια, μήπως κι έτσι γίνω πιο δημοφιλής. Πάντως, δεν βλέπω να πολυπετυχαίνει αυτή η στρατηγική.

Επιπλέον, πρέπει να παραδεχθώ ότι εξακολουθώ να είμαι πολύ δειλή και δεν τολμώ να αντιταχθώ σε κανέναν -ίσως επειδή εγώ βρίσκομαι πάντα μόνη, ενάντια σε σπείρες νταήδων. "Είναι χαζό αυτό, δεν καταλαβαίνει τι του λες!" λέει και ξαναλέει η Νόρα, η μπουνταλού σταρ της τάξης.

Επιπλέον, φέτος τυχαίνει να κάθομαι στο ίδιο θρανίο με την Άννα Χαρίση, ένα μεγαλόσωμο κορίτσι που έχει την απαίσια συνήθεια να με τρομοκρατεί διαρκώς, εκμεταλλευόμενη τον μεγαλύτερο όγκο της και τον αριθμό των φιλενάδων της. Κάνει συνεχώς την έξυπνη, μου παίρνει πράγματα, με φοβερίζει και με κοροϊδεύει σε κάθε ευκαιρία,

μόνο και μόνο για να δείξει πόσο έξυπνη είναι.

Χθες συμφώνησα να της δώσω ένα λαστιχένιο σχοινάκι κι εκείνη μου έδωσε ένα στυλό γι' αντάλλαγμα. Σήμερα, στο πρώτο κιόλας διάλειμμα, η Άννα εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μου μαζί με μια ορδή από χοντρέλες φιλενάδες της. Στα χέρια της κρατούσε το λαστιχένιο σχοινάκι, που τώρα πια είχε γίνει ένα βρώμικο κουρέλι γεμάτο κόμπους. Πραγματικά, απόρησα: *Πώς τα κατάφερε τόσο γρήγορα;* "Θέλω να μου δώσεις πίσω το στυλό μου, Υβόννη! Εγώ σου επιστρέφω το σχοινάκι σου!" έκραξε και το τέντωσε μπροστά μου επιδεικτικά. "Αυτό είναι το σχοινάκι σου, Υβόννη!", ξανάπε με στόμφο. Έκανα να διαμαρτυρηθώ, μα γρήγορα το βούλωσα, όταν αντίκρισα τα οργισμένα βλέμματα της ορδής. Έτσι, επέστρεψα το στυλό και πήρα πίσω το άχρηστο πια σχοινάκι. "Βλέπετε τι χαζή που είναι; Κάνει πάντα ότι της λές!" άκουσα την Άννα να καγχάζει, καθώς απομακρυνόταν καμαρωτή μαζί με τα τσιράκια της. Έμεινα πίσω μόνη και ταπεινωμένη, όπως πάντα...

Παρασκευή, 12 Ιανουαρίου 1973

Για ν' αντέξω την αρνητικότητα του περιβάλλοντός μου, συχνά βρίσκω καταφύγιο στη φαντασία. Μου αρέσει να παρακολουθώ στην τηλεόραση ορισμένες παιδικές τηλεοπτικές σειρές κινουμένων σχεδίων, όπως "Το Παιδί της Θάλασσας" και "Ο Πρίγκηψ του Διαστήματος". Οι απίθανες περιπέτειές τους με συνεπαίρνουν, ταυτίζομαι με τους ήρωες, φαντάζομαι πως διαθέτω κι εγώ τις υπερφυσικές δυνάμεις τους, για λίγο ξεφεύγω από τη μίζερη πραγματικότητά μου.

Ακόμη, εδώ και μερικούς μήνες έχω γίνει φανατική με τη συλλογή από κάρτες που απεικονίζουν ήρωες του Ντίσνεϋ, τις οποίες βρίσκω μέσα στις σοκολάτες Melo. Έχω κατορθώσει να συμπληρώσω σχεδόν ολόκληρη τη συλλογή. Έχω, όμως, ένα βασικό πρόβλημα: Η αδελφή μου η Αλίκη θέλει να της δίνω πάντα τα μισά απ' οτιδήποτε έχω. Το ίδιο απαιτεί και για τις εν λόγω κάρτες. Σήμερα το βράδι, μετά από έντονη γκρίνια εκ μέρους της, προσφέρθηκα να της χαρίσω τις διπλές μου, που δεν είναι και λίγες, όμως αυτό δεν της φάνηκε αρκετό. Μου

ζήτησε ακριβώς τις μισές από τη βασική συλλογή και να διαλέξει εκείνη ποιές ακριβώς θα έπαιρνε! Εγώ αρνήθηκα, τσακωθήκαμε, η Αλίκη έβαλε τα κλάματα -ως συνήθως- και η μαμά έτρεξε: "Δώσε τα μισά χαρτάκια του παιδιού, μωρή μεγάλη!" Εγώ διαφώνησα, η Αλίκη άρχισε να τσιρίζει σαν σειρήνα και τότε η μαμά θεώρησε καλό να μου σχίσει όσα περισσότερα χαρτάκια μπορούσε, αγνοώντας τις φωνές και τα παρακάλια μου. Στο τέλος, κάτι έσπασε μέσα μου κι έσχισα εγώ η ίδια όσες κάρτες είχαν απομείνει.

Κυριακή 18 Φεβρουαρίου 1973

Ήταν να πάω Κατηχητικό σήμερα, μα δεν θα πάω. Βαριέμαι. Δεν μαθαίνω τίποτα καινούργιο εκεί, όσα λέει η κυρία τα έχω ξανακούσει στα Θρησκευτικά του σχολείου. Ξέρω ότι πρέπει να κάνω καλές πράξεις, κάνω και την προσευχή μου κάθε βράδι. "Έστω μια καλή πράξη αρκεί για να πάει κάποιος στον Παράδεισο", λέει η κυρία. Άλλωστε, μονάχα ένα πρωινό μου μένει ελεύθερο για να ευχαριστηθώ τα παιχνίδια μου στο δρόμο μαζί με τον Γρηγόρη και τους υπόλοιπους φίλους μου. Όλες τις υπόλοιπες μέρες τρέχω στο σχολείο. Γιατί πρέπει να τρέχω και την Κυριακή στο Κατηχητικό;

Τρίτη, 20 Φεβρουαρίου 1973

Σήμερα το απόγευμα, κατά τις 4:00, έτυχε να συναντηθούμε στο δρόμο με την Άννα Χαρίση. Πήγαινε να αγοράσει ψωμί, μου είπε, κι εγώ προσφέρθηκα να τη συνοδέψω μέχρ το φούρνο. Φυσικά, ήταν κλειστός εκείνη την ώρα. Θα άνοιγε κανονικά στις 5.30 το απόγευμα. "Και θα γυρίσω σπίτι με άδεια χέρια; Αποκλείεται!" γρύλισε η Άννα όλο τσαντίλα. Χωρίς να διστάσει καθόλου, πήγε και χτύπησε αρκετές φορές το κουδούνι του φούρναρη (το σπίτι του είναι πίσω από το μαγαζί), μέχρι που ξεσήκωσε όλη την οικογένεια από το κρεβάτι μεσημεριάτικα. Κι όμως, την αντιμετώπισαν όλο χαμόγελα και γλύκες και άνοιξαν το φούρνο πριν από την κανονική ώρα, για να αγοράσει η κόμισσα μισό κιλό ψωμί...

Τρίτη, 13 Μαρτίου 1973

Η Λουκία με πειθαναγκάζει σχεδόν καθημερινά να της χαρίζω διάφορα αντικείμενα (κασετίνα, παπούτσια, καπέλο, μπογιές κλπ), εκμεταλλευόμενη στο έπακρο τη μανία μου για τα χαρτάκια Melo. Μου τάζει διαρκώς ότι θα μου προμηθεύσει σπάνιες φιγούρες που δεν έχω, ή νούμερα πάνω από το 150, που μυστηριωδώς διαθέτει μονάχα εκείνη και κανένας άλλος: "Τώρα έχω χάσει τα χαρτάκια, κάπου μέσα στο σπίτι. Όταν όμως τα βρώ, θα σου τα δώσω. Αύριο, το πολύ μεθαύριο!" είναι η μόνιμη ατάκα της. Εγώ κατά βάθος ξέρω ότι λέει ψέματα, έχω όμως ανάγκη να την πιστεύω. Άλλωστε, δεν την παρεξηγώ: Είναι, πράγματι, πολύ φτωχή. Σήμερα το απόγευμα, που πήγαμε μαζί για ψωμί, μου έδειξε το πορτοφόλι της μητέρας της με δύο δραχμές μέσα. "Βλέπεις;" μου έκανε θλιμμένα. "Αυτά είναι τα τελευταία χρήματα που είχαμε στο σπίτι!"

Πέμπτη, 15 Μαρτίου 1973

Οι απαιτήσεις της Λουκίας αυξάνονται μέρα με τη μέρα· δεν προφταίνω πια να της χαρίζω όσα ζητάει. Τα σχολικά είδη δεν την ικανοποιούν πλέον, τώρα θέλει και τα ρούχα μου: Μπλούζες, καπέλα, παπούτσια, κεντήματα κλπ.

Σήμερα η μητέρα μου έχασε εντελώς την υπομονή της, μόλις κατάλαβε ότι τα καινούργια μου όμορφα παπούτσια έχουν κάνει φτερά. Αλλά δεν είναι μόνον αυτό:

"Έχει χαθεί και το χρυσό μενταγιόν μου μέσα από το σερβάν, όπου το είχα κλειδωμένο! Αυτή το πήρε!" μου φώναξε η μαμά έξω φρενών.

"Η Λουκία δεν παίρνει τίποτα αν δεν της το δώσω εγώ!" έσπευσα να υπερασπίσω τη φιλενάδα μου. Ωστόσο, η μητέρα μου ήταν ανένδοτη:

"Δεν θα την ξανακάνεις παρέα! Αν την ξαναδώ στο σπίτι θα την πετάξω έξω με τις κλωτσιές κι εσύ θα φας το ξύλο της χρονιάς σου!"

Έτσι, από σήμερα πρέπει να το πάρω απόφαση πως είναι καιρός να απομακρυνθώ από τη Λουκία. Κι εκείνη, όμως, σύντομα αρχίζει να αραιώνει μόλις καταλαβαίνει ότι δεν

πρόκειται να πάρει τίποτε άλλο από μένα.

Κυριακή, 8 Απριλίου 1973

Σήμερα γνώρισα ένα πολύ καλό κορίτσι στις κούνιες. Την λένε Μαρία. Παίξαμε όμορφα μαζί για αρκετή ώρα, χωρίς να με κοροϊδεύει ή να μου κάνει την έξυπνη. Είναι ευγενική και δίκαιη στο παιγνίδι. Τότε, μου ήλθε μια λαμπρή ιδέα: Να την πάρω σπίτι μου και να έχω αυτήν σαν αδελφή μου. *Αυτή είναι η αδελφή που θα 'πρεπε να έχω, όχι η Αλίκη!*

Έτσι, κάποια στιγμή της πρότεινα να έλθει σπίτι μου να παίξουμε κι εκείνη δέχθηκε αμέσως. Φύγαμε από τις κούνιες, ενώ εγώ κρυφοκοιτούσα τριγύρω μήπως μας έχει πάρει χαμπάρι η μητέρα της. Όμως, κανείς δεν μας ακολουθούσε.

Όταν φθάσαμε, παίξαμε ακόμα μία ώρα στην αυλή. Ένιωθα πολύ όμορφα μαζί της, είναι το πιο καλό κορίτσι που έχω γνωρίσει, ό,τι πρέπει για αδελφή μου!

Ξαφνικά, όμως, βλέπω μια παχουλή γυναίκα να μπαίνει στην αυλή. "Α, εδώ είσαι;" λέει στη φίλη μου. "Έλα, είναι ώρα να φύγουμε!"

"Παίζουμε, μαμά!" της κάνει η Μαρία χαρωπά.

Εγώ, πέφτω από τα σύννεφα. *Πώς μας βρήκε;* απόρησα. "Αφήστε την λίγο ακόμα!" λέω μονάχα.

Όμως η παχουλή κυρία πήρε την κόρη της κι έφυγαν. Ήλπιζα να ξαναδώ τη Μαρία σύντομα στις κούνιες, όμως αυτό δεν πρόκειται να γίνει ποτέ...

Τετάρτη, 3 Μαΐου 1973

Ακόμη μια φορά, η μαμά απαίτησε να φάω δυο φέτες με βούτυρο και ζάχαρη, αμέσως μετά το μεσημεριανό μου. Αυτό επειδή, κατά τη γνώμη της, ποτέ δεν τρώω αρκετά. Μετά από μπόλικους καυγάδες σχετικά μ' αυτό το θέμα, επιτέλους κατάλαβα ποιό είναι το σωστό να κάνω: Δεν τσακώνομαι πια μαζί της, αντίθετα δέχομαι τις δυο παχυντικές φέτες πρόθυμα· ύστερα πάω έξω στην αυλή και τις πετάω στο διπλανό οικόπεδο. Η μαμά δεν υποψιάζεται τίποτα και είμαστε όλοι ευχαριστημένοι.

Το θέμα του φαγητού ήταν πάντα ένα μόνιμο άγχος για μένα: Από τα πρώτα μου χρόνια συνήθιζα να αφήνω όλο μου το φαγητό στο πιάτο, λέγοντας "Δεν θέλω άλλο" -από την πρώτη κιόλας κουταλιά. Σαν αποτέλεσμα, τις έτρωγα με τη σέσουλα. Μια μέρα, όταν ήμουν τεσσάρων ετών, αποκοιμήθηκα από το πολύ ξύλο. Η μαμά ανησύχησε και ορκίστηκε να μη με ξαναδείρει ποτέ για το φαγητό.

Ποτέ δεν ήμουν πρόθυμη να διακόπτω τα παιγνίδια μου για να φάω, πράγμα που ενοχλεί πολύ τη μάνα μου, η οποία, από τότε που τη θυμάμαι είναι πάντα χωμένη μέσα στην κουζίνα, μαγειρεύοντας ασταμάτητα και μπουκώνοντάς μας διαρκώς, μην τυχόν και μείνουμε νηστικά.

Όπως οι περισσότερες από τις συνομήλικές της γυναίκες, έτσι και η μητέρα μου ζει με το μόνιμο φόβο μήπως ξανάρθει η γερμανική κατοχή από στιγμή σε στιγμή. Όποτε, λοιπόν, αρνούμαι να φάω κάποιο απαίσιο φαγητό (πχ κοφτό μακαρονάκι με ψιλοκομμένη σουπιά) η μαμά συνοφρυώνεται και με μαλώνει: "Φάε όλο σου το φαΐ! Τι θα κάνεις αν ξανάρθουν οι Γερμανοί; Οι αδύνατοι άνθρωποι δεν επιβιώνουν σε μια κατοχή!". Όπως όλες οι νοικοκυρές της γειτονιάς, έτσι κι αυτή πιστεύει πως για να είναι κάποιος υγιής κι ευτυχισμένος πρέπει να τρώει διαρκώς πολύ κρέας, πολύ λίπος, πολύ λάδι, πολύ βούτυρο, πολύ ψωμί, πολλά ζυμαρικά, πολύ γάλα, όλα πολύ και συνεχώς.

Δευτέρα, 28 Μαΐου 1973

Σήμερα το απόγευμα παίζαμε ήσυχα με το Γρηγόρη στην αυλή του. Κάποια στιγμή, έτυχε να περάσει απέξω η Ασημίνα, μαζί με μια άλλη Σουηδέζα φίλη της. Με προτροπή του Γρηγόρη, αρχίσαμε να τις πειράζουμε. Ξαφνικά, πετάχτηκε έξω η θεία Ερμιόνη, παραπονέθηκε για τη φασαρία και μάζεψε το γιο της μέσα στο σπίτι, κλείνοντάς μου την πόρτα στα μούτρα! Πράγμα που σημαίνει ότι έμεινα ολομόναχη έξω στην αυλή, αντιμέτωπη με τις δύο Σουηδέζες φακλάνες, που ήταν μεγαλύτερες από μένα και αρκετά μεγαλόσωμες. "Είσαι ένα χαζό και μισό! Γιατί γελούσες;" βρυχήθηκε άγρια η Ασημίνα με

τα χέρια στη μέση. Εγώ πήγα να ρίξω το φταίξιμο στο Γρηγόρη (αυτός είχε αρχίσει, έτσι κι αλλιώς) αλλά η Ασημίνα ούτε καν άκουγε τι έλεγα. Με χτύπησε και μ' έσπρωξε να πέσω στις σκάλες, φωνάζοντας: “Φύγε και μήν ξανάρθεις εδώ, χαζό!”. Ύστερα οι δυο μπουνταλούδες απομακρύνθηκαν γελώντας. Έτρεξα αμέσως στο σπίτι μου, έπεσα στο κρεβάτι κι έκλαιγα ως το βράδι.

Το καλοκαίρι του 1973 αποτελεί μια από τις πιο ευχάριστες περιόδους της ζωής μου: Πέρασα τρεις υπέροχους μήνες παίζοντας με παλιούς φίλους: το Γρηγόρη, την Ουρανία, τον Τάσο και άλλους. Κάθε απόγευμα μαζεύονταν γύρω στα 15 παιδιά στη γειτονιά μου, ιδίως έξω από το σπίτι μου, και παίζαμε ασταμάτητα ποδόσφαιρο, βόλλεϋ, κουτσό, κρυφτό, κηνυγητό, ρακέτες, στρατιωτάκια, τα μήλα κλπ. Μέναμε έξω στο δρόμο μέχρι τα μεσάνυχτα. Τριγύρω αντηχούσαν συνεχώς χαρούμενες παιδικές φωνές, τραγούδια από ραδιόφωνα, χτυπήματα από μπάλες ή ρακέτες.

Μου αρέσει που η γειτονιά μας έχει τόση ζωή, ωστόσο θεωρώ κάπως περίεργο το γεγονός ότι στους άλλους δρόμους της περιοχής σπάνια βλέπεις έστω ένα παιδί έξω. *Λες και αλλού δεν υπάρχουν παιδιά...*



Πέμπτη Δημοτικού

Τετάρτη, 14 Νοεμβρίου 1973

Πηγαίνω στην πέμπτη τάξη τώρα πια, μεγαλώνω, ψηλώνω και τα προβλήματά μου (μοναξιά, κοροϊδίες, απόρριψη) μεγαλώνουν κι αυτά, ιδίως στο χώρο του σχολείου. Και το χειρότερο: Εδώ και δυο μήνες μου έχει έλθει περίοδος! Είμαι μόλις 10 χρονών, αισθάνομαι ακόμα παιδί, το σώμα μου είναι τελείως παιδομορφικό και ασχημάτιστο, έχω όμως περίοδο! Εξακολουθώ να παίζω στους δρόμους και να πηγαίνω στην παιδική χαρά, όμως οι νουθεσίες των μεγάλων μου χαλάνε όλη τη διασκέδαση: “Δεν κάνει να πηγαίνεις στις κούνιες τώρα, είσαι πια γυναίκα!” ... “Μην τρέχεις έτσι, είσαι πια δεσποινίδα!” ... “Μα εσύ είσαι πολύ ψηλή, πρέπει να έχεις πατήσει τα δεκαοκτώ, και παίζεις ακόμα με τα μικρά;” άκουσα σήμερα το απόγευμα από αγνώστους, ενώ διασκέδαζα στις κούνιες.

Τρίτη, 20 Νοεμβρίου 1973

Σήμερα πήγαμε σχολική εκδρομή στο βουνό. Κάποια στιγμή βαρέθηκα να τριγυρίζω μόνη μου, οπότε συγκέντρωσα όλο το θάρρος μου και ζήτησα από μια μεγάλη παρέα συμμαθητών να με δεχτούν να παίξω “τα μήλα” μαζί τους. Δεν μου αρνήθηκαν άμεσα, ωστόσο σύντομα έγινε αντιληπτό ότι περίσσευε ένας παίχτης. Κάποιος έπρεπε να αποχωρήσει αλλά ποιός; “Η Υβόννη!” φώναξαν όλοι μαζί με μια φωνή, δείχνοντάς με επιθετικά με το δάχτυλο. Μόνο η Ρούλα πρόβαλε μια δειλή αντίρρηση: “Όχι η Υβόννη, γιατί;...” μα το βούλωσε γρήγορα καθώς είδε πως δεν την έπαιρνε να επιμείνει. Για καλή μου τύχη, εκείνη την ώρα κατέφθασε ένας άλλος μαθητής που ήθελε κι αυτός να παίξει. Έτσι, δεν χρειάστηκε να αποχωρήσω, αν και η ομάδα που αναγκάστηκε να με δεχθεί δεν ήταν ιδιαίτερα ευχαριστημένη γι' αυτό. Ίσως να μην έχουν άδικο: Δεν τα καταφέρνω τόσο καλά, είμαι κάπως δισκίνητη, οπότε οι

αντίπαλοι με αφήνουν τελευταία να κάνω τους δέκα τελευταίους γύρους· σπάνια καταφέρνω να τους ολοκληρώσω.

Παρασκευή, 18 Ιανουαρίου 1974

Ο φετινός δάσκαλός μας, ο κύριος Κακογιάννης, είναι ένα κοντόχοντρο αντιπαθητικό ανθρωπάκι και σίγουρα με μισεί. Δεν χάνει την ευκαιρία να με ειρωνεύεται και να με χτυπά με το χάρακα για ψύλλου πήδημα. Σήμερα, στην ώρα της Ιστορίας, άρχισα να παίζω ασυναίσθητα μ' ένα γυαλιστερό χαρτί, κάνοντας έναν χαρακτηριστικό θόρυβο που ακουγόταν σε όλη την αίθουσα. Ξαφνικά, τα μάτια του δασκάλου βγήκαν από τις κόγχες τους όλο θυμό: “Ποιά το κάνει αυτό, να της το βάλω στο στόμα;” Όλα τα παιδιά έσκασαν στα γέλια. Εγώ ντράπηκα και σταμάτησα αμέσως· δεν γλύτωσα όμως το ξύλο με το χάρακα.

Σάββατο, 23 Φεβρουαρίου 1974

Μου τη δίνει η γυμναστική. Είναι το πιο άχαρο και βαρετό μάθημα. Αυτή τη φορά ο δάσκαλος μας έβαλε να κάνουμε μια τελείως χαζή άσκηση: Καθήσαμε κάτω στο τσιμέντο, στερεώσαμε τα χέρια στο έδαφος και τεντώσαμε όλο το σώμα ανάσκελα, ενώ το κεφάλι έπρεπε να πέφτει ελεύθερα προς τα πίσω. “Πίσω είπα το κεφάλι, πίσω!”, ούρλιαξε τότε ο Κακογιάννης μα εγώ δεν είχα αντιληφθεί ακόμη πως εννοούσε εμένα, που δεν είχα ρίξει το κεφάλι πίσω. “Κοίταξέ την πως στέκεται, σαν οχιά!” γρύλισε κι έσπευσε προς το μέρος μου εξοργισμένος. Πριν προλάβω να αντιδράσω, μου έπιασε το κεφάλι με τα δυο του χέρια και μου το έσπρωξε απότομα προς τα κάτω, με όλη του τη δύναμη. Ακούστηκε ένα τρομερό “κρακ” στο λαιμό μου και πόνεσα απίστευτα. Έβαλα τα κλάματα και φοβήθηκα μήπως είχα πάθει κάτι, μα δεν τόλμησα να κουνηθώ από τη θέση μου. Λεπτομέρεια: Εκείνη την ώρα έτυχε να παρευρίσκεται στο προαύλιο η μητέρα μου, η οποία είχε έλθει να ρωτήσει για μένα και περίμενε να τελειώσει το μάθημα της γυμναστικής. Ούτε εκείνη αντέδρασε με οποιονδήποτε τρόπο.

Τρίτη, 12 Μαρτίου 1974

Πρόσφατα μας ενημέρωσαν πως έχει διοργανωθεί ένας πανευρωπαϊκός διαγωνισμός ζωγραφικής για παιδιά των τελευταίων τάξεων του δημοτικού. Αποφάσισα λοιπόν κι εγώ να πάρω μέρος και, αφού ξόδεψα τρία απογεύματα για να ζωγραφίσω σε χαρτόνι τον πίνακά μου, σήμερα είναι η μέρα που πρέπει να τον παραδώσω. Αισθάνομαι ικανοποιημένη: Έχω ζωγραφίσει ένα αγόρι κι ένα κορίτσι που παίζουν μπάλα στην εξοχή. Ο απέραντος ουρανός έχει μείνει αχρωμάτιστος μα γενικά το έργο μου δεν είναι άσχημο για παιδί έντεκα χρονών.

Φθάνοντας όμως στο σχολείο, ο ενθουσιασμός μου άρχισε να μειώνεται μόλις διαπίστωσα το εξής περίεργο: Παιδιά που δεν ήξερα καν ότι ζωγραφίζουν, είχαν φέρει μαζί τους συνθέσεις καταπληκτικές, με εξαιρετική λεπτομέρεια στο σχέδιο και πανέμορφους συνδυασμούς χρωμάτων.

Όταν μπήκαμε στην τάξη, ο δάσκαλος μας φώναξε έναν-έναν για να δει τα έργα και τα δώσει την έγκρισή του για συμμετοχή στο διαγωνισμό. Μόλις του έδειξα το δικό μου, φώναξε με στόμφο: “Μισοχρωματισμένο! Πάρ' το πίσω!” Έτρεξα αμέσως στο θρανίο μου και ξόδεψα την υπόλοιπη ώρα χρωματίζοντας με φρενίτιδα τον άσπρο ουρανό. Η γαλάζια ξυλομπογιά δεν έστρωνε καθόλου καλά στο λείο χαρτόνι.

Μόλις χτύπησε το κουδούνι για το διάλειμμα, η Μαρίνα Ρουγγέρη (το παιδί θαύμα της τάξης, πρώτη μαθήτρια, ζωγραφίζει και πολύ ωραία), μάζεψε όλους τους πίνακες εκτός από τον δικό μου και ξεκίνησε για το γραφείο των δασκάλων. Αν έφτανε εκεί πριν την προλάβω, θα ήταν πολύ αργά για μένα: Ο δάσκαλος είχε πει πως όλοι οι πίνακες έπρεπε να παραδοθούν μέσα στην τάξη. Δεν θα δεχόταν άλλους μέσα στο γραφείο του. Με μια ύστατη, μανιασμένη προσπάθεια αποτελείωσα το έργο μου και ξεχύθηκα στη σκάλα για να προλάβω τη Μαρίνα. Χρειάστηκε να καβαλήσω το χείμαρρο των παιδιών, να παλέψω και με ορισμένους για να τη φθάσω έγκαιρα. Τελικά, τα κατάφερα.

Παράξενο, πάντως: Ήμουν η μόνη σε ολόκληρο το σχολείο που χρειάστηκε να καταβάλει τόσο αγώνα για να

συμμετάσχει στο διαγωνισμό. Όλοι οι υπόλοιποι πίνακες έγιναν δεκτοί χωρίς πρόβλημα -παρόλο που, όπως είδα, αρκετοί από αυτούς δεν πληρούσαν τις προδιαγραφές: Στο διαγωνισμό επιτρεπόταν μονάχα η χρήση χρωματιστών μολυβιών πάνω σε χαρτόνι, ωστόσο πολλοί είχαν χρησιμοποιήσει νερομπογιές, τέμπερες, λαδομπογιές ή ποιός ξέρει τι άλλο. Κι όμως, κανένα από αυτά τα έργα δεν απορρίφθηκε ως ακατάλληλο. Αντίθετα, στο τέλος ένα από αυτά βραβεύτηκε κιόλας: ήταν μια ελαιογραφία που έδειχνε ένα κορίτσι πλάι σ' ένα ποτάμι. Ωραίο, αλλά όχι τίποτα το καταπληκτικό.

Σάββατο, 23 Μαρτίου 1974

Ορισμένες συμμαθήτριές μου, όπως η Νόρα, η Άννα και άλλες, έχουν κιόλας αρχίσει να σχηματίζονται σαν γυναίκες. Διαθέτουν ήδη της ανάλογες καμπύλες κι έχουν μάλιστα αρχίσει να φλερτάρουν και με αγόρια, πράγμα που τις ανεβάζει ακόμη πιο ψηλά στην εκτίμηση των συμμαθητών και στην ιεραρχία της τάξης. Εγώ, από την άλλη, όσο μεγαλώνω τόσο ψηλώνω και αδυνατίζω: Έχω φθάσει τα 1,62 μέτρα σε ύψος και το βάρος μου δεν ξεπερνά τα 40 κιλά· επιπλέον, όλοι συμφωνούν πως είμαι και πολύ άχαρη. Ως αποτέλεσμα, έχω γίνει στόχος γενικής κατακραυγής: “Πώς είσαι έτσι; Σαν τηλεγραφόξυλο!” ... “Μοιάζεις με στέκα του μπιλιάρδου” ... “Σαν σκελετός είσαι!”... “Περπατάς πολύ γρήγορα και όλο πηδάς πάνω-κάτω” ... “Μιλάς πολύ γρήγορα και μπερδεμένα!” ... “Η ψηλή! Η ψηλή! Τρεχάτε να δείτε την ψηλή!”

“Πας δημοτικό εσύ, κορίτσι μου;” με ρώτησε μια γυναίκα καθώς περνούσα κάτω από το μπαλκόνι της σήμερα το μεσημέρι, μετά το σχόλασμα.

“Οχι, νηπιαγωγείο!” της απάντησα.

Πέμπτη, 4 Απριλίου 1974

Εκτός σχολείου, τα πράγματα είναι κάπως πιο χαλαρά: Διατηρώ τις παλιές φιλίες με τα γειτονόπουλα αλλά η καλύτερη φίλη μου τώρα είναι η Ελευθερία, μια καινούργια γειτόνισσα, με την οποία ταιριάζουμε πολύ και παίζουμε με τις ώρες κάθε

απόγευμα. Διασκεδάζουμε πολύ όταν παίζουμε “τα μήλα” ή κουτσό με τα υπόλοιπα παιδιά ή ρακέτες οι δυο μας.

Όμως, σήμερα το απόγευμα, μη βρίσκοντας άλλη παρέα, δέχθηκα να παίξω ζάρια στην αυλή μου μαζί με δυο γείτονες και συμμαθητές μου: τον Θοδωρή (μεγάλος εξυπνάκιας) και τον Αγησίλαο (μουλωχτός). Ως έπαθλο υπήρχαν καμιά εικοσαριά παλιά παιδικά περιοδικά που έφεραν τα αγόρια και μερικά δικά μου. Θυμάμαι πόση έκπληξη ένιωσα όταν, μετά από αρκετή ώρα παιγνιδιού, η τύχη έδειξε να μου χαμογελά: Έφερνα σχεδόν πάντα τις μεγαλύτερες ζαριές κι έτσι, σιγά-σιγά, κέρδισα όλα τα περιοδικά, προς μεγάλη απογοήτευση των συμπαικτών μου.

Τρίτη, 9 Απριλίου 1974

Σήμερα, εντελώς απροσδόκητα, ξανάρθαν στην αυλή μου ο Θοδωρής και ο Αγησίλαος και με ύφος σοβαρό μου πρότειναν να ξαναπαίξουμε τα ίδια περιοδικά στα ζάρια. Απόρησα με τη διάθεσή τους αλλά δέχθηκα, ενθυμούμενη την προηγούμενη ρέντα μου. Λοιπόν, ένα πράγμα παράξενο: Από την αρχή κιόλας, μου ήταν αδύνατο να σταυρώσω καλή ζαριά, σε αντίθεση με τους άλλους δυο που έφερναν αποκλειστικά εξάρες! Η ώρα περνούσε κι έχανα συνέχεια. Ήλπιζα σ' ένα θετικό για μένα γύρισμα της τύχης αλλά μάταια: Πριν καν το καταλάβω, είχα χάσει όλα τα περιοδικά! Δεν ήξερα πώς να εξηγήσω αυτό το ***μυστήριο****:* Τους είχα μεν νικήσει την πρώτη φορά, μα σίγουρα όχι αποκλειστικά με εξάρες. Μήπως, αυτή τη φορά, τα ζάρια ήταν “πειραγμένα”; Μήπως τα επηρέαζαν με κάποιο μαγνήτη, ας πούμε; Πώς όμως; Δεν μπορώ να πω ότι είδα καμιά ύποπτη κίνηση...

Γενικότερα, σαν παιδί πολύ σπάνια έπαιζα αληθινά ξέγνοιαστα· έπρεπε να έχω συνεχώς το νου μου, μήπως οι “φίλοι” μου με ξεγελάσουν, με κοροϊδέψουν, με κλέψουν -πράγμα που έκαναν συστηματικά, στην πρώτη ευκαιρία. Ύστερα με φώναζαν “χαζή” και μ' έκαναν πέρα. Ούτε έτρεξα, ούτε έπαιξα ποτέ χαρούμενα στο προαύλιο του σχολείου, όπως όλα τα άλλα παιδιά. Συνήθως καθόμουν μαζεμένη σε μια γωνιά μαζί με τη χοντρή, βαρετή Τόνια. Για να με δεχθούν να παίξω σ'

ένα ομαδικό παιγνίδι, έπρεπε να γίνει μαθητικό συμβούλιο! Κι όμως, νοσταλγώ εκείνα τα χρόνια – ίσως επειδή η “πραγματικότητα” δεν ήταν τόσο πολύπλοκη τότε...

Τετάρτη, 24 Απριλίου 1974

Εδώ και λίγο καιρό, ένας νέος εφιάλτης έχει εμφανιστεί στη ζωή μου: Είναι ένα κακάσχημο αγόρι, μάλλον στην ηλικία μου, με αφύσικα κόκκινο πρόσωπο, και για κακή μου τύχη έχει έλθει να κατοικήσει στην οδό Μετεώρων, καθόλου μακριά από το σπίτι μου. Σήμερα το απόγευμα, καθώς πήγαινα για ψωμί, αυτός και η μουλάρα η αδελφή του ετυχε να με δουν μέσα από την αυλή τους, αρκετά μακριά από μένα, και αμέσως άρχισαν να ουρλιάζουν υστερικά και να με δείχνουν με το δάχτυλο: “Ααααααα! Κοίτα πως περπατάει αυτή! Εεεεε, μωρή γκαμήλα! Ααααα!” Η μουλάρα άρχισε να περπατά με τεράστια γελοιογραφικά βήματα που τάχα μιμούνταν τα δικά μου, ενώ ο άλλος γελούσε χλευαστικά. Εγώ απομακρύνθηκα στα γρήγορα...

Τρίτη, 28 Μαΐου 1974

Δυστυχώς, ο ανωτέρω ανώμαλος δεν άργησε να μάθει το όνομά μου. Έτσι, όποτε τύχει να τον συναντήσω έξω αυτόν και τους φίλους του, αρχίζουν αμέσως να φωνάζουν το όνομά μου με σαρκαστικά ουρλιαχτά, στη μέση του δρόμου, όπως σήμερα, για παράδειγμα:
“Υβόννη ψηλόγκαααα! Μωρή στέκαααααα! Σε σένα μιλάω μωρή χαμένηηηηη!”.

Σήμερα το απόγευμα περπατούσα στο δρόμο μαζί με την Ουρανία, όταν ξαφνικά άκουσα πίσω μου την απαίσια κορακίστικη φωνή του να φωνάζει το όνομά μου πολλές φορές, κοροϊδευτικά. Έκανα ότι δεν κατάλαβα αλλά η Ουρανία σταμάτησε επί τόπου, στράφηκε προς τα πίσω και του είπε αυστηρά:
“Τι συμβαίνει, Βελισσάριε; Τι φωνάζεις!”
“Όνομα φωνάζω!” απάντησε αυτός, στον ίδιο περιπαιχτικό τόνο.

“Αυτό το όνομα να μη το φωνάζεις!” τον διέταξε και μετά γυρίσαμε και φύγαμε ήσυχα. Μου έκανε εντύπωση που ο Βελισσάριος το βούλωσε και που η φιλενάδα μου γνώριζε το όνομά του.
“Μα ποτέ δεν μιλάς, σε κοροϊδεύουν και δεν μιλάς, γι' αυτό σου συμβαίνουν αυτά!”, με συμβούλεψε η Ουρανία. Αυτή, βέβαια, δεν έχει αντιμετωπίσει ποτέ της παρόμοια προβλήματα...

Κυριακή, 9 Ιουνίου 1974

Η Ελπίδα μεγαλώνει, είναι ήδη δύο ετών μα δεν μπορεί να καθήσει ούτε να στηρίξει το κεφάλι της. Μοιάζει με βρέφος τεσσάρων μηνών. Μόνο χαμογελάει γλυκά όποτε της μιλάμε. Εξακολουθεί να είναι πανέμορφη.

Σήμερα πήγαμε επίσκεψη στα ξαδέρφια της μητέρας μου στον Κορυδαλλό. Η ξαδέρφη μου η Αρχοντία, ένα χρόνο μεγαλύτερη από μένα, το παίζει πια δεσποινίδα και δεν έχει καμία όρεξη για παιγνίδια. Έτσι, σκέφτηκα να πάρω την Ελπίδα και να ανέβω στο σπίτι της θείας Μαρίας. Εκεί βρήκα το Βασίλη, αδελφό της Αρχοντίας, εννέα ετών και σωστό νευρόσπαστο: Ουρλιάζει και χοροπηδάει ασταμάτητα, ενώ συχνά δίνει την εντύπωση ότι δεν ελέγχει τις κινήσεις του. Δεν ησυχάζει ούτε στον ύπνο του, σχεδόν κάθε νύχτα πέφτει από το κρεβάτι!

Μόλις, λοιπόν, βολεύτηκα σε μια πολυθρόνα μαζί με το ανάπηρο παιδί, ο Βασίλης άρπαξε ένα μαξιλάρι και το πέταξε πάνω στην Ελπίδα. Το μωρό γέλασε ανόητα, ο ξάδερφος πήρε θάρρος κι επανέλαβε την επίθεση, ξανά και ξανά. Η Ελπίδα συνέχιζε να χαμογελά σα να διασκέδαζε. Εγώ, ως συνήθως, είπα να δείξω κατανόηση και να θεωρήσω την όλη φάση σαν αστείο. Τότε, όμως, ο Βασίλης άρχισε να πετά το μαξιλάρι όλο και πιο δυνατά, με σαδιστική μανία, μέχρι που η Ελπίδα έβαλε τα κλάματα. Ο Βασίλης γελούσε ηλιθιωδώς και συνέχισε να χτυπά το μωρό, ενώ εκείνο έκλαιγε φοβισμένο. Τελικά, βλέποντας ότι το “αστείο” δεν θα τελείωνε γρήγορα, σηκώθηκα, πήρα τη μικρή κι έφυγα, ενώ ο Βασίλης αναρωτιόταν γιατί.

Παρασκευή, 5 Ιουλίου 1974

Έχει φθάσει το καλοκαίρι του '74 πια. Συνεχίζω να πηγαίνω καθημερινά στην παιδική χαρά, όπου κάνω κούνια με τις ώρες. Το απολαμβάνω πραγματικά, νιώθω σα να πετάω μακριά απ' όλα όσα με ενοχλούν. Πάντως, δεν πηγαίνω εκεί μονάχα γι' αυτό. Έχω σταμπάρει ένα πανέμορφο αγόρι της ηλικίας μου, που το λένε Αποστόλη. Είναι λεπτός κι ευκίνητος, με καθαρό άσπρο δέρμα και μαύρα σγουρά μαλλιά. Μόλις καταφθάνει με την παρέα του, εγώ τρέχω και πιάνω τη διπλανή κούνια. Δεν χορταίνω να τον θαυμάζω, καθώς ανεβαίνει πολύ ψηλά κι από κει πηδά κάτω, καταπλήσσοντας τους πάντες με την ευλυγισία και την τόλμη του. Ποτέ δεν μου δίνει σημασία, πιθανόν και να γελάει μαζί μου. Δεν με νοιάζει, όμως. Μόνο που τον βλέπω κάθε απόγευμα στις κούνιες, μου αρκεί για να είμαι ευτυχισμένη.

Κυριακή, 14 Ιουλίου 1974

Εδώ και λίγες μέρες βρισκόμαστε για διακοπές στην Κεφαλλονιά και σήμερα το πρωί, έγινα νονά! Βάφτισα τον ξάδερφό μου, μόλις πέντε μηνών μωρό, αδελφό της Νίκης και της Τζένης, στο Ναό του Αγίου Γερασίμου. Τον ονόμασα Βιτσέντζο. Αρχικά, η θεία Δόμνα είχε ζητήσει από τη μητέρα μου να βαφτίσει το παιδί, εκείνη όμως αρνήθηκε επειδή ήθελε να έχει κορίτσι βαφτιστήρι. Έτσι, η ευθύνη έπεσε σε μένα. Πάντως, ήταν ένα μάλλον περίεργο βαφτίσι: Εκτός από την ξαδέρφη Αννίτα, δεν υπήρχαν άλλοι καλεσμένοι, παρόλο που έχουμε πολλούς συγγενείς στο χωριό και στις γύρω περιοχές. Δεν υπήρχε ούτε καν φωτογράφος. Πολύ περίεργο, δεδομένου ότι βαφτιζόταν ο πολυπόθητος “διάδοχος” του Φεζαρρέϊκου...

Έκτη Δημοτικού

Τρίτη, 26 Νοεμβρίου 1974

Τα γνωστά προβλήματα (μοναξιά, κοροϊδίες, αποδοκιμασίες, περιφρόνηση) επιμένουν ακόμη, ιδίως στο χώρο του σχολείου, κι εγώ νιώθω ότι δεν μπορώ να ασχολούμαι πια. Έτσι, κάποια στιγμή αποφασίζω ότι η καλύτερη λύση είναι να κάνω παρέα στα διαλείμματα με την αδελφή μου και με μια φίλη της, που τώρα πηγαίνουν στη δευτέρα δημοτικού.

Όσο καιρό το έκανα αυτό είχα ησυχάσει λίγο, όμως σύντομα κατάλαβα ότι δεν "τράβαγε". Έτσι, μετά από κανένα δίμηνο τα παράτησα και βάλθηκα για τα καλά να ξεφορτωθώ την κακή μου φήμη. Βάζω τα δυνατά μου ώστε να ελέγχω κάπως καλύτερα τον εαυτό μου, για να μη δίνω αφορμή στους άλλους να με κοροϊδεύουν. Αποφεύγω να μιλάω πολύ, φροντίζω να κρατώ το στόμα μου κλειστό. Ωστόσο, αυτή η τεχνική μάλλον δεν φέρνει σπουδαίο αποτέλεσμα· αντίθετα, όταν βρίσκομαι μέσα σε παρέα, ορισμένες φορές πετάω κρύα αστειάκια και οι άλλοι με ειρωνεύονται.

Σήμερα, για παράδειγμα, στο πρώτο διάλειμμα, είπε σε μια στιγμή η Σούλα: "Έχω τρία μικρά ποδήλατα, που δεν κάνουν πια για μένα!"

"Αν τα ενώσεις όλα μαζί, θα έχεις ένα μεγάλο!" πέταξα εγώ, στην προσπάθειά μου να φανώ αστεία.

"Είπες μια βλακεία τώρα!" είπε η Τόνια κι εγώ κοκκίνησα από τη ντροπή μου.

Απλά, μου είναι αδύνατο να συγκρατηθώ. Σα να υπάρχει μέσα μου μια σκοτεινή δύναμη, που με εξωθεί να λέω πάντα αυτό που δεν πρέπει...

Κι ένα άλλο περίεργο: Εκείνο που παραξένευε όλους τους δασκάλους μου μέχρι πέρυσι, είναι το ότι δεν είχα συγκεκριμένο γραφικό χαρακτήρα! Κάθε μέρα έγραφα με διαφορετικά γράμματα, εφόσον μου ήταν αδύνατο να

διατηρήσω τον γραφικό χαρακτήρα της προηγούμενης μέρας. Γι' αυτό το λόγο, φρόντιζα πάντα να τελειώνω την αντιγραφή μου αυθημερόν. Αν άφηνα τη μισή για το επόμενο πρωί, θα την συνέχιζα με γράμματα τελείως διαφορετικά από τη χθεσινή μισή! Φέτος, όμως, διαπιστώνω ότι ο γραφικός μου χαρακτήρας έχει σταθεροποιηθεί αρκετά...

Τετάρτη, 28 Ιανουαρίου 1975

Επιστρέφοντας από τα αγγλικά σήμερα το βράδι, είχα μια αλλόκοτη ***ψυχική εμπειρία***: Φθάνοντας μπροστά σε μια αναμμένη λάμπα του δρόμου, είδα ένα αμάξι να έρχεται προς το μέρος μου με τα φώτα αναμμένα. Τότε, ακριβώς κάτω από τη λάμπα είδα να εμφανίζεται η μεγενθυμένη σκιά ενός άνδρα με παλτό και καπέλο, ψηλή γύρω στα 3,5 μέτρα. Αρχικά με παραξένεψε το γεγονός ότι η σκιά δεν σχηματίστηκε πάνω στην άσφαλτο ή σε καμιά μάντρα, αλλά στεκόταν όρθια, στον αέρα! Όταν το αυτοκίνητο με προσπέρασε έκανα να δω ποιός ήταν εκεί, που έκανε τόσο μεγάλη σκιά, όμως δεν είδα κανέναν! Μόλις έφθασα στο σπίτι και διηγήθηκα το γεγονός στη μητέρα μου, εκείνη μου είπε ότι δεν είναι τίποτα, να το ξεχάσω και αμέσως άρχισε να με σταυρώνει, λέγοντας "Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά".

Δευτέρα, 10 Φεβρουαρίου 1975

Εδώ και λίγο καιρό, παραδόξως έχω αρχίσει να αισθάνομαι καλύτερα με τον εαυτό μου. Σταδιακά γίνομαι πιο προσεκτική, πιο κοινωνική και πιο θαρραλέα. Έχω αποκτήσει περισσότερη αυτοπεποίθηση, τολμώ μάλιστα να αντιμιλήσω όταν με πειράζουν! Άλλωστε, δεν έχω άλλη επιλογή: Όποτε μένω σιωπηλή, με πολεμούν χειρότερα. Σήμερα το απόγευμα, επιστρέφαμε από μια σχολική εκδρομή παραταγμένοι σε τριάδες όταν ξαφνικά η Μαρία, η διπλανή μου, και η Νόρα, η πισινή μου άρχισαν να με πειράζουν:

"Περπατάς πολύ αργά, πήγαινε πίσω!", μου είπε η Μαρία και μ' έσπρωξε στην πίσω γραμμή.

"Όχι, μείνε στη θέση σου!" φώναξε η Νόρα και μ' έσπρωξε

δυνατά μπροστά.
"Όχι, να πας πίσω!" με ξανάσπρωξε η Μαρία.
"Μπροστά, είπα!" ξανακούστηκε η Νόρα.

Για μερικά δευτερόλεπτα αφέθηκα παθητικά να με τραβολογούν πέρα δώθε, ενώ κάποια παιδιά τριγύρω χασκογελούσαν. Τότε, σαν να ξύπνησα από λήθαργο, συγκέντρωσα όλο το θάρρος μου και απαίτησα τη θέση μου στη γραμμή:
"Για αφήστε με ήσυχη!" τους φώναξα. Κάτι πήγε να πει η Μαρία αλλά την πρόλαβα:
"Αν θέλεις να κάνεις αγώνα δρόμου, ιδού ο δρόμος είναι άδειος! Βγες από τη γραμμή και τρέξε όσο θες!" Μούγκα οι ξύπνιες.

Παρασκευή, 21 Φεβρουαρίου 1975

Παραδόξως, εδώ και λίγο καιρό έχει αρχίσει να ανεβαίνει η θέση μέσα στην τάξη. Δεν είμαι πλέον το ασήμαντο κλωτσοσκούφι που ήμουν ως πρόσφατα. Κατ' αρχάς έχω γίνει πολύ καλή μαθήτρια: Ο δάσκαλός μας, ο κύριος Τριαντα-φύλλου, με συμπαθεί ιδιαίτερα, ενώ ακόμη και οι συμμαθητές μου με παραδέχονται για τις ασυνήθιστες γνώσεις μου. Σήμερα ο δάσκαλος έκανε την εξής ερώτηση μέσα στην τάξη:
"Ξέρει κανείς ποιοί ήταν οι τρεις Αμερικανοί αστροναύτες που πάτησαν πρώτοι στο φεγγάρι;"
Μόνο εγώ σήκωσα το χέρι.
"Αρμστρονγκ, Κόλλινς, Ωλντρίν", απάντησα με σιγουριά κι όλοι έμειναν έκπληκτοι.
"Μα, κύριε, όλα τα ξερει;" απόρησαν ορισμένα παιδιά, ενώ ο δάσκαλος με επαίνεσε.

Σάββατο, 19 Απριλίου 1975

Συμβαίνει όλο και πιο συχνά, τόσο που αρχίζει να με προβληματίζει: Η θεία Πηνελόπη, η νονά της αδελφής μου, με βάζει κάθε τόσο να της κάνω θελήματα. Δύσκολα πια περνάει μέρα που να μη με στείλει να της αγοράσω κάτι. Έτσι και με πάρει πουθενά το μάτι της, αμέσως με φωνάζει και μου αναθέτει αγγαρείες. Σήμερα το απόγευμα μου ζήτησε να πάω να

της πάρω ένα καρπούζι και μου κόπηκαν τα χέρια μέχρι να το φέρω. Με εκνευρίζει που αναγκάζομαι να διακόπτω τα παιγνίδια μου για να της κάνω τα χατήρια, όμως δεν μπορώ να πω όχι.

Το βράδι ήλθε η νονά μου και έφερε δώρα και λαμπάδες της Ανάστασης για μένα και την αδελφή μου. Ένα πράγμα παράξενο, όμως: Μόλις πριν τις ξετυλίξουν, η επτάχρονη κόρη της νονάς μου φώναξε: "Η μία είναι σπασμένη!". Πράγματι, μόλις βγάλαμε τις λαμπάδες από τη θήκη τους, είδαμε ότι η μία, η δική μου, ήταν όντως σπασμένη. Απόρησα που το ήξερε αυτό η μικρή, παρόλο που κι εγώ το φανταζόμουν: Κάθε χρόνο, η λαμπάδα που μου φέρνει η νονά μου είναι σπασμένη στα δύο. Ίσως φταίει η μεγάλη διαδρομή με το αμάξι, από τον Πειραιά μέχρι το σπίτι μας...

Δευτέρα, 12 Μαΐου 1975

Σήμερα το απόγευμα, η θεία Πηνελόπη ήλθε στο σπίτι μας ξεφυσώντας θυμωμένη. Ήταν ολοφάνερο πως είχε κάποιο παράπονο από μας. "Μας κάνετε και καταριόμαστε!" γρύλισε έξω φρενών. "Έχετε γεμίσει τα διπλανά οικόπεδα με χώματα και χαλίκια και ο Ανέστης μου πηγαίνει συνεχώς εκεί και γίνεται μαύρος! Απαιτώ να κάνετε κάτι γι' αυτό!"

"Μα τι μπορούμε να κάνουμε;" ρώτησε παθητικά η μητέρα μου.

"Να κλείσετε τα οικόπεδα! Να βάλετε σύρμα! Αλλιώς δεν ξέρω τι θα γίνει!"

Απόρησα με την απαίτηση της θείας αλλά και την υπόσχεση της μητέρας μου να κλείσει τα ξένα οικόπεδα με σύρμα το συντομότερο δυνατόν. Εδώ και δυο χρόνια έχουμε ξεκινήσει να χτίζουμε δυο ορόφους πάνω από το σπίτι μας. Είναι φυσικό να βάζουμε τα υλικά οικοδομών στα διπλανά άδεια οικόπεδα. Πού αλλού θα μπορούσαμε να τα αφήνουμε; Στο δρόμο; Και ύστερα, ο γιός της θείας, ο δίχρονος Ανέστης, είναι ένα νευρόσπαστο και μισό, που δεν τον κάνει καλά ούτε η μάνα του ούτε ο πατέρας του και συχνά τριγυρίζει έξω ολόγυμνος. Γι' αυτό, τα παιδιά της γειτονιάς του έχουν βγάλει το παρατσούκλι "Αδάμ".

Δευτέρα, 23 Ιουνίου 1975

Προς μεγάλη μου απογοήτευση, ούτε αυτή τη χρονιά έμελλε να προβιβαστώ με άριστα δέκα. Το απολυτήριο του δημοτικού το πήρα τελικά με εννέα, όπως και πολλά άλλα παιδιά που δεν το άξιζαν καθόλου. "Έρχονται και μου λένε: Βάλε του εννέα στο ενδεικτικό, αλλιώς ο πατέρας του θα το σκοτώσει στο ξύλο", παραδέχθηκε κάποια στιγμή ο κύριος Τριανταφύλλου στη μητέρα μου. Δέκα, όμως, δεν μου έβαλε. Έστω κι αν, σε σύγκριση με άλλους, το άξιζα με το παραπάνω.

Και κάτι ακόμα που με θλίβει: Με το τέλος της σχολικής χρονιάς, η καλή μου φίλη η Ελευθερία έφυγε από την Τερψιθέα -και δεν πρόκειται να την ξαναδώ ποτέ...



Πρώτη Γυμνασίου

Δευτέρα, 3 Νοεμβρίου 1975

Πάνω που είχα αρχίσει να αποκτώ κάποια αυτοπεποίθηση και να εδραιώνω μια θέση στη μικροκοινωνία του Δημοτικού Σχολείου, φέτος βρέθηκα στο Γυμνάσιο Γλυφάδας. Άγνωστος χώρος, άγνωστα πρόσωπα. Όλοι οι παλιοί συμμαθητές έχουν γίνει άφαντοι. Ολομόναχη ανάμεσα σε εκατοντάδες άγνωστα παιδιά, νιώθω σαν ψάρι έξω από το νερό. Τις πρώτες μέρες μάλιστα, στεκόμουν ώρες ατέλειωτες μόνη και αμήχανη πλάι στο κλιμακοστάσιο, ενώ γύρω μου πηγαινοέρχονταν πολυμελείς παρέες που έσφιζαν από ζωντάνια και χαρά. Κάποιες φορές αποπειράθηκα να χωθώ σε πηγαδάκια, μα μόλις πλησίαζα η παρέα διαλυόταν αυτόματα, σα να χτυπούσε συναγερμός. Έτσι, επέστρεφα απογοητευμένη στη γωνιά μου, πλάι στη σκάλα.

Σε μια φάση, έδειξαν ενδιαφέρον για μένα μια παρέα από τρία ανάπηρα κορίτσια: Η μία από αυτές είχε πολύ βαριά σκολίωση, η δεύτερη φορούσε μόνιμα κολάρο στο λαιμό, η τρίτη κυκλοφορούσε με αναπηρικό καροτσάκι επειδή το ένα της πόδι ήταν μισό μέτρο πιο κοντό από το άλλο, είχε επίσης κάποια παραμόρφωση στο στήθος και στην πλάτη -ήταν, όμως, άριστη μαθήτρια. Προσπάθησα να δείξω καλή διάθεση, ωστόσο ούτε αυτή η γνωριμία είχε μέλλον: Διαλύθηκε ακριβώς την επόμενη μέρα, χωρίς συγκεκριμένο λόγο, μέσα σε μια ακαθόριστη θλίψη...

Η μόνη φίλη που κατάφερα να βρω ήταν η Λίνα, ένα ψηλό, όμορφο κι ευγενικό κορίτσι με μακριά καστανά μαλλιά, που με πλησίασε με φιλική διάθεση και, μάλιστα, με παρουσίασε και στην παρέα της. Όμως, εδώ και μια βδομάδα, η Λίνα έχει εξαφανιστεί από το σχολείο. *Δεν θα την ξαναδώ ποτέ...*

Μια μέρα, στο πρώτο διάλειμμα, μια συμμαθήτριά μου, η Μαρία, ήρεμο κι ευγενικό κορίτσι, γύρευε συμπαίχτη για να

παίξει ρακέτες μπάντμιντον. Κανένα άλλο παιδί δεν ήξερε τότε να παίζει μπάντμιντον, εγώ όμως ήξερα επειδή έπαιζα και με τη φίλη μου την Ουρανία στο δρόμο. Παίξαμε σε όλο το διάλειμμα ωραία και όλοι μας κοίταζαν με απορία και θαυμασμό. Ωστόσο, η Μαρία δεν θα ξαναφέρει τις ρακέτες στο σχολείο και δεν θα ξαναπαίξουμε ποτέ πιά...

Από την αρχή του χρόνου κάθομαι μόνη μου σ' ένα από τα μεσαία θρανία της αριστερής πλευράς, ενώ πίσω μου κάθεται μια μεγαλόσωμη φακλάνα, η Νάντια, η οποία με ενοχλεί ασταμάτητα, σε σημείο να μη μπορώ να παρακολουθήσω τα μαθήματα. Διαμαρτύρομαι συχνά, όμως δεν με αφήνει ήσυχη. Όταν δεν της δίνω σημασία, αρχίζει να με χτυπάει ή να σπρώχνει το θρανίο της προς το μέρος μου με μανία. Ορισμένες φορές με στριμώγνει τόσο, που δεν μπορώ ούτε να αναπνεύσω!

Σήμερα ειδικά, στην ώρα των αρχαίων, έσπρωξε το θρανίο της πάνω μου τόσο βίαια, ώστε πόνεσε πολύ η πλάτη μου και πέρασα όλο το επόμενο διάλειμμα κλαίγοντας. ***Μυστήριο***, πάντως: Στο γυμνάσιο υπάρχει γενικώς αρκετή αυστηρότητα. Αν έστω μιλήσεις στο διπλανό σου, ο καθηγητής σε πετάει έξω από την τάξη. Κι όμως: Η Νάντια χαλάει τον κόσμο όποτε με πειράζει, αλλά οι καθηγητές δεν της κάνουν ποτέ την παραμικρή παρατήρηση...

Τετάρτη, 19 Νοεμβρίου 1975

Είναι και μερικά αγόρια που πηγαίνουν σε μεγαλύτερη τάξη και όποτε τους βλέπω στο δρόμο για το σχολείο, ουρλιάζουν σαν τρελοί: “Εεεεε, εσύυυυυ μωρήηηηη! Πώς πάς έτσι μωρήηηηη όρνιθααααα;”. Μόλις σήμερα συνειδητοποίησα ότι εννοούν εμένα! Δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό, οπότε απλά τους αγνοώ.

Πολλά τα ***μυστήρια***: Γιατί, άραγε, ασχολούνται τόσο πολύ ειδικά με μένα; Δεν είμαι παρά μια άσημη μαθήτρια της πρώτης γυμνασίου. Τόση εντύπωση τους κάνω, πια; Ακόμη: Τα ίδια άτομα τα συναντώ και στο φροντιστήριο αγγλικών, όπου πηγαίνω δυο φορές την εβδομάδα. Εκεί, παραδόξως, δεν ασχολούνται καθόλου μαζί μου...

Δευτέρα, 26 Ιανουαρίου 1976

Κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων, αρκετά συχνά έρχονται και με ενοχλούν δύο πασίγνωστες στρίγγλες από μεγαλύτερη τάξη. Απ' όσο έχω ακούσει, πειράζουν κι άλλα παιδιά. Φαίνεται πως τις ευχαριστεί ιδιαίτερα να δημιουργούν προβλήματα σε μοναχικά ή αδύνατα άτομα. Εγώ, που στέκομαι πάντα μόνη μου δίπλα στη σκάλα, είμαι το ιδανικό θύμα. Σχεδόν καθημερινά, με πλησιάζουν γελώντας αρρωστημένα και με κοροϊδεύουν, με σπρώχνουν άγαρμπα ή με τσιμπούν με βελόνα.

Σήμερα, κατά τη διάρκεια του δεύτερου διαλείμματος, μου βούτηξαν το κοκκαλάκι από τα μαλλιά κι έφυγαν τρέχοντας. Μόλις χτύπησε το κουδούνι για να μπούμε, τόλμησα να πάω στην τάξη τους και να ενημερώσω τη δασκάλα μπροστά σε όλους. Τελικά, αναγκάστηκαν να μου δώσουν πίσω το κοκκαλάκι. Φεύγοντας, τους είπα ειρωνικά: "Και σ' ανώτερα!" Όλη η τάξη γέλασε.

Τρίτη, 27 Ιανουαρίου 1976

Ωστόσο, αυτή τη σπάνια νίκη μου δεν έμελε να τη χαρώ για πολύ. Σήμερα, μετά το σχολείο, οι δύο κάργιες έτυχε να μπουν στο ίδιο λεωφορείο με μένα. Πλησίασαν, λοιπόν, κρυφά από πίσω και μου άρπαξαν πάλι το κοκκαλάκι. Χρειάστηκε να σηκωθώ από τη θέση μου και να τις ακολουθήσω μέχρι τα τελευταία καθίσματα για να το ζητήσω πίσω. Γέλασαν περιπαιχτικά και το πέταξαν κάτω, κοντά στα πόδια τους, έτσι ώστε να αναγκαστώ να σκύψω μπροστά τους για να το πάρω, νιώθοντας ακόμη μια φορά την απαίσια γεύση της ταπείνωσης. Χώρια που έχασα και τη θέση μου στο λεωφορείο.

Τρίτη, 10 Φεβρουαρίου 1976

Όσο για το πρόβλημα "Βελισσάριος", εξακολουθεί να υφίσταται και μάλιστα ενισχυμένο: Ο ψυχανώμαλος έχει φροντίσει να με έχει κάνει διάσημη σε όλο τον υπόκοσμο της περιοχής. Πολύ συχνά, ακούω να ουρλιάζουν το όνομά μου

πρόσωπα τελείως άγνωστα σε μένα. Έχω σταμπάρει χαρακτηριστικά τέσσερα αδέλφια, στενούς φίλους του Βελισσάριου, που έχουν όλοι την ίδια αντιπαθέστατη, ξερακιανή, κατακόκκινη μούρη ψυχασθενούς, και όποτε με βλέπουν με βρίζουν θρασύτατα: "Υβόννηηηηη! Μωρή γκαμήλαααα! Ουουουου! Καμηλοπάρδαληηηη!"

Δεν ξέρω πια τι γίνεται, μα όσο μεγαλώνω τόσο ο κόσμος μου φαίνεται όλο και πιο ανυπόφορος, εντελώς ακατάλληλος για μένα. Σχεδόν δεν τον αντέχω πια, ενώ μου γίνεται όλο και πιο δύσκολο να προσαρμόζομαι στις απαιτήσεις του. Συχνά εύχομαι να ήμουν κάποια άλλη, κάποια "ξύπνια", που να μπορεί να τα βγάζει πέρα εδώ. Άλλοτε νιώθω την παράλογη επιθυμία να φύγω μακριά από τη γη, σε άλλο πλανήτη...

Δευτέρα, 1 Μαρτίου 1976

Μονοήμερη σχολική εκδρομή στο Ναύπλιο: Θα περνούσα καλύτερα αν είχα παρέα κι αν δεν με ενοχλούσαν συνεχώς τα αγόρια που κάθονταν πίσω μου στο πούλμαν. Γρήγορα κατάλαβα πως ήταν τα ίδια άτομα που συνηθίζουν να με χλευάζουν στο δρόμο. *Μα πώς είναι δυνατόν; Αφού πάνε σε μεγαλύτερη τάξη!*

Όπως και να 'χει, για κακή μου τύχη βρέθηκαν ακριβώς από πίσω μου, χτυπούσαν διαρκώς το κάθισμά μου και με κορόιδευαν διαρκώς με επιθετικές φωνές και χάχανα. Εγώ απλώς υπέμενα, χωρίς να λέω κουβέντα. Τι άλλο θα μπορούσα να κάνω; Δεν είχα τη δυνατότητα ούτε θέση να αλλάξω, εφόσον το πούλμαν ήταν φίσκα.

Κυριακή, 14 Μαρτίου 1976

Σήμερα ξύπνησα με πολύ κακή διάθεση. Δεν έχω όρεξη για παιγνίδια στο δρόμο, ούτε για οτιδήποτε άλλο. Ίσως επειδή χθες βράδι έτυχε να κρυφακούσω μια χαρακτηριστική συζήτηση ανάμεσα στον πατέρα μου και τον αδελφό του, τον θείο Αντρέα:
"Τι μου λες τώρα για την Υβόννη! Η Αλίκη είναι πανέξυπνη, η Αλίκη είναι ατσίδα!" ανακοίνωσε ο θείος, γεμάτος θαυμασμό για την αδελφή μου.

“Να σου πω”, απάντησε ο πατέρας μου. “Η Αλίκη είναι πιο έξυπνη από τη Υβόννη. Όμως, η Υβόννη τα πάει καλύτερα στο σχολείο!”
“Σπουδαία τα λάχανα! Η Αλίκη είναι πιο έξυπνη στη ζωή!”, πετάχτηκε ο θείος.
Όσο για μένα, όσο τους άκουγα έκλαιγα σιωπηλά στο κρεβάτι μου. Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα και όλοι νόμιζαν ότι κοιμόμουν.

Πέμπτη, 25 Μαρτίου 1976

Αργία σήμερα. Έπαιζα στο δρόμο με φίλους, όταν δυο-τρία αμερικανάκια πέρασαν από δίπλα μας κι εγώ σκούντηξα έναν κατά λάθος. Γύρισε και με κοίταξε, χαμογέλασε ελαφρά, κι εγώ το ίδιο. Την επόμενη στιγμή τον είδα να σχίζει ένα κομμάτι χαρτί με μανία και να πετάει τα κομματάκια πάνω μου. Είχε ήδη απομακρυνθεί, όταν συνειδητοποίησα ότι το σχισμένο χαρτί ήταν μια ελληνική σημαία. Αμέσως ένιωσα έντονα προσβεβλημένη και ανόητη, επειδή δεν είχα φερθεί με την απαιτούμενη ετοιμότητα κι επιθετικότητα. Είχα πιαστεί εξ απροόπτου. Παράτησα το παιγνίδι με κάποια δικαιολογία, έτρεξα μέσα στο σπίτι κι έπεσα στο κρεβάτι κλαίγοντας όλο το υπόλοιπο απόγευμα.

Υπάρχουν πολλοί Αμερικάνοι στην περιοχή μας, εξαιτίας της στρατιωτικής βάσης στο Ελληνικό. Το έχουμε προσπαθήσει αρκετές φορές, ωστόσο εγώ και οι φίλοι μου δεν έχουμε καταφέρει να κάνουμε ποτέ παρέα με αμερικανάκια πάνω από μία-δύο μέρες, επειδή είναι εξαιρετικά βίαια και καθόλου έμπιστα: Τη μία μέρα παίζουμε μαζί τους και όλα είναι μέλι-γάλα, την άλλη μέρα μας κοροϊδεύουν και μας χτυπούν χωρίς κανέναν απολύτως λόγο...

Κυριακή, 28 Μαρτίου 1976

Όσο περνούν τα χρόνια, όλο και περισσότερο διαπιστώνω ότι η Αλίκη μου κλέβει την παράσταση. Σύμφωνα με λόγια συγγενών και φίλων, αυτή είναι πάντα η “ξύπνια”, η “ζωηρή”, η “ναζιάρα”, ενώ εγώ είμαι η “ήσυχη”, η “μονοκόμματη”, η “κοιμισμένη”.

Παράλληλα, συνεχίζω να ψηλώνω και να αδυνατίζω: Τώρα έχω ύψος 1,67 μ., αλλά το βάρος μου δεν υπερβαίνει τα 43 κιλά και το σώμα μου εξακολουθεί να είναι τελείως ασχημάτιστο.

Σήμερα πάλι, άκουσα από αγνώστους στο δρόμο φιλοφρονήσεις του τύπου "Σαν στέκα του μπιλιάρδου είσαι" ... "Περνάει ο ψηλολέλεκας" ... "Κοιτάξτε ένα τηλεγραφόξυλο!". Επιπλέον, καταλαβαίνω ότι πλησιάζει η ώρα που θα πρέπει πια να εγκαταλείψω οριστικά την παιδική ηλικία και τα παιγνίδια στο δρόμο. Δεν θέλω με τίποτα να συμβεί αυτό. Ούτε έχω καμιά όρεξη να γίνω "γυναίκα"...

Τρίτη, 4 Μαΐου 1976

Στο μεταξύ, η Ελπίδα έχει ήδη κλείσει τα τέσσερα. Είναι ακόμη πανέμορφη, ακόμη τετραπληγική. Δεν μπορεί να σταθεί όρθια, ούτε να καθήσει, ούτε να μιλήσει. Δεν λέει ούτε "μαμά". Ωστόσο, δεν έχω κανένα πρόβλημα να περνώ ώρες μαζί της, έχοντάς την στην αγκαλιά μου, όποτε οι γονείς μου χρειάζεται να λείψουν από το σπίτι, δηλαδή σχεδόν κάθε μέρα. Για την ακρίβεια, μου αρέσει να την κουνάω πάνω στα γόνατά μου ακούγοντας μουσική με τις ώρες. Αν την αφήσω στο κρεβάτι έστω για πέντε λεπτά, ξεσπάει σε κλάματα. Άλλοτε πάλι, συνοδεύω τη μητέρα μου στο ίδρυμα σπαστικών παιδιών, όπου πηγαίνουμε την Ελπίδα για φυσικοθεραπεία. Οι συνεδρίες αυτές δεν φέρνουν το παραμικρό αποτέλεσμα, το βλέπω κι εγώ.

Σήμερα το απόγευμα ζήτησα από το μπαμπά να με βοηθήσει στα μαθηματικά. Στο τέλος, μου είπε χαριτολογώντας: "Έχω κι εγώ ένα πρόβλημα: Η Ελπίδα είναι άρρωστη από τότε που γεννήθηκε, έχω ξοδέψει γι' αυτήν πάνω από ένα εκατομμύριο δραχμές μα ως τώρα δεν δείχνει καμία βελτίωση. Πότε θα γίνει καλά η Ελπίδα;"

Τετάρτη, 5 Μαΐου 1976

Κάτι μάλλον περίεργο συνέβη σήμερα, κατά τη διάρκεια της Μουσικής: Όλη η τάξη μαζί τραγουδούσαμε ένα κομμάτι από το βιβλίο, όταν ξαφνικά είδα τον σχολαστικό καθηγητή

Μαντά να τρέχει προς το μέρος μου. “Τραγουδάς εσύ;” ρώτησε τη μαθήτρια μπροστά μου, μετά τη διπλανή της -και οι δυο αποκρίθηκαν καταφατικά- και τέλος εμένα: “Εσύ; Τραγουδάς;” Μόλις είπα “ναι”, με κοίταξε σχεδόν θυμωμένα: “Να μην τραγουδάς!” με διέταξε, αφήνοντάς με κατάπληκτη. “Ακούστηκε ένα φάλτσο κάπου από δώ” εξήγησε βιαστικά κι επέστρεψε στην έδρα του.

... Έτσι, δεν θα ξανατραγουδήσω στην τάξη μαζί με τους υπόλοιπους. Πιθανόν ο καθηγητής να είχε δίκιο για το φάλτσο, η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν ήμουν καλύφωνη. Ωστόσο αναρωτιέμαι: Από τα εξήντα παιδιά της τάξης, μονάχα εγώ φαλτσάριζα τόσο πολύ ώστε να μου απαγορέψει το τραγούδι; Κι αυτό το πρόσεξε τώρα, μετά από τόσους μήνες; Τι φοβήθηκε; Μήπως του χαλάσω τη συναυλία;

Δευτέρα, 12 Μαΐου 1976

Την ώρα της Μουσικής, ο καθηγητής Μαντάς σήκωσε μερικούς μαθητές στον πίνακα και τους έβαλε να τραγουδήσουν μια άσκηση με νότες και να κρατάνε ταυτόχρονα μέτρο με το χέρι. Κάποια στιγμή σήκωσε και τη σταρ Χρηστάκου, η οποία τα πήγε όντως πολύ καλά. Αμέσως μετά σήκωσε εμένα. Έβαλα τα δυνατά μου, τραγούδησα όσο πιο μελωδικά μπορούσα, χωρίς να κάνω κανένα λάθος στις νότες και με σωστό μέτρο. Μόλις τελείωσα, ήλθε η ετυμηγορία του μαέστρου: “Καλά· όμως εγώ σου είπα να πεις την άσκηση τραγουδιστά, όχι μιλητά!”

Έμεινα κανένα πεντάλεπτο άναυδη, ακίνητη, με το χέρι στο μέτρο σα να είχε πάθει αγκύλωση. *Μα γιατί; Είχα την εντύπωση πως τα πήγα πολύ καλά! Τι άλλο θέλει πια;* αναρωτιόμουν, ενώ ένιωθα έναν μεγάλο κόμπο στο λαιμό. Εντέλει, επανέλαβα την άσκηση διστακτικά, με φωνή που έτρεμε κάπως. “Κάθησε”, μου είπε τελικά ο Μαντάς με στριφνό ύφος.

Παρασκευή, 25 Ιουνίου 1976

Έβγαλα την πρώτη Γυμνασίου με γενικό βαθμό 16 -βαθμός μέτριος, καθόλου ευοίωνος για το μέλλον μου. Όλη τη

χρονιά ζήλευα πολύ την απουσιολόγο, την Ευαγγελία Χρηστάκου, που έπαιρνε αποκλειστικά 19άρια και 20άρια σε όλα τα μαθήματα. Περίεργο, όμως: Ναι μεν στα διαγωνίσματα έπαιρνε πάντοτε άριστα, ωστόσο στην τάξη δεν σήκωνε ποτέ το χέρι και πολύ σπάνια την ανέβαζαν στον πίνακα να πει μάθημα. Δεν θυμάμαι ποτέ να πήρε κάτω από 18, έστω σε ένα πρόχειρο διαγώνισμα. Ακόμη, η Χρηστάκου πήρε το απουσιολόγιο επειδή είχε μπει στο γυμνάσιο με γενικό βαθμό 17. Υπήρχαν όμως και δύο μαθήτριες που είχαν μπει με 18. Ωστόσο, το απουσιολόγιο το πήρε η Ευαγγελία...

Ex Oblivion (Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας): Όσο μεγαλώνω, τόσο ο κόσμος μου φαίνεται όλο και πιο ανυπόφορος, ακατάλληλος για μένα -σχεδόν δεν τον αντέχω πια- ενώ μου γίνεται όλο και πιο δύσκολο να προσαρμόζομαι στις απαιτήσεις του.

Αρκετά συχνά νιώθω την παράλογη μα επιτακτική ανάγκη να φύγω μακριά από τη γη, σε άλλο πλανήτη... Φαντασιώνομαι έντονα ότι θα έλθουν κάποτε κάποιοι από το διάστημα να με πάρουν από δω και να με οδηγήσουν στο δικό τους δίκαιο και όμορφο κόσμο, που είναι στην πραγματικότητα και δικός μου κόσμος. Μια-δυο φορές, μάλιστα, που ήμουν πολύ στενοχωρημένη, κάθησα και ζωγράφισα εκείνη την φανταστική υδρόγειο όπου ήθελα να πάω, με τις ηπείρους και τους ωκεανούς της!

Άλλοτε πάλι, έχω μια περίεργη αίσθηση, σαν να είμαι εγώ η μοναδική συνείδηση του κόσμου, ενώ όλοι και όλα περιστρέφονται γύρω μου συντονισμένα, σαν ένα σατανικό καλειδοσκόπιο...

Δευτέρα Γυμνασίου

Παρασκευή, 1 Οκτωβρίου 1976

Εντελώς ανέλπιστα, μπαίνοντας στη δευτέρα γυμνασίου η ζωή μου φαίνεται να παρουσιάζει ξεκάθαρη στροφή προς το θετικό. Μιλάω πλέον με διάφορα παιδιά στο σχολείο, ενώ η καλύτερη φίλη μου είναι η Μαρία Ψωμιάδου, μια κοντούλα ζωηρή κοπέλα που απασχολεί συχνά τους καθηγητές με τα καμώματά της. Παραδόξως, όμως, ταιριάζουμε και κάνουμε καλή παρέα.

Ακόμη, δεν θυμάμαι πώς ακριβώς έγινε, όμως αυτή τη χρονιά έγινα δεκτή στη χορωδία του σχολείου! Εγώ, που πέρυσι δεν μου επέτρεπαν να τραγουδάω ούτε στην τάξη! Ίσως επειδή δεν έχουμε πια δάσκαλο ούτε μάθημα μουσικής στο σχολείο. Τη χορωδία την έχει αναλάβει ο φιλόλογος.

Σήμερα είχαμε Ιστορία με μια εξαιρετικά αυστηρή καθηγήτρια, η οποία συνηθίζει να πετάει έξω από την τάξη όποιον τολμήσει έστω να ψιθυρίσει μια λέξη στο διπλανό του. Έχοντας πάρει μπόλικη φόρα, μας βομβάρδιζε με ένα σωρό ερωτήσεις από το περσινό βιβλίο. Ήμουν η μόνη που σήκωνα το χέρι και απαντούσα σε όλες.

“Πού βρίσκεις τόσες πληροφορίες στην Ιστορία;” με ρώτησε μια συμμαθήτριά μου στο διάλειμμα.

“Τα θυμάμαι από πέρσι!” της είπα.

“Εγώ πάντως δεν θυμάμαι απολύτως τίποτα από πέρυσι!”

Δευτέρα, 4 Οκτωβρίου 1976

Απόψε έμελλε να βιώσω μια μοναδική εμπειρία, τελείως απίθανη για τα δικά μου δεδομένα: Το συγκρότημα του Γιάννη Μαρκόπουλου, που είναι οι αγαπημένοι μου τραγουδιστές, δίνει μια συναυλία στο Αρχαίο Θέατρο Ηρώδου του Αττικού και η νονά μου προσφέρθηκε να με πάει. Έτσι, το απόγευμα πήγα πρώτα στο σπίτι της στην Καλλίπολη, μου έφτιαξε ωραία τοστ

με πατάτες τηγανητές (ποτέ δεν φτιάχναμε τοστ στο σπίτι μας) και όταν ήλθε η ώρα ξεκινήσαμε οι δυο μας για το Ηρώδειο. Οι θέσεις μας ήταν αρκετά κοντά στη σκηνή, στην 8η σειρά.

Ήμουν πραγματικά ενθουσιασμένη που έβλεπα τους αγαπημένους μου καλλιτέχνες στη σκηνή και άκουγα ζωντανά όλα εκείνα τα υπέροχα τραγούδια τους, που με μάγευαν τότε, όπως “Ο Δάσκαλος” (Λάκης Χαλκιάς), “Τρέχω με το άλογό μου” (Λιζέτα Νικολάου), “Ο Αντύπας” (Χαράλαμπος Γαργανουράκης), “Δεν ήλθα σαν ξένος” (Παύλος Σιδηρόπουλος), “Ζάβρα κάτρα νέμια” (Νίκος Ξυλούρης) και, φυσικά, το ανεπανάληπτο “Μαλαματένια Λόγια”. Σιγοτραγούδησα το αγαπημένο μου κομμάτι μαζί με τους τραγουδιστές, βιώνοντας έντονα ***Μια Άλλη Πραγματικότητα***. Η συναυλία τελείωσε με το τραγούδι “Λέγκω”, το οποίο ο κόσμος ζήτησε με επευφημίες να ξανακούσει.

Εκείνη τη νύχτα κοιμήθηκα μονορούφι, χωρίς όνειρα, πράγμα που είχε να μου συμβεί από την εποχή που δεν πήγαινα ακόμη σχολείο...

Σάββατο, 20 Νοεμβρίου 1976

Χθες ξύπνησα στη μέση της νύχτας. Μόλις άνοιξα τα μάτια, ακριβώς απέναντί μου, αντίκρυσα τη θεία Πηνελόπη! Στεκόταν όρθια πλάι στη βιβλιοθήκη μου, με τα χέρια ακουμπισμένα πάνω στο γραφείο και με κοίταζε με αυστηρό βλέμμα. Φορούσε μακρύ νυχτικό και ήταν ολόκληρη λευκή, σαν φάντασμα! Ανακάθησα στο κρεβάτι κι έμεινα να την παρατηρώ παραξενεμένη για μερικά δευτερόλεπτα. Ύστερα έκανα να σηκωθώ για να τη ρωτήσω τι γύρευε τέτοια ώρα στο σπίτι μας, πριν όμως προλάβω να πατήσω στο δάπεδο, η μορφή εξαφανίστηκε! Τι είδους ***ψυχική εμπειρία*** ήταν αυτή; Υπάρχουν, άραγε, φαντάσματα -και μάλιστα ζωντανών ανθρώπων; Είμαι σίγουρη ότι το είδα στ' αλήθεια, δεν κοιμόμουν...

Δευτέρα, 22 Νοεμβρίου 1976

Φετος νιώθω αρκετή αυτοπεποίθηση για τις σχολικές επιδόσεις μου, καθώς τα πηγαίνω πολύ καλά στα πρόχειρα

διαγωνίσματα αλλά και κατά την προφορική εξέταση. Γενικά, είμαι τόσο καλή μαθήτρια ώστε μερικοί συμμαθητές μου χαμογελούν με συμπάθεια και με αποκαλούν “παιδί θαύμα”. Ωστόσο, λόγω περίεργων συγκυριών (στα περισσότερα μαθήματα δεν πήραμε βαθμό), στον έλεγχο του πρώτου διμήνου έβγαλα μέσο όρο μόλις 12,5.

Όσο για την Ελπίδα, κοντεύει τα πέντε της χρόνια μα η υγεία της δεν παρουσιάζει την παραμικρή βελτίωση. “Εγώ θα πεθάνω σύντομα μ' αυτή την κατάσταση, αλλά αν δεν βρεθεί μια λογική λύση, θα πεθάνουμε όλοι”, λέει και ξαναλέει η μητέρα μου απογοητευμένη.

Εντέλει, οι γονείς μου αποφάσισαν ότι δεν υπάρχει άλλη λύση, παρά να τη στείλουν σ' ένα ειδικό ίδρυμα στη Λέρο. Καθώς το ίδρυμα εκείνο είναι το μοναδικό που δέχεται τόσο βαριές και ανίατες περιπτώσεις ανάπηρων παιδιών, χρειάστηκε να βάλουμε πολιτικό μέσον για να επισπεύσουμε τις διαδικασίες. Διαφορετικά, θα έπρεπε να περιμένουμε καμιά δεκαριά χρόνια, με συνέπειες ανεξέλεγκτες για τη μητέρα μου και για μας.

Απόψε είναι το τελευταίο βράδι. Η Αλίκη κι εγώ καθόμαστε στο χωλ και γράφουμε δύο κασέτες με τα αγαπημένα τραγούδια της Ελπίδας, για να τις πάρει μαζί της στο ίδρυμα, μαζί μ' ένα παλιό κασετόφωνο Aiwa. Φεύγει αύριο το πρωί...

Σάββατο, 27 Νοεμβρίου 1976

Σήμερα η μαμά επέστρεψε από τη Λέρο, μαζί με τη νονά μου που τη συνόδεψε στο δύσκολο αυτό ταξίδι. Τα πράγματα δεν τα βρήκαν καθόλου καλά εκεί: Η μητέρα μου έπαθε σοκ κι έβαλε τις φωνές μόλις διαπίστωσε τι φρικτές συνθήκες διαβίωσης επικρατούν σ' εκείνο το ίδρυμα. Της πέρασε μάλιστα από το νου να φέρει πίσω τη μικρή, γρήγορα όμως συνειδητοποίησε ότι αυτό δεν ήταν λύση. Έτσι, αποφάσισε να την αφήσει εκεί, αφού κανόνισε να μένει η Ελπίδα σε δικό της δωμάτιο, μακριά από τους άλλους τροφίμους, οι περισσότεροι από τους οποίους πάσχουν από φοβερές σωματικές και διανοητικές αναπηρίες. Δεν θα την ξεχάσουμε, φυσικά. Έχουμε

σκοπό να την επισκεπτόμαστε, όσο πιο συχνά γίνεται, και να βλέπουμε πώς τα περνάει εκεί.

... Δέκα μέρες αργότερα θα πληροφορηθούμε δια τηλεφώνου ότι η Ελπίδα πέθανε από εντερικά. Στην κηδεία θα πάνε μόνο οι γονείς μου. Εγώ και η Αλίκη μείναμε σπίτι, μαζί με τη θεία Αρχοντία από τον Κορυδαλλό. Όπως θα μάθουμε αργότερα, η Ελπίδα θάφτηκε με τα μάτια ανοικτά. Όσο κι αν προσπάθησαν οι νοσοκόμες, δεν κατάφεραν να της τα κλείσουν...

Δευτέρα, 24 Ιανουαρίου 1977

Καθώς περνούν οι μήνες, το τμήμα μου αποδεικνύεται το πιο ζωηρό του σχολείου. Η φήμη μας έχει φτάσει μέχρι τον Πειραιά, όταν κάποιος έξυπνος πέταξε δύο κιμωλίες στο κεφάλι της γαλλικούς. Ο θεολόγος μας, ο κύριος Λαζόπουλος, τραβάει τον παθών του τον τάραχο όποτε έχει μάθημα μαζί μας. Τον κοροϊδεύουν όλα τα παιδιά επειδή είναι πολύ θρήσκος και έχει μανία με τον Άγιο Νικόλαο. Μας λέει να μην πηγαίνουμε σε πάρτυ, ούτε να διαβάζουμε βιβλία ή περιοδικά, επειδή "Όλα αυτά είναι σατανικά!". Συμβουλεύει όλα τα αγόρια να γίνουν καλόγεροι και όλα τα κορίτσια καλόγριες ή νοσοκόμες. Στο τέλος κάθε μαθήματος, μας βάζει να αντιγράψουμε ένα δίδαγμα κι ένα ρητό από τον πίνακα και μετά θέλει να τραγουδάμε έναν δικής του εμπνεύσεως ύμνο στον Άγιο Νικόλαο. Το τι παραφωνίες και ροκάνες ακούγονται, δεν λέγεται. Κι αυτός, όμως, δεν διστάζει να χτυπάει άσχημα τα παιδιά όταν τον παρανευριάζουν.

Σήμερα μας έδωσε τα πρόχειρα διαγωνίσματα που γράψαμε πριν από μια βδομάδα. Του τα είχα γράψει όλα τέλεια, η κόλλα μου δεν έχει καμία διόρθωση, ωστόσο μου έβαλε 14 με δυο ερωτηματικά δίπλα. *Τι ξέχασα να γράψω άραγε; Μήπως το δίδαγμα και το ρητό; Μα δεν μας στα ζητούσε στο θέμα!*

Παρασκευή, 25 Φεβρουαρίου 1977

Εδώ και λίγες βδομάδες, έχω αρχίσει να προσέχω ιδιαίτερα έναν συμμαθητή μου, τον Γιώργο Φραντζή, που

γρήγορα γίνεται ο μεγάλος μου έρωτας: Έχει μεγάλα λαμπερά μάτια με μακριές βλεφαρίδες, λεπτή μύτη, ωραία κόκκινα χείλη, καστανά μαλλιά με αφέλειες, λεπτό λαιμό με έντονες φλέβες. Είναι ψηλός, λεπτός, με αρμονικό σώμα, κούκλος. Συνήθως φοράει ρούχα που είναι όλα σε αποχρώσεις ενός χρώματος: πότε λευκά, πότε πράσινα, πότε βυσσινί, κλπ. Είναι και πολύ ευαίσθητος: Όποτε τις τρώει από άλλους μαθητές, κλαίει με δάκρυα. Γι' αυτό και τον δέρνουν, για να τον παρηγορούνν μετά. Καλό παιδί, έξυπνο, με χιούμορ, μα και λίγο εγωκεντρικός. Στην τάξη μας είναι ο καλύτερος μαθητής από τα αγόρια.

Έχει και δυο αδελφές: Η μία είναι μόλις τεσσάρων ετών. Η άλλη, η Ροζίτα, πηγαίνει στην τρίτη Γυμνασίου και είναι εντυπωσιακή ξανθιά με μεγάλα γαλάζια μάτια με έντονο βλέμμα. Φαίνεται πολυλογού, με ισχυρή προσωπικότητα. Καμιά φορά, στα διαλείμματα, την παρακολουθώ καθώς περιδιαβαίνει στο προαύλιο μαζί με μια φίλη της, και δεν σταματάει ούτε στιγμή να μιλάει.

Καθημερινά τρώω τα αυτιά της μητέρας μου με τα κατορθώματα του Φραντζή. Σήμερα, που βγήκαν οι έλεγχοι του δευτέρου διμήνου και ήλθε η μαμά στο σχολείο για να παραλάβει τον δικό μου, φαγώθηκα να της τον δείξω (με τρόπο φυσικά, μη μας πάρει κανείς χαμπάρι), καθώς περνούσε από μπροστά μας ντυμένος στα άσπρα.

“Δεν είναι κούκλος;” ζήτησα να μου επιβεβαιώσει.

Μόλις τον είδε η μητέρα μου έβαλε τα γέλια και μου πέταξε με απαξιωτικό γελάκι: “Αυτός; Μα αυτός είναι σαν μωρό!”.

Απόρησα με την αντίδρασή της αλλά επέμεινα: “Δεν είναι ωραίο παιδί;”

“Καλός είναι, αλλά παιδάκι! Σχεδόν μωρό! Τι να ερωτευθείς απ' αυτόν;”

Απόρησα με την αντίδραση της μαμάς: Ο Γιώργος είναι 13 ετών, όπως κι εγώ άλλωστε, αλλά είναι ψηλός και ωραίος. Δεν τον λες "παιδάκι". Τι περίμενε η μάνα μου να της δείξω; Κανέναν τριαντάρη; Στο εξής, πάντως, όποτε μιλώ στη μαμά για το Γιώργο, μου απαντά πάντα με τον ίδιο τρόπο: “Σιγά τον έρωτα! Ένα πιτσιρίκι είναι!”

Τετάρτη, 11 Μαΐου 1977

Από σήμερα ξεκινώ να κρατάω καθημερινό ημερολόγιο, καθώς βλέπω ότι ο καιρός περνά γοργά και το αγαπημένο μου Β4 σύντομα θα αποτελεί παρελθόν. Πριν η πιο ευτυχισμένη περίοδος της ζωής μου φθάσει στο τέλος της, θέλω να απαθανατίσω τις πιο όμορφες στιγμές.

Στο σχολείο σήμερα είχαμε μια κενή ώρα κι αυτή η κοκορόμυαλη η φίλη μου, η Μαίρη Ψωμιάδου, έλεγε στα παιδιά πως ο Τάσος μ' αγαπάει κι εγώ το ίδιο. Άντε ξέμπλεξ' τα. Άσε που μερικές ανόητες με κουτσομπόλευαν επειδή πίστεψαν το αστείο της Ψωμιάδου. Κάποια στιγμή, ο Φραντζής πλησίασε και με χαιρέτησε εγκάρδια. Άλλο φρούτο κι αυτός. Φρούτο-ξεφρούτο τον συμπαθώ όμως...

Πέμπτη, 12 Μαΐου 1977

Μάλλον τυχερή μέρα η σημερινή. Στο σχολείο κάτι ρώτησε η φιλόλογος και απάντησα μόνο εγώ. Στο διαγώνισμα των γαλλικών έγραψα γύρω στο 17-18. Ο Φραντζής ήλθε να με ρωτήσει για τα θέματα. Πίστευε πως είχε γράψει για 20. Τελικά, του φανέρωσα πως έχει κάνει κάποιο λάθος. Μούτζωσε τον εαυτό του. Πλάκα είχε.

Την τελευταία ώρα, έλειπε ο καθηγητής. Όλοι οι συμμαθητές είχαν φύγει εκτός από εμένα, τη διπλανή μου, το Γιώργο και το Μάρκο. Ο Γιώργος φώναζε εμένα και τη διπλανή μου "προδότριες". Εμείς γελάγαμε. Ξαφνικά, τα δύο αγόρια μάλωσαν. Ο Μάρκος κυνηγούσε το Γιώργο μέσα σ' όλη την τάξη, με το καλάθι των αχρήστων στο χέρι. Όταν ο Γιωργάκης μου παραδόθηκε τελικά, ο Μάρκος του το φόρεσε καπέλο. Σκάσαμε στα γέλια.

Στο "Κάθε Μεσημέρι" έβαλε μερικά από τα τραγούδια της Eurovision: Το γαλλικό που βγήκε πρώτο, το αγγλικό που ήλθε δεύτερο, και το ελληνικό ("Μάθημα Σολφέζ") που ήλθε πέμπτο. Τα δυο πρώτα ήταν σάχλες. Το δικό μας ήταν το καλύτερο...

Σάββατο, 14 Μαΐου 1977

Σήμερα είχαμε 4ωρο. Όμως, δεν κάναμε μάθημα. Είχαμε μια μπάλα και παίζαμε “τα μήλα” μέσα στην τάξη. Μόλις έριξα εγώ μία, η μπάλα έπεσε στα μούτρα ενός αγοριού κι αυτό έβαλε τα κλάματα. Στο μεταξύ, ερχόταν η θρησκευτικού και το βάλαμε στα πόδια αφού κρύψαμε τη μπάλα. Όταν βγήκαμε έξω στο προαύλιο, ο γυμνασιάρχης μου φόρτωσε καμιά δεκαριά κουτιά να ρίξω στο βαρέλι. Οι συμμαθητές μου φώναζαν: “Τα δώρα της Φεζάρρη”.

Μετά το σχόλασμα, περιμένοντας στη στάση του λεωφορείου, ο Γιώργος στεκόταν παραπέρα, μαζί με την παρέα του. Σε μια στιγμή, φάνηκαν τρία κορίτσια να κατηφορίζουν στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Και οι τρεις κρατούσαν από ένα παγωτό. Ο Γιωργάκης θεώρησε καλό να τους κάνει πλάκα: “Ε, σεις οι τρεις, θέλω κι εγώ κοκό!” Οι κοπέλες δεν έδωσαν σημασία. “Σε σας τις τρεις το λέω! Θέλω κοκό!” επέμεινε ο Γιώργος μου, ενώ όλοι διασκέδαζαν. Τα κορίτσια συνέχισαν να κατηφορίζουν ατάραχα. “Ε, σεις οι τρεις! Εσάς λέω! Μα καλά, ακόμα δεν μετρηθήκατε;”

Κυριακή, 15 Μαΐου 1977

Σήμερα δεχθήκαμε μια αναπάντεχη επίσκεψη από τον θείο Σάββα, δεύτερο ξάδερφο του πατέρα μου, τον οποίο δεν είχα ξαναδεί ποτέ. Κατέφθασε με τη γυναίκα του και τους τρεις γιους του 14, 10 και 4 ετών. Όλα τα παιδιά μαζί παίξαμε ζωηρά και χαρούμενα μέχρι το απόγευμα, κάνοντας το σπίτι άνω κάτω.

Λοιπόν, πρώτη φορά στη ζωή μου έπαιξα πραγματικά ξέγνοιαστα κι ελεύθερα, χωρίς ν' ανησυχώ μήπως κάποιος με κοροϊδέψει ή με ξεγελάσει! Δεν μπορώ να εξηγήσω το γιατί, όμως με αυτά τα ξαδέρφια αισθανόμουν ότι μπορούσα να είμαι ο εαυτός μου.

Το απόγευμα πήγαμε για μπάνιο και ψάρι στο “Μαριδάκι”, στην παραλία της Γλυφάδας. Στενοχωρήθηκα πολύ όταν έφυγαν το βράδι.



Δευτέρα, 16 Μαΐου 1977

Σήμερα ήταν τυχερή μέρα στο σχολείο: Η φιλόλογος έλειπε και κάναμε δύο κενές ώρες. Τα παιδιά παίζανε SOS στον πίνακα. Εγώ τους έδειχνα πόσα βγαίνανε. Με πήρανε για σαΐνι (μπράβο μου). Μετά έπαιξα SOS με την Λουίζα Χοϊδά, μόνο που θα έπρεπε να το παίξουμε στο πίνακα, γιατί την έφαγα 8-1.

Την τελευταία ώρα είχαμε γυμναστική. Στην τάξη είχαν μείνει μερικά αγόρια, παιδιά, εγώ και η Ψωμιάδου. Ο Γιώργος ήθελε να βγάλει τη φόρμα του και μας φώναζε να πάμε κάτω. Εμείς όμως αργούσαμε. “Τα βγάζω”, μας απειλούσε. Τελικά φύγαμε αλλά μόλις φτάσαμε κάτω, η Μαίρη θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει τη ζακέτα της στην τάξη κι εγώ προθυμοποιήθηκα να πάω να της την φέρω. Ο Γιώργος δεν είχε γδυθεί ακόμη. Πήρα τη ζακέτα κι έφυγα. “Η Φεζάρρη είναι καλό κορίτσι, φεύγει!” είπε ο Γιώργος χαμογελώντας γλυκά.

Τρίτη, 17 Μαΐου 1977

Μονοήμερη εκδρομή με το σχολείο στην Κόστα. Το πούλμαν μας ήταν σαραβαλάκι. Σε κάποια φανάρια δεν πρόλαβε ο οδηγός να φρενάρει και τρακάραμε μ' ένα επιβατικό

αμάξι. Το τρακάρισμα ήταν μάλλον αστείο. Βγήκαμε όλοι έξω και σπρώξαμε πιο μπροστά το άλλο όχημα. Στο μεταξύ, έσπασε το ρεζερβουάρ του πετρελαίου και το μαύρο υγρό γέμισε την άσφαλτο. Περιμέναμε για καμιά ώρα στο δρόμο, ώσπου μας άλλαξαν πούλμαν και οδηγό. Ωστόσο, είχαμε ήδη καθυστερήσει αρκετά, οπότε καταλήξαμε στο Λουτράκι και όχι στην Κόστα.

Μας αμόλυσαν σε κάποιο δασάκι. Εγώ και η Μαίρη Ψωμιάδου μπήκαμε στην παρέα του Φραντζή. Ήμουν πανευτυχής αλλά από την ταραχή μου δεν άρθρωνα κουβέντα. Κάποια στιγμή, η Μαρία, ως "εχθρά" του Γιώργου, άρχισε να του πετάει πετραδάκια. Αυτός προσπαθούσε να ανταποδώσει αλλά η Μαίρη κρυβόταν πίσω από μένα και έτσι ο αγαπητός μου πετύχαινε εμένα και μου φώναζε "sorry, sorry". Αργότερα ανακαλύψαμε μια ταβέρνα που δεν σέρβιρε τίποτε άλλο εκτός από μπύρα. Ο Γιώργος ήπιε μια ολόκληρη μπύρα μόνος του και μετά παραπονιόταν: "Φούσκωσα! Ζαλίστηκα!" Φεύγοντας, βγάλαμε φωτογραφίες κι έμαθα ότι ο Γιώργος ακούει μουσική ποπ.

Στο δρόμο του γυρισμού, ο Φραντζής κάθησε δίπλα μου. Δεν ανταλλάξαμε κουβέντα. Κάποιος αστειεύτηκε ότι εμείς οι δύο είμαστε ερωτευμένοι και ότι θα παντρευτούμε μια μέρα. Ο Γιώργος μόρφασε αμήχανα κι εγώ έκανα πως δεν κατάλαβα.

Πίσω, στη "γαλαρία", καμιά δεκαριά παιδιά κάπνιζαν. Ξαφνικά, ένας καθηγητής πήγε κοντά τους μα αντί να τα τιμωρήσει, τους ζήτησε τσιγάρο. Τη Μαρία Τζίμα την έπιασε η καρδιά της από τα πολλά τσιγάρα που κάπνισε.

Όταν επιστρέψαμε στο σχολείο, ο Γιώργος έφτασε στην τάξη πριν από μένα. Μόλις με είδε να μπαίνω σήκωσε τα χεράκια του και φώναξε: "Γεια σου βρε Φεζάρρη!" Ίσως να μ' αγαπάει...

Παρασκευή, 20 Μαΐου 1977

Η τυχερή μου μέρα: Για κάποιο ***μυστήριο*** λόγο, οι πτέρυγες των θρανίων στην τάξη μου έγιναν πέντε από τέσσερις που ήταν ως χθες. Αυτό μου φάνηκε αρκετά περίεργο, επειδή σε όλες τις τάξεις, σε όλα τα σχολεία, οι σειρές των θρανίων είναι πάντα τέσσερις, ποτέ πέντε. Όμως, το πιο απίθανο είναι το ότι

τώρα ο Φραντζής βρέθηκε να κάθεται ακριβώς απέναντί μου! Είμαστε δίπλα! Μας χωρίζει ένας διάδρομος είκοσι εκατοστών! Μου χαμογέλασε, του χαμογέλασα. Με ρώτησε πόσο πήρα στ' αρχαία. Ξαναχαμογέλασε. Τόσο πήρε κι αυτός.

Στο διαγώνισμα Ανθρωπολογία άλλαξα προσωρινά θέση κι ένας συμμαθητής μου με ρώτησε αν θα του έδειχνα. Όταν του είπα ναι, κυνηγούσε το χέρι μου να το φιλήσει. Τελικά το διαγώνισμα δεν έγινε επειδή: α) Η καθηγήτρια ήταν πολύ νευριασμένη, β) Το παιδί που έστειλε για να φέρει τις κόλλες άργησε, γ) Από τα νεύρα της, έδιωξε όλα τα αγόρια από την τάξη. Μόνο ο Φραντζής ζήτησε να μείνει. Τελικά, η καθηγήτρια έβγαλε λόγο στα κορίτσια σχετικά με το πόσο άχρηστοι είναι οι άντρες, ώσπου χτύπησε το κουδούνι και φύγαμε.

Δευτέρα, 23 Μαΐου 1977

Σ' ένα πρόχειρο διαγώνισμα Αρχαία που γράψαμε στις προάλλες, ο Γιωργάκης πήρε ένα μεγαλοπρεπέστατο εξάρι. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τα μούτρα που έκανε μόλις το είδε. Την επόμενη ώρα, που είχαμε Ιστορία, σήκωσα το χέρι και απάντησα προφορικά σε κάποιες ερωτήσεις. “Κρυφό ταλέντο”, με αποκάλεσε ο Γιώργος και χαμογέλασε γλυκά.

Βραδιάτικα, η γλυκιά μου αδελφούλα μου έσπασε τα νεύρα γιατί ζητούσε επειγόντως να της χαρίσω ακριβώς τις μισές αφίσες που με τόσο κόπο έχω μαζέψει. Με νευρίασε, της έριξα μία φάπα κι αυτή έμπηξε τα κλάματα. Η μαμά έτρεξε να δει τι συμβαίνει και η Αλίκη κλαψούρισε πως την έδειρα: “Και τώρα πονάει το κεφάλι μουουου!” -το συνηθισμένο τροπάρι. Η μαμά με αγριοκοίταξε, με διέταξε να δώσω στην Αλίκη τις μισές αφίσες, εγώ αρνήθηκα, οπότε η αδελφή μου, ως συνήθως, πρόβαλε το ακράδαντο επιχείρημα: “Αν δεν την δείρεις, θα κάνω εμετό!” Και άρχισε επιτόπου την αναρρόφηση. Ηθοποιία, όχι αστεία. Τότε, η μαμά ξεσπάθωσε για τα καλά: “Μωρή μεγάλη, δώσε τις αφίσες στο παιδί!”, ενώ η Αλίκη τσίριζε με δάκρυ κροκοδείλιο: “Ααααα, το κεφάλι μουουου!”. Τότε η μαμά όρμησε να με δείρει, φωνάζοντας αγανακτισμένη: “Το κεφάλι του παιδιού, μωρή μεγάλη, μωρή άγαρμπη!”

Για να μην επαναληφθεί το ίδιο επεισόδιο, όπως την περασμένη φορά που η μαμά με είχε ρίξει στο πάτωμα και με χτυπούσε, σηκώθηκα αμέσως και το 'σκασα από το σπίτι. Έλειψα δύο ωρίτσες και όταν γύρισα, η μαμά δεν τόλμησε να πει κουβέντα. Όχι, παίζουμε...

Τετάρτη, 25 Μαΐου 1977

Στο διαγώνισμα Φυσικής που γράψαμε τη Δευτέρα, πήρα 16 αν και είχα γράψει για 19-20. Γιατί άραγε; Τέλος πάντων, την ώρα της Φυσικής η Μανούσου σήκωσε εμένα και μερικούς άλλους να πούμε μάθημα. Μπροστά μου ήταν να πει μάθημα ο υπερκινητικός Τουμπής. Μόλις έφτασε η σειρά του, μου έδωσε μία σπρωξιά και βρέθηκε πίσω μου. Τα παιδιά γέλασαν. Όμως, η Μανούσου τον είδε και έτσι δεν έπιασε το κόλπο του. Εγώ τα πήγα καλά στην εξέταση και πήρα 18. Καθώς κατέβαινα στο θρανίο μου, ο Φραντζής μου χαμογέλασε. Την επόμενη ώρα γράψαμε έκθεση με ελεύθερο θέμα. Εγώ διάλεξα το "Η καλύτερή μου φίλη". Ο Φραντζής έγραψε για τη "Μητέρα". Μου φαίνεται πως γράφει σαχλές εκθέσεις.

Επιστρέφοντας στο σπίτι με το λεωφορείο, ο εισπράκτορας δεν είχε άλλα πενηνταράκια για ρέστα, οπότε αναγκαστικά θα πληρώναμε 4 δραχμές για το εισιτήριο αντί 3,5 που είναι το μαθητικό εισιτήριο. Ο Γιωργάκης έκανε πλάκα στον εισπράκτορα αλλά όταν ήλθε η σειρά του είχε μόνο τρεις δραχμές. "Αστα αυτά, δεν πιάνουνε!" είπε ο εισπράκτορας. Ο Γιώργος έκανε ότι τρόμαξε, τραβήχτηκε πίσω και του πέταξε τα χρήματα τάχα φοβισμένος. Πήρε το εισιτήριό του τρέμοντας, ενώ οι άλλοι επιβάτες γελούσαν.

"Στην άλλη στάση θα κατέβω να πάω να φέρω το πενηνταράκι!" είπε ο Φραντζής.

"Σταμάτα να μου κάνεις πλάκα!", έλεγε ο εισπράκτορας.

"Καλά, σταματάω!"

Παρασκευή, 27 Μαΐου 1977

Σήμερα έγινε μια βλακεία στο σχολείο: Όλα τα κορίτσια στην τάξη μου κάναμε σκασιαρχείο την ώρα της Οικοκυρικούς,

για να μη γράψουμε διαγώνισμα. Ωστόσο, αντί να εξαφανιστούμε, μαζευτήκαμε όλες μαζί στην εξώπορτα του σχολείου και περιμέναμε, ένας Θεός ξέρει τι.

Η απουσιολόγος μας, η περίφημη Ευαγγελία Χρηστάκου, το παιδί-θαύμα της τάξης, βρήκε το μπελά της χωρίς να καταλάβει κανείς γιατί. Πάντως, η δημοτικότητά της ανέβηκε ακόμη περισσότερο μετά απ' αυτό το γεγονός.

Τελικά, δεν γλυτώσαμε το διαγώνισμα. Έγραψα πολύ καλά, παρόλο που είχα διαβάσει Ανθρωπολογία αντί για Οικοκυρικά. Ο Φραντζής ήταν εκείνος που μου ανακοίνωσε ότι είχα μελετήσει το λάθος μάθημα. Και για πρώτη φορά, με φώναξε με το μικρό μου όνομα: Υβόννη. Πήρε θάρρος, φαίνεται. Επιτέλους...

Σάββατο, 4 Ιουνίου 1977

Η πιο δυστυχισμένη μέρα της ζωής μου: Η σχολική χρονιά τελείωσε και δεν ξέρω αν θα ξαναδώ τον Γιώργο στην τάξη μου. Στο διαγώνισμα Φυσική, που κάναμε την Πέμπτη, πήρα 16 ενώ είχα γράψει για 19-20. Χθες γράψαμε διαγώνισμα Υγιεινή. Καλά τα πήγα. Μας δώσανε και το πρόγραμμα των διαγωνισμών.

Τετάρτη, 8 Ιουνίου 1977

Σήμερα ξεκινούν οι εξετάσεις, με πρώτο μάθημα τα Νέα Ελληνικά. Έγραψα καλούτσικα. Το θέμα της έκθεσης ήταν “Ένα εκκλησάκι στην κορυφή του λόφου”. Από το βιβλίο έπεσε ο Ολυμπιακός Ύμνος. Το παιδί που καθόταν μπροστά μου δάνεισε το βιβλίο του μέχρι να γράψει την έκθεσή του επειδή εγώ είχα ξεχάσει το δικό μου. Επί τη ευκαιρία, του έγραψα το κεντρικό νόημα πάνω στο βιβλίο. Συνεχώς με ενοχλούσε να του πω τι να γράψει στην έκθεση. Επιτηρήτρια ήταν η Μανούσου, η οποία έπιασε στα πράσα ένα παιδί που είχε σκονάκι. Κάποιος άλλος έξυπνος πετάχτηκε: “Κυρία, αυτό δεν είναι σκονάκι, είναι ραβασάκι!” Όλοι έσκασαν στα γέλια. Ένα άλλο σαΐνι είχε ανοίξει το βιβλίο του κάτω στο πάτωμα με το πόδι και διάβαζε από μέσα. Καλά τα κατάφερε.

Πάντως, η σημερινή είναι η πιο δυστυχισμένη μέρα της ζωής μου, καθώς η σχολική χρονιά έχει ουσιαστικά τελειώσει. Δυστυχώς, ο Φραντζής γράφει διαγωνίσματα στη διπλανή αίθουσα. Μας χώρισαν, δηλαδή. Αυτό το γεγονός δεν μου αρέσει καθόλου, ωστόσο μου αρέσει να σκέφτομαι ότι ο καλοκαιρινός χωρισμός μας θα είναι μονάχα προσωρινός...

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 1977

Το απόγευμα η θεία Πηνελόπη μας άφησε το μικρό γιο της τον Βασίλη, να τον προσέχουμε όσο η ίδια θα έλειπε. Ο Βασιλάκης είναι πανέξυπνος, ξέρει ήδη να διαβάζει άνετα, όχι μόνο ελληνικά αλλά και αγγλικά -παρόλο που τα δεύτερα δεν τα καταλαβαίνει. Και είναι μονάχα τεσσάρων ετών!

Σε μια στιγμή, αποφασίζω να του κάνω πλάκα: "Βασιλάκη, είσαι πολύ ωραίος, όταν μεγαλώσεις θα σε παντρευτώ!"

"Όχιιιι, δεν θέλωωωω", φωνάζει σπαρακτικά.

"Το έχω ήδη κανονίσει με τη μητέρα σου!"

"Ψέματα λες!"

"Δεν λέω ψέματα! Όταν έλθει, ρώτησέ τη!"

Βάζει τα κλάματα, μέχρι που του λέω την αλήθεια:

"Έλα, ησύχασε, πλάκα σου έκανα!"

"Δεν είναι αλήθεια ε; Πες μου πως δεν είναι αλήθεια!" ζητάει να τον διαβεβαιώσω ξανά, κλαψουρίζοντας...

Παρασκευή, 17 Ιουνίου 1977

Διαγώνισμα Ιστορία. Καθώς μοίραζα τις κόλλες, κάποιος μου είπε χαμογελαστά: "Εσύ μου δίνεις την κόλλα; Για 20 θα γράψω!" Η επιτηρήτρια λίγο έλειψε να μου πάρει την κόλλα επειδή άφηνα τον πίσω μου να βλέπει. Ωραία έγραψα, πάντως.

Φεύγοντας, παρατήρησα καμιά εικοσαριά κόλλες που είχαν πέσει στο πάτωμα, κοντά στο κατώφλι της διπλανής αίθουσας. Το διαγώνισμα είχε τελειώσει, η τάξη ήταν άδεια και η καθηγήτρια είχε φύγει χωρίς να αντιληφθεί ότι μερικές κόλλες της είχαν γλιστρήσει. Άρχισα να τις φυλλομετρώ με αγωνία, ώσπου ανακάλυψα την κόλλα του Γιώργου Φραντζή ανάμεσά

τους! Μπήκα στον πειρασμό να την βουτήξω και να την κρατήσω για ενθύμιο, χωρίς να πω κουβέντα σε κανέναν. Ωστόσο, το ξανασκέφτηκα, είδα πως δεν ήταν σωστό και φώναξα μια καθηγήτρια.

Σάββατο, 25 Ιουνίου 1977

Σήμερα γράψαμε Υγιεινή, τελευταίο διαγώνισμα. Τα θέματα ήταν αριστούργημα. Εγραψα για 19-20. Κάποια στιγμή ο Γιώργος ήλθε κοντά μου και μου μίλησε -μάλλον για τελευταία φορά. Θα δώσει και Γεωγραφία σήμερα, μου είπε, επειδή δεν είχε γράψει την Τετάρτη όταν δίναμε οι υπόλοιποι.

Μετά το σχόλασμα, πήγαμε μαζί με την Ψωμιάδου στο σπίτι της, μια ωραία μονοκατοικία με κεραμίδια και μεγάλο κήπο. Ο πατέρας της είχε ετοιμάσει κοτόσουπα αυγολέμονο. Αύριο η Μαρία και οι γονείς της φεύγουν για τη Σαλαμίνα, όπου έχουν το εξοχικό τους. Θα τους πάρω τηλέφωνο όταν βγουν τα αποτελέσματα.

Τετάρτη, 30 Ιουνίου 1977

Σήμερα ήλθε στο σπίτι ο μπαμπάς μου, μετά από πολύμηνο ταξίδι με το καράβι Mini Luck. Όπως μας πληροφόρησε, πριν τρεις ώρες έπιασε *φωτιά* το πλοίο κι ευτυχώς που ήταν ξύπνιος αλλιώς θα καίγονταν όλοι. Μας έφερε από το εξωτερικό μια τηλεόραση, ένα κασετόφωνο και διάφορα άλλα. Όμως, εξαιτίας του τελωνείου δεν έφτασαν εγκαίρως και βλαστήμαγε όλη μέρα.

Νωρίς το απόγευμα, ο μπαμπάς, ο φίλος μου ο Γρηγόρης κι εγώ πήγαμε να δούμε το πλοίο. Το εξερευνήσαμε, διαβάσαμε κάτι βιβλία που βρήκαμε εκεί και φάγαμε ηλιόσπορους. Οι ώρες πέρασαν ξέγνοιαστα...

Πέμπτη, 1 Ιουλίου 1977

Σήμερα βγήκαν τα αποτελέσμα στο σχολείο: Πέρασα με γενικό βαθμό 17 -καλύτερα από πέρυσι. Ειδικά η βαθμολογία των διαγωνισμών είναι πολύ καλή, 17 και 12/14. Ο κύριος Χριστόφορος, ένας αξιοπρεπής απόστρατος αξιωματικός που

μένει απέναντί μας, μου έδωσε 200 δρχ. Όποιος ακούει για τους βαθμούς μου, δεν το πιστεύει. Το μόνο λυπηρό είναι ότι η φίλη μου η Μαίρη έμεινε στην ίδια τάξη. Η δευτέρα Γυμνασίου τέλος, λοιπόν. Αυτή η σχολική χρονιά θα μου μείνει αξέχαστη...

Δεν το ξέρω ακόμη, όμως εδώ τελειώνει
κάθε ευτυχία στη ζωή μου...

Τετάρτη, 6 Ιουλίου 1977

Το πρωί αποφασίσαμε να πάμε στη θάλασσα οικογενειακώς. Πρώτα, όμως, έπρεπε να ξεφορτωθούμε τον Βασίλη, τον μικρό γιο της θείας Πηνελόπης. Η αδελφή μου, για να τον φοβίσει ώστε να μην έλθει μαζί μας, του είπε:
“Βασίλη, θα πάμε στην Αθήνα σ' ένα γιατρό πολύ κακό, που θα σου κάνει ένεση!”
“Όχιιι!” τσίριξε ο Βασίλης.

Κάποτε έφθασε το ταξί, ο Βασιλάκης κατάλαβε τη μπλόφα της Αλίκης κι επέμενε να έλθει μαζί μας. Τότε ο Γρηγόρης, που θα ερχόταν μαζί μας, του είπε:
“Βασιλη, μόλις ήλθε η νονά σου και σου έφερε δώρο ένα ωραίο αυτοκίνητο!”
Ο μικρός έφυγε τρέχοντας για το σπίτι του...

Πέμπτη, 7 Ιουλίου 1977 (7/7/77)

Σήμερα το απόγευμα πήγα μαζί με τη μητέρα μου σ' έναν ορθοπεδικό στο Κολωνάκι για να δει την πλάτη μου, που τελευταία δεν είναι απόλυτα ίσια. Ο γιατρός, ένας χοντρός αντιπαθητικός τύπος, μόλις με είδε μου είπε: “Γδύσου!” Έμεινα με το σουτιέν και αφού μ' εξέτασε για λίγο, έκανε τη διάγνωση: “Κύφωση, λόρδωση και σκολίωση έξι μοιρών! Έχει και στένωση του θώρακα! Δεν βλέπετε ένα θώρακα που έχει;” Η θεραπεία για όλα αυτά; Μια απαίσια ορθοπεδική ζώνη που θα πιάνει από τους ώμους μέχρι τη λεκάνη! Θα πρέπει να τη φοράω ως τα δεκαοκτώ μου, λέει ο γιατρός. Μόλις βγήκαμε από το ιατρείο έβαλα τα κλάματα. “Μην κάνεις έτσι κοριτσάκι μου. Αυτά συμβαίνουν σε πολύ κόσμο!” είπε μια άγνωστη γυναίκα

που με είδε κι ενδιαφέρθηκε. *Σε πολύ κόσμο; Πόσοι άνθρωποι φορούν ορθοπεδική ζώνη;* αναρωτήθηκα εγώ και συνέχισα τα κλάματα σε όλο το δρόμο.

Σάββατο, 23 Ιουλίου 1977

Σήμερα το πρωί η μητέρα μου, η αδελφή μου κι εγώ πήγαμε για επίσκεψη στη κυρία Χαρά, μια νεαρή γειτόνισσα που μένει ακριβώς δίπλα μας. Σε μια στιγμή αρχίσαμε να συζητάμε ζωηρά αν υπάρχουν φαντάσματα ή όχι. Τότε, η Χαρά μας είπε ότι ξέρει να καλεί πνεύματα! Εμείς απορήσαμε κι εκείνη έτρεξε κι έφερε μια Ιερή Σύνοψη. Ανάμεσα στις σελίδες της προεξείχε κάθετα ένα μολύβι, δεμένο με σκοινί γύρω γύρω με το βιβλίο, ώστε να μην πέφτει.

Στη συνέχεια, η Χαρά μας εξήγησε ότι ο πνευματισμός είναι μια επικίνδυνη ***ψυχική εμπειρία*** επειδή τα πνεύματα απορροφούν ενέργεια από αυτόν που τα καλεί. Έτσι, το άτομο αυτό γίνεται επιρρεπής σε ατυχήματα ή κακοτυχίες. Ύστερα μας μίλησε για τη γυναίκα του αδελφού της, η οποία είχε καλέσει ένα πνεύμα στις προάλλες και τρεις μέρες αργότερα σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα μαζί με την μικρή κόρη της. “Ομως, εσείς δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο, εγώ θα το καλέσω! Ούτε είναι τίποτα σατανικό, την Ιερή Σύνοψη χρησιμοποιούμε”, μας διαβεβαίωσε κι άρχισε να λέει το Πάτερ Ημών. Κρατούσε τους δείχτες των χεριών της κολλημένους πάνω στο μολύβι που ήταν κάθετο προς το πάτωμα, ενώ οι παλάμες της ήταν ανοικτές σε οριζόντια θέση και το βιβλίο κρεμόταν προς τα κάτω. Μόλις τελείωσε την προσευχή, κάλεσε το πνεύμα της γιαγιάς μου της Αλίκης, η οποία πέθανε πριν από έξι χρόνια. Κάναμε διάφορες ερωτήσεις σχετικά με το μέλλον μας και το πνεύμα απαντούσε είτε “ναι” (στροφή της Σύνοψης προς τα δεξιά) ή “όχι” (στροφή της Σύνοψης προς τα αριστερά):
“Γιαγιά, αγαπάς την Μαριέτα;” ρώτησε η Χαρά για τη μητέρα μου. “Ναι”, απάντησε το πνεύμα. Ομοίως για την Αλίκη και εμένα.
“Γιαγιά, εμένα με αγαπάς;” ρώτησε η Χαρά και τότε το πνεύμα απάντησε “Όχι”. “Εμένα δεν με αγαπάει!” είπε η γειτόνισσα,

κάπως ανήσυχη.
“Θα προβιβαστεί η Υβόννη με καλό βαθμό στην τρίτη Γυμνασίου;” ρώτησε η μητέρα μου.
Το πνεύμα απάντησε γρήγορα “ναι”.
“Θα σπουδάσει η Υβόννη;” Το βιβλίο γύρισε προς τα δεξιά μα πολύ αργά.
“Κοιτάχτε με πόση δυσκολία λέει το ναι”, σχολίασε η Χαρά.

Τότε, σκέφτηκα να λύσω μια απορία που με βασανίζει από μικρή, όμως δεν ήθελα να την εκφράσω δυνατά αλλά μονάχα νοερά. Αφού η πνευματίστρια με διαβεβαίωσε ότι αυτό μπορεί να γίνει, αυτοσυγκεντρώθηκα στην εξής ερώτηση:
Γιαγιά, είμαι έξυπνη; Το βιβλίο δεν κουνήθηκε καθόλου.
Επανέλαβα νοερά. Ξανά ακινησία.
“Δεν της άρεσε η ερώτηση”, αποφάνθηκε η Χαρά.

Κάποια στιγμή πήρε η αδελφή μου τη Σύνοψη στα χέρια της, έγιναν κάποιες ακόμη ερωτήσεις και το βιβλίο γύριζε κανονικά. *Άρα δεν το γύριζε με τρόπο η γειτόνισσα,* όπως υποψιαζόμασταν.
“Μήπως κουράστηκες γιαγιά;” ρώτησε στο τέλος η Χαρά και το πνεύμα απάντησε καταφατικά.
“Πρέπει να φύγει”, μας εξήγησε βιαστικά. Ξαναπήρε το βιβλίο στα χέρια της, ξαναείπε το Πάτερ Ημών και κατόπιν ζήτησε από το πνεύμα να φύγει.
“Γιαγιά έχεις φύγει;” ρώτησε στο τέλος.
Το βιβλίο γύρισε αριστερά.
“Δεν έφυγε! Πρέπει να φύγει!” αναφώνησε αναστατωμένη.
Επανέλαβε την τελευταία διαδικασία κι όταν ξαναρώτησε, το βιβλίο γύρισε δεξιά.
“Αφού έφυγε, πώς γύρισε το βιβλίο;” απόρησα εγώ.
“Ήταν το τελευταίο γύρισμα, καθώς φεύγει το πνεύμα”, μου εξήγησε.

Κυριακή, 7 Αυγούστου 1977

Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού αναπτύσσεται όμορφα η φιλία μου με τη Μαρία Ψωμιάδου. Με καλεί συχνά στο σπίτι της όπου μένω για δυο-τρεις μέρες, παίζουμε Γκρινιάρη ή

Μονόπολυ, βόλλεϋ ή ρακέτες στο δρόμο, κάνουμε βόλτες στο πάρκο, πηγαίνουμε σινεμά. Καμμιά φορά έρχεται μαζί μας και η Κάτια, συνομίληκή μας φίλη της Μαρίας, συμπαθητική κοπέλα με σγουρά μαλλιά αφάνα και σκούρο ηλιοκαμένο δέρμα.

Σήμερα έτυχε να δω τον σχολικό έλεγχο επιδόσεως της Μαίρης, του τρίτου διμήνου. Δεν πίστευα στα μάτια μου: Σε όλα τα μαθήματα είχε βαθμούς άνω του 17! Και όμως, η Μαίρη ήταν πάντα μια μέτρια μαθήτρια, του 13-14! Στο τέλος, μάλιστα, έμεινε τελείως κι έχασε τη χρονιά! Κοίταξα προσεκτικά μήπως οι βαθμοί είχαν υποστεί καμιά “διόρθωση” (πχ το 13 εύκολα γίνεται 18), όμως όχι, δεν διέκρινα τίποτα τέτοιο. Τότε φαντάστηκα πως οι γονείς της Μαίρης είχαν αγοράσει από κάπου έναν κενό έλεγχο και τον είχαν συμπληρώσει οι ίδιοι με τους επιθυμητούς βαθμούς, ώστε να κάνουν επίδειξη σε συγγενείς και φίλους. Μα η σφραγίδα του σχολείου; Πώς την είχαν βάλει; ***Μυστήρια*** *πράγματα...*

Παρασκευή, 19 Αυγούστου 1977

Εδώ και μια βδομάδα βρίσκομαι καλεσμένη στο εξοχικό της Μαίρης, στο Στενό Σαλαμίνας. Περνάμε υπέροχα κάνοντας βόλτες και μπάνια ή παίζοντας επιτραπέζια παιγνίδια. Εκεί κοντά έχει το εξοχικό της και η Κάτια, οπότε βλεπόμαστε καθημερινά. Έχω εντυπωσιάσει τους πάντες με τις γενικές γνώσεις μου, καθώς και τις επιδόσεις μου στα σταυρόλεξα. Η αυτοπεποίθησή μου μεγαλώνει μέρα με τη μέρα, καθώς νιώθω πως οι άλλοι με θαυμάζουν, με παραδέχονται και με συμπαθούν.

Παράλληλα, ανυπομονώ να ξαναρχίσουν τα σχολεία για να ξαναδώ το Γιώργο. Αισθάνομαι πολύ αισιόδοξη για τη χρονιά που έρχεται...

Φάση 2η: Η Κάθοδος

Τρίτη Γυμνασίου

Δευτέρα, 5 Σεπτεμβρίου 1977

Γεμάτη χαρά και αισιοδοξία, σήμερα το πρωί πήγα μαζί με τη μητέρα μου να γραφτώ στην τρίτη Γυμνασίου. Όμως, η μαμά είχε τη φαεινή ιδέα να δώσει την πραγματική μας διεύθυνση (Νηρηίδων 13, Τερψιθέα), αντί την πλασματική που δίναμε ως τότε (Τυρταίου 24, Γλυφάδα). Το αποτέλεσμα: Δεν έγινα δεκτή στο Γυμνάσιο Γλυφάδας, επειδή η Νηρηίδων πέφτει έξω από την περιοχή του. Μας είπαν ότι θα έπρεπε να πάω στο σχολείο της Αργυρουπόλεως, τέρμα Θεού, στο βουνό! Παραδόξως, όμως, δεν με έγραψαν ούτε εκεί επειδή, όπως υποστήριξαν, η διεύθυνσή μας υπάγεται στο Γυμνάσιο Τερψιθέας, κοντά στον Άγιο Τρύφωνα, πράγμα που είναι και πιο λογικό.

Φύγαμε τροχάδην και καταλήξαμε στο εν λόγω γυμνάσιο: Παμπάλαιο, ετοιμόρροπο, τίγκα από μαθητές και γονείς που προσπαθούσαν να στοιβαχτούν στους στενούς, ζοφερούς χώρους του. Δεν ήθελα με τίποτα να γραφτώ σ' εκείνο το σχολείο, καθώς είναι μικρό, κακοδιατηρημένο και δεν έχει την καλύτερη φήμη. Επιπλέον, ήμουν βέβαιη ότι ο Φραντζής δεν θα ερχόταν ποτέ εδώ πέρα! Πραγματικά ανακουφίστηκα όταν διαπίστωσα πως ούτε εκεί με δέχονταν! Συμφωνα με την κοντόχοντρη, αντιπαθέσταση γυμνάστρια που έκανε τις εγγραφές, υπαγόμουν στο Γυμνάσιο Αργυρουπόλεως. Της εξηγήσαμε ότι από εκεί ερχόμασταν μα ήταν ανένδοτη. Έτσι, ξανατρέχαμε στην Αργυρούπολη. Τζίφος, φυσικά.

Εντέλει, γράφτηκα στο Γυμνάσιο Τερψιθέας ύστερα από

πολλά παρακάλια της μητέρας μου και δική μου βαριά καρδιά. Η εικόνα του Γιώργου άρχιζε ήδη να ξεμακραίνει στη συνείδησή μου. Όταν πήραμε το δρόμο του γυρισμού στο σπίτι, ήμασταν κατακουρασμένες και μελαγχολικές. *Παράξενα πράγματα. Λες και κανένα σχολείο να μην ήθελε να με δεχτεί...*

Τετάρτη, 21 Σεπτεμβρίου 1977

Πρώτη μέρα στο σχολείο, στο τμήμα Γ4. Κοίταζα παντού μήπως δω κανέναν παλιό συμμαθητή από το αλησμόνητο Β4 του Γυμνασίου Γλυφάδας, περίμενα να βρω αρκετούς, ωστόσο είδα μόνο τις δύο αδελφές Χρυσοστόμου. Κανέναν άλλον. Μόνο εγώ και αυτές καταλήξαμε εδώ. Αυτό σημαίνει ότι χάνω όλα τα αγαπημένα μου πρόσωπα και προπάντων τον Γιωργάκη μου! Δεν θα τον ξαναδώ. Όσο το σκέφτομαι με πιάνει μαύρη κατάθλιψη. Άσε που όλα τα αγόρια εδώ είναι ένα μεγάλο μηδενικό μπροστά στο Γιώργο. Το μόνο που μου μένει απ' αυτόν τώρα πια, είναι οι αναμνήσεις -μα και κάτι άλλο: Αυτός είχε αναλάβει να μοιράσει τις μαθητικές ταυτότητες για τα λεωφορεία. Έτσι, και η δική μου είναι από τα χεράκια του...

Δευτέρα, 10 Οκτωβρίου 1977

Δεν με βλέπω να πηγαίνω φέτος στην παρέλαση της 28ης Οκτωβρίου: Για κάποιο περίεργο λόγο η Ρούσσου, η χοντρή απαίσια γυμνάστριά μας, με μισεί και απλά αρνιέται να με τοποθετήσει στη γραμμή.

“Δεν θα έλθει η Φεζάρρη στην παρέλαση;” απόρησε μια κοπέλα.

“Τι να την κάνουμε τη Φεζάρρη;” έκανε ειρωνικά η καθηγητριάρα.

Όχι ότι έχω ιδιαίτερη πρεμούρα να πάω στην παλιοπαρέλαση· όμως, όποιος μαθητής δεν συμμετέχει θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στη βαθμολογία και όχι μόνο. Καλά θα κάνω, λοιπόν, να ενημερώσω τη μαμά.

Τρίτη, 18 Οκτωβρίου 1977

Κατόπιν διαμαρτυρίας της μητέρας μου, η Ρούσσου

αναγκάστηκε τελικά να με συμπεριλάβει στην παρέλαση και μάλιστα στην πρώτη σειρά, λόγω του ύψους μου. Ωστόσο, οι υπόλοιποι μαθητές δεν είδαν με καλό μάτι αυτή την εξέλιξη. Ήδη όλο το σχολείο βουίζει ότι είμαι "μαμόθρεφτο". Στις πρόβες για την παρέλαση, οι συμμαθήτριές μου διαμαρτύρονται συνεχώς: "Κούνα τα χέρια σου περισσότερο!" ... "Κάνε μεγαλύτερα βήματα!" ... "Πήγαινε πιο αργά!" και άλλα τέτοια. Σήμερα αγανάκτησα, οπότε γύρισα πίσω και είπα στη Νότα, που πρωτοστατούσε στην καντάδα: "Γιατί, ζηλεύεις που είμαι πρώτη;" Το βούλωσαν όλες προς στιγμήν, όμως ένιωθα ότι ήδη ετοίμαζαν τα αντίποινα.

Παρασκευή, 28 Οκτωβρίου 1977

Νωρίς το πρωί όλο το σχολείο μαζεύτηκε στην Κάτω Γλυφάδα, έτοιμοι για την παρέλαση. Μόλις με είδε η Νέλλη Χρυσοστόμου γρύλισε ειρωνικά: "Ήλθες; Δεν έσπαγες το πόδι σου να μην έλθεις;" Δεν άρθρωσα λέξη, απλά έμεινα άναυδη ακούγοντας μια τέτοια κακία από άτομο που ως τότε θεωρούσα φιλικό απέναντί μου. Κατά τ' άλλα, η παρέλαση προχώρησε ομαλά. Ο πατέρας μου με περίμενε πιο κάτω με τη φωτογραφική μηχανή για να με τραβήξει, καθώς περνούσα καμαρωτή στην πρώτη σειρά. Μια χαρά τα πήγα, νομίζω.

Πέμπτη, 3 Νοεμβρίου 1977

Μόλις ήλθε το λεωφορείο για το σχολείο και άνοιξε η πόρτα μπροστά μου, ήλθα αμέσως φάτσα με φάτσα μ' έναν άγνωστό μου μαθητή, ο οποίος με κοιτούσε περιπαικτικά από το επάνω σκαλί. Πριν καν προλάβω ν' ανέβω, ο τύπος χτύπησε στρατιωτική προσοχή και μου φώναξε: "Χάιλ Χίτλερ!", ενώ ολόκληρο το λεωφορείο σείστηκε από τα χάχανα. Μπήκα μέσα σα να μην έτρεχε τίποτα, αγνοώντας τα χλευαστικά γέλια γύρω μου. Άλλωστε, ο αλήτης δεν ήταν μόνος του, ήταν με παρέα (οι αλήτες δεν κυκλοφορούν ποτέ μόνοι τους) και αν αντιδρούσα σίγουρα θα μου έκαναν χειρότερα. Η διαδρομή συνεχίστηκε χωρίς άλλα παρατράγουδα, αν εξαιρέσουμε ένα γενικευμένο κλίμα ιλαρότητας.

Παρασκευή, 18 Νοεμβρίου 1977

Ειλικρινά, δυσκολεύομαι να κατανοήσω τι ακριβώς μου συμβαίνει: Παρόλο που έχω βρεθεί μέσα σ' ένα τελείως ξένο περιβάλλον, μακριά από τους παλιούς συμμαθητές που με παραδέχονταν και μακριά από το Γιώργο, όλο αυτό τον καιρό βάζω τα δυνατά μου να φαίνομαι θετική και προσαρμοστική, ώστε να ταιριάξω στο καινούργιο σχολείο. Είμαι από τις πρώτες μαθήτριες, ενώ παράλληλα πιέζω τον εαυτό μου να πλησιάζει ορισμένα παιδιά στο διάλειμμα, πολεμώντας τη φυσική μου τάση για απομόνωση και συστολή – η οποία πέρυσι είχε ατονήσει αλλά φέτος, εξαιτίας του εξαιρετικά αρνητικού περιβάλλοντος, έχει ξαναφουντώσει. Προφανώς, όμως, δεν τα καταφέρνω τόσο καλά: Δεν ξέρω πώς, μα έχω γίνει ο περίγελως όλου του γυμνασίου. Κάποιοι διαδίδουν κουτσομπολιά εις βάρος μου, ότι τάχα είμαι ακατάδεκτη, θρήσκα, ηλίθια κλπ, συνεπώς σχεδόν όλοι οι συμμαθητές μου με κοροϊδεύουν και με απορρίπτουν. Εγώ, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να τους αντιμετωπίζω με αδιαφορία κι επιφυλακτικότητα. Οι μόνες κοπέλες που μου φέρονται πιο ανθρώπινα είναι οι δύο αδελφές Χρυσοστόμου, μαζί με τις οποίες επιστρέφω σπίτι μετά το σχόλασμα.

Σάββατο, 26 Νοεμβρίου 1977

Καθημερινά πρέπει να φοράω κι αυτή τη φρικτή ορθοπεδική ζώνη, που μου εμποδίζει την αναπνοή και δίνει στο σώμα μου μια αφύσικα ευθυτενή στάση, χωρίς ουσιαστικά να καλύπτει την κύφωση εφόσον οι ώμοι μου εξακολουθούν να γέρνουν μπροστά. Κάθε πρωί που τη φοράω, μου έρχεται να κάνω εμετό. Επιπλέον, η ζώνη επιδεινώνει την αεροφαγία που μου έχει εμφανιστεί από πέρυσι: Το στομάχι μου φουσκώνει υπερβολικά, νιώθω να πνίγομαι και μου έρχεται αναρρόφηση. Αν δεν ξαπλώσω για λίγο, δεν μου περνάει.

Ακόμη, εδώ και κανένα μήνα έχω αρχίσει να παρουσιάζω μία περίεργη αρρώστια στα μάτια μου, που τα κάνει να ανοιγοκλείνουν συνεχώς, νευρικά και ανεξέλεγκτα. Μια

βραδυγλωσσία που είχα από μικρή έχει χειροτερέψει αρκετά. Επίσης, τα μαλλιά μου έχουν γίνει πολύ λιπαρά, δεν στέκουν με τίποτα και αραιώνουν ανησυχητικά. “Διάχυτος αλωπεκία”, διέγνωσε ο γιατρός.

Στο τρίτο διάλειμμα σήμερα, πριν προλάβω να σηκωθώ από το θρανίο για να βγω έξω, με πλησίασε ένας συμμαθητής μου, ο Ζήσης, γνωστός αλητεράς μάγκας και νταής, μαζί με τέσσερις άλλους τσόγλανους, και θεώρησε καλό να με ειρωνευτεί μιμούμενος το τραύλισμα και τα μάτια μου που ανοιγοκλείνουν: “Το... το...ξέρεις ότι είσαι πολύ όμορφη πολύ... λυ... λυ... όμορφη;” Ακολούθησε ένας χείμαρρος από χάχανα και γιουχαΐσματα.

Δευτέρα, 5 Δεκεμβρίου 1977

Μου είναι πλέον μαρτύριο να εμφανίζομαι οπουδήποτε μέσα στο χώρο του σχολείου: στην τάξη, στο προαύλιο, στα πέριξ. Για κάποιο μυστηριώδη λόγο, είμαι στόχος για περίπου 200 άτομα! Όπου κι αν στέκομαι ακούω κοροϊδευτικά γέλια, σπόντες του τύπου “μια ψηλή απαίσια” ή “χαζή θρήσκα!”, γιουχαΐσματα, εμετικά επιφωνήματα, φτυσίματα κάτω. Απ' όσο έχω καταλάβει, υπάρχει πάντα κάτι πάνω μου που δεν τους αρέσει: τα λιπαρά μαλλιά μου, το μεγάλο ύψος μου (1,77 μ.), το ακόμη ασχημάτιστο και ισχνό σώμα μου (45 κιλά), το βάδισμά μου (“Πώς πας έτσι; Εσύ πηδάς όταν περπατάς!”). Όποτε ανταπαντώ στις κοροϊδίες, με αποκαλούν στρίγγλα. Όποτε αδιαφορώ, με φωνάζουν βλαμμένη.

Ιδιαίτερο πρόβλημα έχω μ' έναν πλαδαρό βλάκα συμμαθητή μου, τον Δημήτρη Ψαλίδα. Στο δεύτερο διάλειμμα σήμερα, μόλις μπήκα στην τάξη έσπευσε να μου κόψει το δρόμο μ' ένα κοντάρι. “Δεν περνάς μωρή χαμούρα!” κάγχασε βλοσυρά. Εγώ δεν ξέρω τι σημαίνει αυτή η λέξη (σίγουρα δεν είναι καλό), ωστόσο ήθελα να πάω στο θρανίο μου και έσπρωξα με δύναμη το κοντάρι μακριά μου. “Μωρή χαμούρα!” ξανάπε αυτός. Εγώ τον παραμέρισα και πέρασα. Οι υπόλοιποι μαθητές χαχάνιζαν σαν κουρδισμένοι, ώσπου ήλθε ο καθηγητής.

Τετάρτη, 7 Δεκεμβρίου 1977

Την τελευταία ώρα, που είχαμε θρησκευτικά, τα βλαμμένα οι συμμαθητές μου κατάφεραν να με νευριάσουν πάλι: Καθόμουν μόνη στο τελευταίο θρανίο, όπως πάντα, όταν αντιλήφθηκα πως όλοι τους κρυφοκοίταζαν πίσω, προς το μέρος μου, και χασκογελούσαν ακατάσχετα. Εγώ κοκκίνισα από αμηχανία, χωρίς να μπορώ να φανταστώ το λόγο. Μετά από μισή ώρα χάχανα και πονηρές ματιές, η μπροστινή μου, η Τσίλικα, αποφάσισε να γυρίσει πίσω για να με διαφωτίσει:

“Τα πόδια σου...”, μου ψιθύρισε.

“Τι;” απόρησα εγώ.

“Κλείσ' τα!”

Υπάκουσα αμέσως και όλη η τάξη έσκασε στα γέλια.

Ωστόσο, τώρα που το σκέφτομαι πιο ψύχραιμα, αναρωτιέμαι: Κάθομαι στο τελευταίο θρανίο, στη δεξιά γωνία, ενώ μπροστά και πλάι μου υπάρχουν σειρές επί σειρών καθισμένων μαθητών. Πώς, λοιπόν, ήταν δυνατόν ορισμένοι να έβλεπαν “κάτι” εκεί κάτω, εφόσον μάλιστα φοράω ποδιά μακριά ως τα γόνατα; Πώς ήταν δυνατόν να διακρίνουν έστω τους μηρούς μου;

Το απόγευμα είχα άλλα επεισόδια: Βιαζόμουν να πάω στο Φροντιστήριο Αγγλικών, όπου φοιτώ από τα εννέα μου, μα δεν έβρισκα τη ζώνη της φούστας μου. Η μητέρα μου την βρήκε τελικά μετά από αρκετό ψάξιμο και μου την έφερε μουρμουρίζοντας όλο νεύρα “βλακέντιο, βλακέντιο”. Μου τη φόρεσε βιαστικά μα την έσφιξε με τόση μανία, ώστε μου κόπηκε η αναπνοή, μου ήλθε σκοτοδίνη, ξάπλωσα στο κρεβάτι ζαλισμένη και τελικά έχασα το μάθημα. “Τόσο κακό σου έκανα, πια;” κλαψούρισε η μαμά με το συνηθισμένο της ύφος θύματος.

Σάββατο, 10 Δεκεμβρίου 1977

Δεν το περίμενα ποτέ να συμβεί αλλά συνέβη κι αυτό: Η μητέρα μου ανακάλυψε το μυστικό προσωπικό μου ημερολόγιο, ένα κόκκινο σπιράλ τετράδιο, όπου αναφέρω όλα όσα μου συμβαίνουν κάθε μέρα (συνεχείς κοροϊδίες από όλο το σχολείο), πως αισθάνομαι (θλίψη, απογοήτευση, αυτολύπηση) και τι θα

μπορούσα να κάνω (ό,τι κι αν κάνω, ποτέ δεν είναι αρκετό). Το ημερολόγιο είναι ο μοναδικός σύμμαχος που έχω, δεδομένου ότι δεν τολμώ να μιλήσω σε κανέναν για όλα αυτά. Άλλωστε, όσες φορές πήγα να πω κάτι στη μαμά για όσα υποφέρω στο καταραμένο αυτό σχολείο, η μόνιμη συμβουλή της ήταν: “Μη στεναχωριέσαι και μη δίνεις σημασία. Εσύ να φέρεσαι ανώτερα”. Λοιπόν, ποτέ δεν το κατάλαβα αυτό το “ανώτερα”: Δηλαδή είναι ανωτερότητα να δέχεσαι παθητικά οτιδήποτε σου κάνουν οι άλλοι; Τέλος πάντων, μόλις διάβασε όσα γράφω, έγινε Τούρκος: “Μωρή! Έλα δω! Τι αηδίες γράφεις εδώ πέρα; Άκου, "αγαπητό κόκκινο βιβλίο, είμαι μόνη μου στον κόσμο και όλοι με κοροϊδεύουν, εσύ είσαι ο μοναδικός φίλος που έχω"! Τι είναι αυτά; Άρρωστη είσαι μωρή; Μη σε ξανατσακώσω να γράφεις τέτοιες βλακείες! Για σύνελθε λίγο!” Ύστερα μου έσκισε το τετράδιο, με τάραξε στις τσιμπιές και στις σφαλιάρες κι έβγαλε πάνω μου όλα της τα απωθημένα: “Τι παράπονα έχεις από τη ζωή σου, μωρή; Το ξέρεις ότι εγώ στην ηλικία σου δούλευα όλη μέρα και οι δικοί μου γονείς μου έπαιρναν όλα τα λεφτά και δεν μου άφηναν ούτε δραχμή; Τ' ακούς μωρή; Ούτε δραχμή!” Και δώσ' του τσιμπιές, ενώ με είχε ριξει πάνω στο κρεβάτι. Εγώ έκλαιγα και φώναζα ώρα πολλή, απορώντας τι την έπιασε.

Παρασκευή, 20 Ιανουαρίου 1978

Σήμερα μας ανήγγειλαν ένα ευχάριστο νέο: Αύριο δεν έχουμε μάθημα και από Δευτέρα θα πηγαίνουμε (επιτέλους) στο καινούργιο μας σχολείο, στο Γεφυράκι, ύστερα από αναμονή τριών μηνών.

Στην εκπομπή “Γράμματα και Αριθμοί” παίζει ένας κούκλος ονόματι Γιάννης Ευθυμίου. Είναι περίπου 20 χρονών, έχει φωτεινό αγγελικό πρόσωπο, με τέλεια χαρακτηριστικά. Είναι καταπληκτικό παιδί, σπουδάζει νομικά και (το κυριώτερο) είναι τελείως ελεύθερος!

Δευτέρα, 23 Ιανουαρίου 1978

Επιτέλους! Σήμερα ήταν η πρώτη μέρα στο καινούργιο

μας γυμνάσιο, στη θέση "Γεφυράκι", ύστερα από αναμονή τριών μηνών. Το σχολείο είναι πολύ ωραίο, ωστόσο οι έδρες ήταν σκονισμένες. Η τάξη μου βρίσκεται στον πρώτο όροφο. Δεν κάναμε μάθημα την τελευταία ώρα επειδή το φως του Β1 πήρε φωτιά και μας είπαν να φύγουμε όλοι.

Ξαφνικά νιώθω αισιόδοξη, ότι εδώ τα πράγματα θα βελτιωθούν για μένα: Τα μάτια μου δεν ανοιγοκλείνουν νευρικά πια, ενώ η αλωπεκία αποτελεί παρελθόν. Ακόμη και τα συνάχια μου έχουν κάπως υποχωρήσει, χάρη στα σύγχρονα αντιισταμινικά που βοηθούν κάπως την κατάσταση. Ναι μεν αρρωσταίνω μερικές φορές μέσα στο χειμώνα αλλά όχι πια σερί από τον Οκτώβρη ως τον Απρίλη, όπως γινόταν μέχρι πέρυσι.

Τετάρτη, 25 Ιανουαρίου 1978

Κάτι ακόμη για το Γιαννάκη μου: Είχα μια Ραδιοτηλεόραση (της περασμένης εβδομάδας) που περιείχε μια φωτογραφία του. Όμως, η προκομένη η μάνα μου πέταξε το περιοδικό! Έτυχε να έχει αγοράσει και η φίλη μου η Μαρία το ίδιο περιοδικό με την επίκροτη φωτογραφία αλλά -φυσικά- το έχασε κι αυτή! Τι ατυχία είναι αυτή; Λες να το έκαναν επίτηδες, επειδή τον αγαπώ;

Παρασκευή, 3 Φεβρουαρίου 1978

Σήμερα είναι η πιο ευτυχισμένη και δυστυχισμένη μέρα της ζωής μου. Ευτυχισμένη επειδή ο darling μου, ο Γιάννης Ευθυμίου, πήρε τελικά τις 40.000 δρχ έπαθλο, δυστυχισμένη επειδή μάλλον τον χάνω για πάντα. Σε μια στιγμή παραλίγο να χάσει από τον μεγάλο του αντίπαλο, τον Χιώτη, κι έριξε έναν αναστεναγμό που πήγε σύννεφο. Στο τέλος, όμως, τα κατάφερε. Τώρα πάνε οι ευτυχισμένες ημέρες που περίμενα πως και πως να έλθει η Τρίτη και η Παρασκευή για να δω το Γιάννη μου...

Τρίτη, 21 Φεβρουαρίου 1978

Σήμερα ο Βάρναλης μας έδωσε τα διαγωνίσματα της Άλγεβρας. Πήρα 18. Κανένα λάθος δεν έχω. Η μόνη κοκκινίλα είναι το "πολύ καλή" που γράφει στο τέλος (αλήθεια, γιατί 18

και όχι 20;). Νομίζω όμως ότι απέκτησα και άλλους δύο μπελάδες: Δυο συμμαθήτριές μου, οι οποίες ως τώρα δεν μου είχαν δώσει αφορμή, σε όλο το τρίτο διάλειμμα με κοίταζαν με πλάγιο βλέμμα, κουτσομπόλευαν και χαχάνιζαν. Αμ θα στις φτιάξω εγώ. Πέρα απ' αυτά, νομίζω ότι ερωτεύομαι ξανά: Είναι ο Αλέξης Υψηλάντης, ο καλύτερος μαθητής της τάξης. Συνηθίζει να γλύφει τους καθηγητές ολημερίς, μέχρι και την πόρτα του αυτοκινήτου τρέχει να τους ανοίξει, είναι όμως κουκλάρας.

Σάββατο, 25 Φεβρουαρίου 1978

Το πιο ευτυχισμένο Σάββατο της ζωής μου: Είμαι επιμελήτρια και ο darling μου ο Υψηλάντης μου είπε ψέματα πως πήρε άδεια για να καθήσει μέσα στην τάξη κατά τη διάρκεια του διαλείμματος. Έτσι κι εγώ τον άφησα. Ήθελε να του πω τη λύση σε μια άσκηση. Με γλυκοκοίταξε. Στο επόμενο διάλειμμα, μου είπε το ίδιο ψέμα. Αυτή τη φορά ήθελε να λύσει μια άσκηση Γεωμετρίας. Από τη στάση του κατάλαβα ότι με αγαπάει. Έμαθα και το τηλέφωνό του: 8941...

Το απόγευμα πιάσαμε συζήτηση με τη μαμά σχετικά με τους άνδρες κι εκείνη δεν έχασε την ευκαιρία να μου κάνει το γνώριμο κήρυγμα: "Κοίτα μη σε ξεγελάσει ποτέ κανένας επιτήδειος και μετά σε πετάξει σαν στιμένη λεμονόκουπα! Να θυμάσαι ότι τα καλά κορίτσια δεν βγαίνουν ραντεβού!", καταλήγοντας στο εξής απίθανο: "Δεν πρέπει να βγεις ποτέ έξω με άνδρα, να μην πηγαίνεις μαζί τους σε καφετέριες. Αν πας, είναι σίγουρο ότι θα ρίξει ναρκωτικό στην πορτοκαλάδα σου για να σε κάνει μετά ό,τι του καπνίσει!"

"Μα είναι δυνατόν;" απόρησα. "Όλα τα αγόρια το κάνουν αυτό;"

"Ναι, το κάνουν όλοι!"

"Δηλαδή, όλοι αυτοί οι νεαροί που βλέπω να κάθονται στις καφετέριες, ρίχνουν ναρκωτικό στο ποτό της κοπέλας τους; Όλοι μαζί ταυτόχρονα;"

"Ναι, αυτό κάνουν όλοι! Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να βγαίνεις ραντεβού με άνδρες! Η γυναίκα πρέπει να είναι έξυπνη, όχι να

την ξεγελά ο κάθε αλήτης και να την πιάνει κορόιδο. Γι' αυτό, πρόσεξε: Όταν μεγαλώσεις και μπεις στο πανεπιστήμιο, θα γνωρίσεις κάποιον τελειόφοιτο αλλά δεν θα βγεις κανονικό ραντεβού μαζί του: θα απαιτήσεις να καθήσετε μόνο σε παγκάκι μια-δυο φορές, κι αυτό για λίγη ώρα! Μετά θα του πεις ότι εσύ είσαι τίμια κοπέλα με αρχές και ότι δεν μπορείς να γυρίζεις από δω κι από κει -να σε δει και κανένας γείτονας! Θα του πεις, λοιπόν, να έλθει στο σπίτι να σε ζητήσει σε γάμο! Αν είναι άξιος, θα σ' εκτιμήσει και θα σε παντρευτεί. Αν όχι, παράτα τον!", κατέληξε η μαμά με ύφος ειδήμονος. Φαντάζομαι ότι έχει κάποιο δίκιο, ωστόσο αναρωτιέμαι: Γιατί αυτά δεν τα λέει ποτέ στην αδελφή μου;

Σάββατο, 11 Μαρτίου 1978

Πρώτη μας γιορτή στο νέο σχολείο, στο Γεφυράκι. Δεν κάναμε μάθημα αλλά αποκριάτικο πάρτι. Ο Πάνος και ο Ζήσης είχαν ντυθεί γυναίκες· η Νότα ζητιάνα. Πήγαν και στο γραφείο της γυμνασιάρχης κι εκείνη τους φίλησε. Κατά τις 11, όταν σχολάσαμε, έφυγα μαζί με τη διπλανή μου τη Βίρνα και μια φίλη της από άλλο τμήμα. Μόλις έστριψε η Βίρνα και μας άφησε, η άλλη μου είπε πως ο Υψηλάντης της έκανε ερωτική εξομολόγηση! Έλα Παναγία μου!

Νωρίς το απόγευμα επισκέφθηκα τη φίλη μου τη Μαίρη. Το βράδι πήγαμε μαζί σ' ένα πάρτι, το οποίο αποδείχτηκε μάλλον αποτυχία: Η οικοδέσποινα είχε καλέσει 15 κορίτσια και 15 αγόρια μα ήλθαν μόνο 8 κορίτσια. Τέλος πάντων, αυτή ήταν η πρώτη φορά που χόρεψα μπροστά σε κόσμο. Καθώς χόρευα, ένα κορίτσι με πλησίασε και με ρώτησε:
"Συγγνώμη, πας σε γυμναστήριο;"
"Όχι", απάντησα ήρεμα.
"Σε σχολή χορού;" ρώτησε μια φίλη της
"Οχι". Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι πού το πάνε.
"Σε κολυμβητήριο;"
"Ούτε!"
"Έπρεπε να της πεις ναι!" ήταν η γνώμη της Μαίρης. Προφανώς, οι κυρίες με κορόιδευαν...

Σάββατο, 18 Μαρτίου 1978

Εδώ και λίγο καιρό η θεία Πηνελόπη έχει ξαναρχίσει τις παλιές της παγαποντιές: Όποτε με βλέπει, μου αναθέτει να της κάνω θελήματα: "Πήγαινε εκεί και αγόρασέ μου αυτό". Συχνά, μόλις επιστρέφω από μια αγγαρεία με στέλνει αμέσως σε άλλη! Δεν τολμώ να βγω από το σπίτι μου, μήπως με δει και μου φορτωθεί!

Σήμερα το βράδι, έτυχε να με δει στην αυλή μου, την ώρα που επέστρεφα από το σχολείο. "Υβόννη, έλα εδώ!" μου φώναξε αλλά εγώ δεν είχα καμία όρεξη να τρέχω από δω κι απο κεί βραδιάτικα για χάρη της. "Έχω δουλειά!" της απάντησα βαριά και προχώρησα προς την είσοδο χωρίς καν να γυρίσω να την κοιτάξω.

Το επόμενο πρωί κιόλας, ήλθε η θεία Πηνελόπη στο σπίτι μας κι άρχισε αμέσως τα παράπονα:

"Εγώ χθές το βράδι φώναξα την Υβόννη για να της δώσω γλυκά, εκείνη όμως μου είπε πως είχε δουλειά και δεν ήλθε. Τώρα τα φάγανε άλλοι! Τι να σας κάνω;"

"Ήμουν κουρασμένη", δικαιολογήθηκα αδέξια.

Το καλό είναι ότι θα αργήσει πολύ να με ξαναστείλει για θελήματα.

Δευτέρα, 21 Μαρτίου 1978

Σήμερα κατάλαβα πως ο κύριος Υψηλάντης είναι ένα ανθρωπάκι γεμάτο χυδαιότητα και εγωισμό. Όπως μου αποκάλυψαν πολλά κορίτσια και το είδα με τα μάτια μου, ο εραστής της δεκάρας στέλνει ραβασάκια σε όλα τα κορίτσια της τάξης και τους το παίζει ερωτευμένος. Κάποια στιγμή, την ώρα της Γεωμετρίας, κρυφοκοίταξα ένα ραβασάκι που μόλις είχε στείλει στη διπλανή μου, τη Βίρνα: "Το μουνάκι σου είναι πολύ ωραίο", έγραφε. Έπαθα την πλάκα μου μόλις το είδα! Οι άλλες κοπέλες μοιάζουν να κολακεύονται από κάτι τέτοια, εγώ όμως δεν θέλω ούτε να τον ξέρω!

Σάββατο, 1 Απριλίου 1978

Πρωταπριλιά σήμερα. Ο κόσμος λέει ότι κοτσάνες θέλει για να ξεγελάσει τους άλλους και να κάνει το κέφι του. Στο σχολείο αλλάξαμε τάξεις με το Γ3, ελπίζοντας να γλυτώσουμε τη Φυσική. Όμως, ο φυσικός ήλθε και μας έκανε κανονικά μάθημα, παρόλο που ήμασταν σε ξένη τάξη, ενώ ο μαθηματικός πήγε στους άλλους που είχαν καταλάβει τη δική μας αίθουσα. Δεν έπιασε το κόλπο.

Την επόμενη ώρα, που είχαμε Άλγεβρα, για να μη την ξαναπάθουμε καταστρώσαμε το εξής σχέδιο: Τα κορίτσια των δύο τμημάτων Γ3 και Γ4 μαζευτήκαμε στην τάξη του Γ4 και όλα τα αγόρια στην αίθουσα του Γ3. Όμως, μόλις κατάφθασαν ο μαθηματικός και η φιλόλογος, μας χώρισαν. Οπότε, ούτε τώρα γλυτώσαμε το μάθημα.

Στο δεύτερο διάλειμμα είδα την Δώρα Χαλίδα, παλιά συμμαθήτριά μου από το Δημοτικό. Τώρα έρχεται και αυτή στο Γεφυράκι· καμιά φορά κάνουμε παρέα στα διαλείμματα. Με κάλεσε και στο πάρτι των γενεθλίων της που θα γίνει αύριο.

Την τέταρτη ώρα ο Υψηλάντης μου έστειλε ένα ραβασάκι, γράφοντας από κάτω το όνομα του Τάκη Χρήστου. Το διάβασα αλλά δεν απάντησα. Την έκτη ώρα που είχαμε Ιστορία, ο Υψηλάντης μου έστειλε τρία ραβασάκια αλλά δεν διάβασα κανένα. Ο καημένος, νόμιζε πως όλα τα κορίτσια της τάξης πεθαίνουν για ένα του ραβασάκι! Άσε που όλη η τάξη έχει πια βουήξει πως ο "γόης" μου στέλνει ραβασάκια κι εγώ τα περιφρονώ. Πολύ διασκεδαστική μέρα η σημερινή!

Κυριακή, 2 Απριλίου 1978

Στις 7.30 το απόγευμα έφθασα στο πάρτι της Δώρας. Τι σπιταρόνα είναι αυτή! Σωστό παλάτι! Όμορφα πέρασα, λέγαμε και καμιά βλακεία για να γελάμε, ενώ περιμέναμε να μας δώσει ο μεγαλύτερος αδελφός της το πικάπ για να ακούσουμε δίσκους. Αυτός, μαζί με τους φίλους του, είχαν κλειστεί σε ένα άλλο δωμάτιο και χρειάζονταν το πικάπ επειδή παίζανε ένα περίεργο παιγνίδι ρόλων, που λεγόταν "Πρόεδρος των ΗΠΑ" ή κάτι τέτοιο.



Η Δώρα έχει ωραία τραγούδια σε δίσκους, όπως το Ma Baker, Belfast, Daddy Cool, Telegram (των Boney M όλα), το δίσκο της Ραφαέλλας Καρρά κλπ. Όταν οι “μεγάλοι” τελείωσαν το παιγνίδι, ήλθαν και χόρεψαν μαζί μας. Εμένα με ζήτησε σε χορό ένας κούκλος. Ένιωθα λίγο αμήχανα γιατί δεν συνηθίζω να χορεύω και όταν το κάνω είμαι κάπως άχαρη. Αποχώρησα κατά τις 10 το βράδι, σύμφωνα με τις ορμήνιες της μαμάς, μαζί με την Ευαγγελία Κράμπη. Στο σπίτι με περίμεναν δυο σουβλάκια.

Πέμπτη, 6 Απριλίου 1978

Αυτή είναι η πιο αποκαλυπτική μέρα της ζωής μου: Μόλις σήμερα συνειδητοποίησα τι "αγγελούδια" είναι όλοι οι συμμαθητές μου, με αρχηγούς τρεις σκρόφες που δεν χάνουν ευκαιρία να με κοροϊδεύουν. Το σημερινό, όμως, δεν ήταν απλή πλάκα. Τώρα πια είμαι βέβαιη ότι προσπαθούν να με καταστρέψουν, ιδιαίτερα την ψυχή μου. Σήμερα, πράγματι το κατάφεραν. Είμαι ήδη γεμάτη μίσος. Θέλω να πάρω εκδίκηση. Θέλω να *σκοτώσω*, όχι μόνο αυτές τις τρεις αλλά όλους τους συμμαθητές μου! Μου είναι πλέον ξεκάθαρο, ότι η στιγμή που αναγκάστηκα να φύγω από το παλιό μου σχολείο ήταν καταραμένη. Οι παλιοί μου καθηγητές, που αρνήθηκαν να με γράψουν στο Γυμνάσιο Γλυφάδας, με κατάστρεψαν. Άθελά τους φυσικά, μα έτσι έγινε. Δεν θέλω καθόλου να πάω σχολείο αύριο. Φοβάμαι αυτό που πρόκειται να αντιμετωπίσω, ενώ παράλληλα ντρέπομαι αφόρητα.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας, ο γόης Αλέξης Υψηλάντης μου έστελνε ερωτικά ραβασάκια (όπως και σε όλα τα κορίτσια του τμήματος) ότι τάχα είναι ερωτευμένος μαζί μου. Εγώ δεν του απαντούσα, συχνά μάλιστα ούτε καν τα διάβαζα επειδή συχνά γινόταν χυδαίος.

Σήμερα το πρωί δεν μου έστειλε άλλα μηνύματα, όμως τρεις σακαφιόρες από το τμήμα μου θεώρησαν καλό να μου γράψουν εκείνες ότι δήθεν ο Αλέξης με αγαπάει, υπογράφοντας με το όνομά του. Αντιλήφθηκα ότι τα τρία πρώτα ραβασάκια ήταν ψεύτικα, εξαιτίας του διαφορετικού γραφικού χαρακτήρα. Ωστόσο, το τέταρτο ήταν τόσο άψογο, ώστε πίστεψα πως το είχε στείλει όντως ο Υψηλάντης. Στο μεταξύ, δεχόμουν έντονες πιέσεις από όλες τις συμμαθήτριές μου. "Αν δεν απαντάς στα μηνύματα, οι άλλοι θα νομίζουν ότι δεν τα πιάνεις!" με συμβούλεψε ειρωνικά η Χάλαρη. Του απάντησα κι εγώ λοιπόν, να μη με ενοχλήσει ξανά.

Η καταστροφή κορυφώθηκε κατά τη διάρκεια του διαλείμματος: Μια από τις βλαμμένες έγραψε νέο ραβασάκι για

μένα, ο Υψηλάντης έτυχε να το δει και άρχισε να με δουλεύει. Στενοχωρήθηκα πολύ. Ευχόμουν να πέθαινα. Τώρα όλα τα παιδιά με κοροϊδεύουν και λένε ότι είμαι χαζή, ενώ εγώ δεν έχω ιδέα πως να τους αποδείξω το αντίθετο. Το μόνο που πραγματικά θέλω, είναι να ανατινάξω την αίθουσα, με όλους μέσα! Τους μισώ όλους! Δεν ξέρω τι να κάνω για να πάρω το αίμα μου πίσω. Τι μπορώ να κάνω; Ποιός μπορεί να με βοηθήσει; Πολύ φοβάμαι κανένας...

Μόλις έφτασα σπίτι, κλείστηκα στο δωμάτιό μου και ξέσπασα σε κλάματα όλο το απόγευμα. Η μητέρα μου αντιλήφθηκε πως κάτι δεν πήγαινε καλά και με πίεσε να της τα πω όλα. Μετά από αρκετούς δισταγμούς, της διηγήθηκα όλη την ιστορία. Με έπεισε μάλιστα να της γράψω σ' ένα χαρτί τα ονόματα των τριών "δαιμόνων": Φουράκη, Τρίπη, Τσαλδάρη.

Παρασκευή, 7 Απριλίου 1978

Σήμερα διασκέδασα πολύ: Στη διάρκεια της δεύτερης ώρας, βλέπω τη Χάλαρη να κλαψουρίζει και να παραπονιέται "Αφού το κόψαμε, μωρέ..." (κάτι είχε κάνει κι αυτή, φαίνεται) και πολλούς από τους συμμαθητές μου να στριφογυρίζουν ταραγμένοι στα θρανία τους. Αναρωτήθηκα τι τους έπιασε και τότε είδα στο προαύλιο τη μητέρα μου, η οποία πήγαινε γραμμή στο γραφείο της γυμνασιάρχη.

Μόλις χτύπησε διάλειμμα, όλες οι κοπέλες της τάξης έρχονταν η μία πίσω από την άλλη και με ρωτούσαν όλο αγωνία: "Μήπως η μαμά σου είπε για μένα;" ... "Μήπως για μένα;". Εγώ τις διαβεβαίωνα πως δεν είχα ιδέα για την πρωτοβουλία της μητέρας μου αλλά μάλλον δεν με πίστεψαν, σκασίλα μου. Μέχρι και ο Υψηλάντης με πλησίασε όλο ανησυχία. "Μήπως είπε τίποτε η μητέρα σου για μένα; Εγώ δεν φταίω!", με ρώτησε δειλά. "Δεν ξέρω, ίσως!" του αποκρίθηκα εγώ. Εκείνος κατουρήθηκε πάνω του αλλά προσπάθησε να το παίξει ψύχραιμος. Όσο για τις τρεις μαφίες, μόνο που δεν παραδέχτηκαν την ενοχή τους. Τους κόπηκε για τα καλά ο βήχας και οι σαχλαμάρες.

Πολύ ωραία μέρα η σημερινή, μόλις μπήκε στην τάξη η

γυμνασιάρχις τις σκυλόβρισε όλες, γνωρίζει και για τις κούκλες, μας έβαλε διαγώνισμα Γεωγραφία σήμερα, δεν ήξερα γρι, ξανά σκασίλα μου. Υπέροχη μέρα η σημερινή -αν δεν το 'παμε κιόλας...

Σάββατο, 8 Απριλίου 1978

Όλη μέρα σήμερα το τρίο μαντάρα είχαν τα νεύρα τους. Χθες η γυμνασιάρχις τις μάζεψε και τις τρεις στο γραφείο της μετά το σχόλασμα και τις σκυλόβριζε επί τρεις ώρες, όπως παραπονέθηκε κλαψουρίζοντας η Τρίπη. Γιούπι!

Ωστόσο, οι συνέπειες αυτής της σπάνιας νίκης μου δεν θα αργήσουν να φανούν: Εν ριπή οφθαλμού έχω γίνει στόχος για ολόκληρο το σχολείο. Στο εξής, οι συμμαθητές μου με περιφρονούν και με φωνάζουν κατάμουτρα "μαμόθρεφτο" και "καρφί". Όπου κι αν σταθώ ακούω χειμάρρους από κοροϊδίες, αποδοκιμασίες, γιουχαΐσματα. Ολόκληρο το σχολείο έχει στραφεί εναντίον μου επειδή τόλμησα να μιλήσω στη μητέρα μου κι επειδή οι τρεις σκρόφες άκουσαν έναν εξάψαλμο (σιγά την τιμωρία). Τι περίμεναν αλήθεια; Να ανέχομαι επ' άπειρον τις κακοήθειές τους, χωρίς να αντιδρώ στο παραμικρό, ή να το βρίσκω αστείο κιόλας; Είναι τρελός ο κόσμος...

Τετάρτη, 19 Απριλίου 1978

Μάλλον τυχερή μέρα η σημερινή: Γεωγραφία, που νόμιζα ότι δεν είχα γράψει καλά, πήρα 19! Οικοκυρικά γράψαμε διαγώνισμα σήμερα, καλά πήγα.

Την ώρα των αγγλικών, έγινε κάτι συνταρακτικό: Η καθηγήτρια ήθελε να καθαρίσει κάποιος την έδρα από τις σκόνες. Σηκώθηκε η Βάντα, σηκώθηκε και ο Υψηλάντης. Κι έβαλε χέρι στη Βάντα ο Υψηλάντης, το καμάρι της τάξεως. Και γελούσε η Βάντα, παρόλο που φοβόταν μήπως τους πάρει είδηση η καθηγήτρια. Κόντεψα να σκάσω στα γέλια. Ευτυχώς, κρατήθηκα...

Πέμπτη, 4 Μαΐου 1978

Σήμερα το απόγευμα πήγαμε μαζί με τη μαμά και την

αδελφή μου σ' έναν οφθαλμίατρο στο Κολωνάκι, επειδή έχουμε και οι τρεις προβλήματα όρασης. Πριν φθάσουμε στο ιατρείο, η Αλίκη φαγώθηκε να αγοράσουμε τοστ. Μπήκαμε σε μια τεράστια καφετέρια η οποία παραδόξως ήταν εντελώς άδεια. Μόλις μας είδαν, οι υπάλληλοι άρχισαν να μας κοιτούν παράξενα και να μουρμουρίζουν μεταξύ τους ανήσυχοι. Διάφοροι τύποι κατέφθαναν, ωστόσο δεν κάθονταν στα τραπέζια αλλά εξαφανίζονταν σ' ένα υπόγειο δίπλα στον μεγάλο πάγκο. Η μαμά πλησίασε αγέρωχη και παρήγγειλε πέντε τοστ. Η πωλήτρια τα ετοίμασε στα γρήγορα, ζήτησε 250 δρχ (αν είναι δυνατόν!) και ψιθύρισε στη μαμά το εξής κουφό: “Πάρε τα παιδιά σου και φύγε αμέσως από δω μέσα!”. Βγήκαμε από κει τροχάδην, χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Σύμφωνα με τη διάγνωση του κούκλου νεαρού γιατρού, η μητέρα μου έχει πρεσβυωπία, και μένα η μυωπία μου έχει ανέβει λίγο. Τώρα έχω 2 βαθμούς στο δεξί μάτι και 1,5 στο αριστερό. Το καφετί ογκίδιο που έχει βγάλει η αδελφή μου μέσα στο αριστερό μάτι έχει πάψει να μεγαλώνει. Ευτυχώς που είναι στο πλάι και δεν φαίνεται καθόλου...

Κυριακή 7 Μαΐου 1978

Κάθε χρόνο, την Κυριακή του Θωμά γίνεται το ποντιακό πανηγήρι στα Σούρμενα. Η μαμά, η αδελφή μου κι εγώ πήραμε 100 δρχ μαζί μας και πήγαμε. Ωραία ήταν. Πιάσαμε ένα λαχνό και κερδίσαμε μια οδοντόβουρτσα. Πήγαμε και στους παραμορφωτικούς καθρέφτες. Μερικοί μου άρεσαν γιατί με έδειχαν κοντή και χοντρή, δηλαδή όπως είναι ένα συνηθισμένο θηλυκό.

Βγαίνοντας, λίγο πιο πέρα υπήρχε ένα ειδικό τραινάκι που μετρούσε τη μυική δύναμη. Ποιόν είδα να περνάει από κει; Τον Φραντζή τον κούκλο! Ήταν πιο ψηλός και αδύνατος από πέρυσι, ντυμένος στα κόκκινα, πανέμορφος! Διασταυρωθήκαμε, κοιταχτήκαμε, έδειξε σα να σκέφτηκε να μου μιλήσει αλλά αμέσως μετά το μετάνιωσε και συνέχισε το δρόμο του. Μα κι εγώ, από την πλευρά μου, δεν τόλμησα να του μιλήσω. Του έριξα μόνο μια γρήγορη ματιά και συνέχισα το δρόμο μου. Γιατί, όμως; Γιατί;

Κυριακή, 21 Μαΐου 1978

Σήμερα πήγα στο σπίτι της φίλης μου της Μαρίας, από το πρωί. Δεν μπορώ να πω ότι πέρασα άσχημα, αλλά εδώ και λίγο καιρό η φιλενάδα μου έχει αρχίσει να το παίζει ντίβα. Το απόγευμα κατέφθασαν κάποιοι θείοι της με παιδιά στην ηλικία μας. Μόλις τους είδε η Μαίρη, έγινε ακόμα χειρότερη. Μου έκανε συνεχώς την έξυπνη, με αγνοούσε επιδεικτικά, ή μου μιλούσε απότομα. Κάποια στιγμή διαφώνισα σε κάτι μαζί της και μου έβαλε τις φωνές: “Αρκετά σε ανέχτηκα πια! Άντε στο διάολο!” Σώπασα, δίνοντας τόπο στην οργή.

“Σε έχει ξαναβρίσει;” με ρώτησε ο ξάδερφός της.

“Όχι”, απάντησα ντροπιασμένη.

“Καλή αρχή!”

Αργότερα αποκαλύφθηκε πως ο ξάδερφος της Μαρίας φοιτά στο ίδιο γυμνάσιο με μένα αλλά σε διαφορετικό τμήμα. Εγώ δεν τον έχω προσέξει πουθενά ως τώρα και απ' ότι μου είπε ούτε εγώ του θύμιζα τίποτα. “Περίεργο. Πώς και δεν με γνωρίζεις; Όλο το σχολείο μιλάει για μένα!” μου ξέφυγε αλλά δεν έδωσα περαιτέρω εξηγήσεις. Αυτό δα έλειπε...

Όλη τη νύχτα, στο κρεβάτι μου, δεν έπαψα ν' αναρωτιέμαι: Τι δεν πάει καλά με τη Μαρία; Είμασταν τόσο καλά κάποτε! Λοιπόν, η φίλη μου έχει αλλάξει, δεν είναι πια το ανέμελο κορίτσι που ήξερα. Γίνεται σιγά σιγά γυναίκα, “θηλυκό”, ενώ εγώ παραμένω πεισματικά παιδί. Στη Μαίρη αρέσει να προκαλεί τους άνδρες γύρω της, ενώ εγώ δεν δίνω δεκάρα. Εγώ θυμάμαι μόνο τον Γιώργο Φραντζή. Της αρέσει να πηγαίνει στο πάρκο για να φλερτάρει με τις παρέες των αγοριών που συχνάζουν εκεί. Κάθε στιγμή ο πισινός της κουνιέται σαν βάρκα στο γιαλό, ιδίως όταν είναι αγόρια μπροστά. Εγώ παραμένω παιδομορφική, ψηλή, άχαρη και κυρίως χωρίς καμιά διάθεση για νάζια και κουνήματα. Δεν μου βγαίνει, πώς το λένε; Κάποια φορά που δυσανασχέτησα για όλο αυτό το θέατρο στο πάρκο, η Μαίρη με κοίταξε αυστηρά και μου είπε: “Κορίτσι είσαι και σύ! Κουνήσου λιγάκι!” Όμως, αυτό για μένα είναι απλά αδύνατο.

Δευτέρα, 29 Μαΐου 1978

Θα 'πρεπε να θεωρήσω μάλλον τυχερή τη σημερινή μέρα καθώς, μετά από έναν ολόκληρο χρόνο, άνοιξαν τα μάτια μου και κατάλαβα ότι αυτό το γυμνάσιο δεν κάνει για μένα. Είναι γεμάτο εγωιστικά, αναιδή ανθρωπάκια που νομίζουν ότι κάτι αξίζουν. Οι ιδέες τους είναι διεφθαρμένες και οι ίδιοι μισητοί. Οι σιγανοπαπαδιές πάνε κι έρχονται. Δεν ξέρουν να εκτιμούν, νομίζουν πως η κάθε διαστροφή και ανωμαλία διακρίνουν τον έξυπνο και προοδευτικό άνθρωπο. Τους αρέσει να πειράζουν με τον πιο χυδαίο τρόπο όποιον είναι διαφορετικός από αυτούς, προσπαθώντας να δείξουν την δήθεν ανωτερότητά τους.

Ακόμη, είναι όλοι τους πανούργοι: Ρίχνουν συστηματικά λάσπη στο Γυμνάσιο Γλυφάδας, διατυμπανίζοντας παντού ότι τάχα έχει πολλή αλητεία και ναρκωτικά, ενώ οι ίδιοι είναι δαίμονες της κόλασης! Δεν πρόκειται να ξαναπατήσω ποτέ πια σ' αυτό το καταραμένο κτήριο! Δεν βλέπω την ώρα να τελειώσουν οι διαγωνισμοί. Α, ναι! Την τελευταία μέρα, θα εξηγήσω στη Βίρνα τι ακριβώς αισθάνομαι για όλους αυτούς. Ελπίζω να το πει σε όλους.

Παρασκευή, 2 Ιουνίου 1978

Διαγώνισμα Θρησκευτικά. Έγραψα ωραία. Καθώς πήγαινα με το λεωφορείο, ξέρετε ποιόν είδα έξω; Τον Φραντζή τον κούκλο! Μα γιατί δεν μπήκε μέσα στο λεωφορείο ο βλαξ; Πρέπει να είχε πάνω από μήνα να κουρευτεί, επειδή τα μαλλιά του ήταν πολλά. Τέλειος...

Σάββατο, 17 Ιουνίου 1978

Νωρίς το πρωί ήλθε η Μαρία στο σπίτι μου για να μείνει όλο το σαββατοκύριακο. Πολύ την έξυπνη κάνει. Νομίζει ότι είναι η ομορφότερη και η εξυπνότερη γυναίκα του κόσμου. Κουνιέται επιδεικτικά σε όλους τους άνδρες, ακόμη και στο φίλο μου το Γρηγόρη που τώρα είναι 12 χρονών! Φαγώθηκε να πάμε στις κούνιες για να φλερτάρει με όποιο γκόμενο βρει μπροστά της. Όση ώρα μείναμε εκεί, φρόντιζε να μιλά δυνατά

Αγγλικά ή Γαλλικά ώστε να την ακούνε όλοι. Ένας νεαρός τη δούλεψε: “Καλά, καλά, ξέρουμε κι εμείς αγγλικά!” Όλο το απόγευμα, μέχρι τη νύχτα, μου κρατούσε πόζα. Απαξιούσε να μου μιλήσει, μέχρι την Κυριακή το βράδι που έφυγε μουτρωμένη.

Δευτέρα, 19 Ιουνίου 1978

Μια και δεν γράφαμε σήμερα κανένα διαγώνισμα, τηλεφωνηθήκαμε με τη Μαρία και κανονίσαμε να πάω σπίτι της κατά τις 1.30 το μεσημέρι μαζί με την αδελφή μου. Φτάσαμε στην ώρα μας, χτυπήσαμε το κουδούνι μα δεν μας άνοιξε κανείς. Περπατήσαμε μέσα στη ζέστη για κανένα τέταρτο, ξαναχτυπήσαμε, τίποτα. Επαναλάβαμε τη βόλτα, χτυπήσαμε το κουδούνι για τρίτη φορά κατά τις 2.05, τζίφος. Τελικά, φύγαμε άπρακτες. Αργότερα, όταν της τηλεφώνησα, η Μαίρη δικαιολογήθηκε πως κάπου χρειάστηκε να πεταχτεί για πέντε λεπτά. Σαχλαμάρες. Λέω να κόψω τα σούρτα-φέρτα μαζί της. Δεν τη γουστάρω πια...

Πέμπτη, 22 Ιουνίου 1978

Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφώνησε η Μαρία και, χωρίς να κάνει την παραμικρή νύξη για να γενέθλιά μου που ήταν χθες, άρχισε να κομπάζει πως προβιβάστηκε με 16, ενώ εγώ ξέρω πως με το ζόρι έβγαλε ένα 12. Ύστερα, πρότεινε να συναντηθούμε, εγώ όμως της ζήτησα στα ίσα να διαλύσουμε τη φιλία επειδή δεν ταιριάζουμε. Κατάλαβα ότι στεναχωρήθηκε:
“Γιατί Υβόννη; Γιατί δεν ταιριάζουμε; Μήπως μαλώσαμε; Τι έγινε;”
“Δεν μαλλιοτραβηχτήκαμε, βέβαια, όμως ήσουν μουτρωμένη όλο το σαββατοκύριακο και ήθελες να γίνεται πάντα το δικό σου. Δεν ανέχεσαι να σου φέρνουν καθόλου αντιρρήσεις”.
“Κανείς δεν θέλει να του φέρνουν αντιρρήσεις!” δήλωσε κοφτά.
“Όπως και νά 'χει, ως εδώ ήταν, τελειώσαμε!” της είπα.
“Δεν θα τα ξαναπούμε;” κλαψούρισε.
“Όχι. Γειά σου, Μαρία”.
“Γειά σου...”

Τετάρτη, 28 Ιουνίου 1978

Τελευταία μέρα των εισαγωγικών εξετάσεων στο Λύκειο. Έδινα Αρχαία κι έπρεπε να πάω στο Γυμνάσιο Αργυρουπόλεως (στου διαόλου τη μάνα). Δεν ξέρω, όμως, πώς μπερδεύτηκα και κατέβηκα από το λεωφορείο αρκετές στάσεις πιο πριν. Μόλις το αντιλήφθηκα, άρχισα να γυρνάω στις γειτονιές σε έξαλλη κατάσταση, ψάχνοντας απελπισμένα για το σχολείο! Χτύπησα πολλές πόρτες ξένων σπιτιών, μου άνοιξαν νυσταγμένοι άνθρωποι που δεν είχαν ιδέα πού βρισκόταν το εν λόγω γυμνάσιο, ώσπου μετά από μια φρενιτώδη πεζοπορία μέσα από αγκαθωτά χωράφια, το βρήκα! Είχα αργήσει περισσότερο από μισή ώρα, ευτυχώς όμως τα θέματα δεν είχαν δοθεί ακόμα. Η πισινή μου, η Τσίλικα, φαγώθηκε να της δείχνω και μ' ενοχλούσε ασταμάτητα, όπως σε κάθε διαγώνισμα άλλωστε, μέχρι που αναγκάστηκα σχεδόν να της φωνάξω να με αφήσει ήσυχη! Η επιτηρήτρια γύρισε και μας αγριοκοίταξε μα δεν είπε τίποτα. Πάλι καλά.

Στο τέλος, αφού μάζεψαν τις κόλλες, ένας συμμαθητής που καθόταν μπροστά μου, ο Χρήστος, ένα συμπαθητικό ξανθογάλανο παιδί, εξέφρασε την επιθυμία να τα φτιάξουμε! Το παιδί αυτό ήταν ανέκαθεν ευγενικό και ήσυχο (από τα λίγα καλά παιδιά στην τάξη μου), καθόλου άσχημος, εγώ όμως δεν έχω καμία όρεξη για τέτοια πράγματα και του το ξέκοψα. Παραξενεύτηκα, άλλωστε, που μου μίλησε σήμερα ειδικά, την τελευταία μέρα των διαγωνισμάτων. Κατά τη διάρκεια όλης της χρονιάς, δεν με είχε πλησιάσει καθόλου, δεν λέγαμε ούτε "γειά".

"Να σου δώσω μια φωτογραφία μου για να με θυμάσαι;" μου είπε θλιμμένα στο τέλος.

"Σε θυμάμαι κι έτσι!" αποκρίθηκα κοφτά.

Παρασκευή, 30 Ιουνίου 1978

Η σχολική χρονιά που πέρασε ήταν η χειρότερη της ζωής μου. Όλο το Γυμνάσιο είχε τα χάλια του, ειδικά το τμήμα μου (Γ4) ήταν άστα να πάνε: γεμάτο εγωιστικά θρασύδειλα

ανθρωπάκια, που το 'παιζαν σπουδαίοι. Αν έβλεπαν κάποιο φρόνιμο παιδί, το κορόιδευαν και το πολεμούσαν μέχρι αηδίας. “Είναι αλήτες και αν δουν κάποιο καλό παιδί, θέλουν να το χαλάσουν”, είχε πει η γυμνασιάρχις στη μητέρα μου. Η πιο ευτυχισμένη μέρα της χρονιάς ήταν η 16η Ιουνίου, δηλαδή όταν τελείωσαν οι διαγωνισμοί στο γυμνάσιο.

Καθ' όλη τη μαύρη περίοδο της τρίτης Γυμνασίου, όταν όλοι με κορόιδευαν, ο κύριος Χριστόφορος και η γυναίκα του μου έδειχναν ξεχωριστό ενδιαφέρον και εκτίμηση. Με καλούσαν, μαζί με τη μητέρα μου, τα απογεύματα στο σπίτι τους, μιλούσαμε για διάφορα θέματα και μου χάριζαν γραμματόσημα για τη συλλογή μου. Σαφώς, η γνώμη του κυρίου Χριστόφορου, ανθρώπου σοβαρού και μορφωμένου, μετρά πολύ περισσότερο από τη γνώμη ορισμένων ψυχασθενών αλητών...

Παρασκευή, 7 Ιουλίου 1978

Το απόγευμα πέρασα από το Γυμνάσιο Γλυφάδας για να ρίξω μια ματιά στις λίστες με τα αποτελέσματα της τρίτης τάξης. Δεν είδα πουθενά το όνομα του Φραντζή. Απογοητεύτηκα πολύ. Το “Αλησμόνητο Β4” του σχολικού έτους 1976-77 έχει ουσιαστικά διαλυθεί, μαζί με τις ελπίδες μου: Από τα 61 παιδιά είδα τα ονόματα των 30 μόνο. Θλίψη, θλίψη, θλίψη...

Κι ένας πικρός απολογισμός: Αυτός ο χρόνος ήταν ο χειρότερος της ζωής μου. Το Γυμνάσιο αυτό έχει τα χάλια του. Από κακία πάμε καλά. Κατά τ' άλλα, τίποτα. Ο χρόνος αυτός δεν έμοιαζε σε τίποτα με τον προηγούμενο: Ούτε τον Γιώργο έβλεπα, ούτε έχω ευχάριστες αναμνήσεις.

Ευτυχώς, όμως, τώρα έχουν τελειώσει όλα. Προβιβάστηκα με γενικό βαθμό 17 8/12 και μπήκα στο Γενικό Λύκειο με μέσο όρο 85%. Έδωσα και για το Lower του Cambridge -καλά τα πήγα. Στα προφορικά μου έπεσε το θέμα “Newspapers and Magazines”. Εντέλει, θα πάρω το πιστοποιητικό με βαθμό C.

... Καθόλου άσχημα για μια μαθήτρια που την κορόιδευε ασταμάτητα όλο το σχολείο, χυδαία και με μίσος. Αντίθετα, πολλές “διάνοιες” του τμήματός μου, δημοφιλείς και με

σεξουαλική πείρα, έμειναν τελείως! Ανάμεσά τους η Φουράκη (φιντάνι), ο Ψαλίδας (μαμά! δράκος!), ο Ζήσης (Δον Ζουάν της πεντάρας), η Νότα (σεξουάλα, γκόμενα του Ζήση), η Βάντα (πονηρή αλεπού) κλπ. Συνολικά, 14 από τους 38 συμμαθητές μου έμειναν στην ίδια τάξη...

Τετάρτη, 12 Ιουλίου 1978

Η χειρότερη αλλά και η καλύτερη μέρα της ζωής μου: Αρχίζουν ξανά τα σχολεία κι εγώ είμαι υποχρεωμένη να ξαναπάω στο περσινό απαίσιο σχολείο. Φθάνω εκεί με την ελπίδα να συναντήσω κανέναν παλιό συμμαθητή από το Γυμνάσιο Γλυφάδας. Δεν βλέπω κανέναν εκτός από τον Γιώργο Φραντζή! Κοιταζόμαστε, συζητάμε, είναι κούκλος όπως πάντα. Αισθάνομαι υπέροχα. Τότε, συμβαίνει το "μοιραίο": Ξυπνάω! Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται...



Παρασκευή, 14 Ιουλίου 1978

Σήμερα η μητέρα μου αποφάσισε να με πάει σ' ένα φυσιοθεραπευτή εδώ κοντά, ο οποίος αφού με εξέτασε είπε ότι θα χρειαστούν καμιά δεκαριά επισκέψεις για να μου κάνει φυσιοθεραπεία στην πλάτη. Επίσης, θα μου δείξει ορισμένες ασκήσεις γυμναστικής για το σπίτι, τις οποίες θα πρέπει να εκτελώ μέχρι τα 18 μου.

Βαριέμαι φοβερά τη γυμναστική, τουλάχιστον όμως έτσι θα ξεφορτωθώ αυτή τη φρικτή ορθοπεδική ζώνη, την οποία ο φυσιοθεραπευτής θεώρησε εντελώς ακατάλληλη για την περίπτωσή μου: "Η ζώνη κρατά το σώμα ακίνητο, ενώ αυτές οι περιπτώσεις σκολίωσης χρειάζονται κίνηση!" Επίσης, μου υπέδειξε να μη λυγίζω πολύ τα γόνατα όταν περπατάω. Το βάδισμά μου διορθώθηκε αμέσως.

Παρασκευή, 21 Ιουλίου 1978

Νωρίς το απόγευμα, είχαμε επεισόδια με την αδελφή μου: Είμασταν και οι δυο ξαπλωμένες στο κρεβάτι και χαζεύαμε τηλεόραση. Η Αλίκη ετοιμαζόταν να φάει ένα μήλο κι εγώ χάζευα το ενδιαφέρον εξώφυλλο από την κασέτα "Οροπέδιο" του Γιάννη Μαρκόπουλου, που αγόρασα πρόσφατα. Ξαφνικά, η Αλίκη άρχισε να νιαουρίζει: "Θέλω να μου δώσεις αυτή τη ζωγραφιά, τώρα!"

"Τι την θέλεις; Αφού δεν σου αρέσει το Οροπέδιο!" απόρησα.

"Την θέλω! Δως την μου!" φώναξε, εγώ αρνήθηκα, μετά η Αλίκη γρύλισε "Είσαι κακιά! Να για να μάθεις!" και μου πέταξε το μήλο πάνω στην κοιλιά με όλη της τη δύναμη. Ξεράθηκα από τον πόνο, έβαλα τα κλάματα και η Αλίκη μου βούτηξε το χάρτινο εξώφυλλο και το έκανε χίλια κομμάτια. Μετά δικαιολογήθηκε στη μαμά: "Το έσχισα! Κατά λάθος έγινε, δεν το κατάλαβα!".

Ακολούθησε καυγάς τρικούβερτος, διαμαρτυρήθηκα έντονα στη μαμά για τα καμώματα της αδελφούλας μου, εκείνη όμως με κοίταξε αυστηρά και μου είπε: "Μικρή είναι, μη τη συνερίζεσαι" -το συνηθισμένο τροπάρι...

Πέμπτη, 27 Ιουλίου 1978

Ωραία μέρα (νύχτα) η σημερινή. Στο σινεμά “Αφροδίτη” έπαιζε το έργο “Το μεγάλο αφεντικό, ο αήττητος του καράτε” με τον Μπρους Λη. Παρόλο που είχαν κόψει σκηνές, το έργο ήταν υπέροχο, από τα πιο ενδιαφέροντα που έχω δει. Μαζί μου ήταν η αδελφή μου και ο Γρηγόρης.

Α! Το σπουδαιότερο γεγονός της βραδιάς: Στο διάλειμμα, όταν πήγα στο μπαρ, είδα το Χαρίση (συμμαθητή μου από το φετινό Γ4), τον σνομπάρισα κανονικά και δεν μιλήσαμε καθόλου. Αμέσως μετά, όμως, είδα τον Χρηστίδη και τον Φωτίου (συμμαθητές μου από το περσινό Β4) και με αυτούς χαιρετιστήκαμε εγκάρδια, μιλήσαμε, γελάσαμε, ενώ ο Χαρίσης παρακολουθούσε. Αναρωτιέμαι τι να έλεγε από μέσα του. Πολύ το χάρηκα!

Ταξίδι στην Ισπανία και στα Κανάρια Νησιά από 14 Αυγ. έως 5 Σεπτ. 1978

Τρίτη, 15 Αυγούστου 1978

Χθες ταξιδέψαμε αεροπορικώς μέχρι τη Μαδρίτη και ύστερα με ταξί μέχρι το ψαράδικο χωριό Καστελόν, όπου είναι αγκυροβολημένο το πλοίο του πατέρα μου.

Σήμερα το απόγευμα πήγαμε όλοι για κολύμπι μα δεν μπορέσαμε να κολυμπήσουμε επειδή η θάλασσα εδώ είναι εξαιρετικά κυματώδης. Το βράδι πήγαμε σ' ένα ρεστωράν και φάγαμε παγωτό. Ύστερα καταλήξαμε σε κάτι συγκρουόμενα αυτοκίνητα λούνα παρκ. Έχω ήδη αρχίσει να μαθαίνω Ισπανικά απο μια μέθοδο άνευ διδασκάλου.

Πέμπτη, 17 Αυγούστου 1978

Το πρωί πήγαμε στα μαγαζιά στο Καστελλόν και αγοράσαμε βεντάλιες, μαγιό, παιγνίδια κλπ. Ξοδέψαμε γύρω στις 3000 δραχμές! Μίλησα και Ισπανικά με μερικούς ανθρώπους, τους ρώτησα πού είναι ο σταθμός του λεωφορείου. Το μεσημέρι αγοράσαμε ψάρια. Όταν γυρίσαμε, είμασταν

κουρασμένοι και πεινασμένοι.

Το ίδιο απόγευμα πήγαμε πάλι για μπάνιο. Η θάλασσα ήταν ταραγμένη, όπως συνήθως, οπότε δεν κολυμπήσαμε. Το βράδι πήγαμε σε μια υπαίθρια ψαροταβέρνα μαζί με άλλα μέλη του πληρώματος. Ο κύριος Ζούκης τα ρούφηξε κι έκανε ανοησίες. Η Νανά, η γυναίκα του ηλεκτρολόγου, αρρώστησε χθες επειδή έφαγε ψάρια ενώ δεν έπρεπε -της προκαλούν σοβαρή αλλεργία. Έτσι, απόψε που τρώγαμε όλοι ψαρόσουπα εκείνη ζήλευε.

Τρίτη, 22 Αυγούστου 1978

Σήμερα αγκυροβολήσαμε στο λιμάνι της Ταραγκόνα. Φάγαμε έξω για βραδινό, μια μπριζόλα που ήταν ωραία αλλά σκληρή σαν σόλα. Δεν έχω φάει πιο σκληρή μπριζόλα, δεν κοβόταν με τίποτα! Κάναμε κι άλλα ψώνια: Ένα μαρμάρινο άγαλμα που απεικονίζει μια μητέρα μ' ένα παιδί, καθώς και άλλα σουβενίρ.

Παρασκευή, 25 Αυγούστου 1978

Η Ταραγκόνα είναι μια ενδιαφέρουσα πόλη, με μεγάλα μαγαζιά και ωραία αξιοθέατα. Ιδιαίτερη εντύπωση, όμως, μου έκανε η παλιά Ταραγκόνα, που επισκεφθήκαμε σήμερα: Μεσαιωνικά σπίτια, στενά σοκάκια, τουριστικά μαγαζιά, καθόλου αμάξια -τίποτα σύγχρονο εκτός από τις κεραίες των τηλεοράσεων. Αγοράσαμε κι άλλα σουβενίρ. Εγώ πήρα μια πανέμορφη ζώνη που στοιχίζει 500 πεσέτες. Ύστερα γυρίσαμε το κάστρο, μπήκαμε σε μια παλιά, πασίγνωστη εκκλησία, και είδαμε όλη την παλιά πόλη που είναι εντελώς ξεχωριστή από την καινούργια.

Κυριακή, 27 Αυγούστου 1978

Σήμερα το απόγευμα πήγαμε και είδαμε ταυρομαχίες. Μαζί μας ήλθε ο ηλεκτρολόγος με τη γυναίκα του. Ήταν λίγο ακριβά (700 πεσέτες το εισιτήριο) αλλά άξιζε: Σκοτώθηκαν έξι ταύροι, ο ένας καθώς έκανε επίθεση σκόνταψε και αναποδογύρισε. Το θέαμα ήταν ενδιαφέρον, με έκπληξή μου

όμως διαπίστωσα πως ήταν όλο στημένο! Οι έξι ταύροι που θανατώθηκαν ήταν όλοι μισοναρκωμένοι, ιδίως ο πρώτος δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια του. Η νίκη του ταυρομάχου είναι προκαθορισμένη. Ο ταύρος δεν έχει ούτε μια πιθανότητα να επιβιώσει από τα απανωτά συντονισμένα χτυπήματα των ταυρομάχων. *Αυτό κάτι μου θυμίζει...*

Τετάρτη, 30 Αυγούστου 1978

Περνάμε τα στενά του Γιβραλτάρ, ώρα 21.30 το βράδι. Στον Ατλαντικό, στο λεγόμενο "μπαίη", η θάλασσα είναι πάντα φουσκωμένη και το πλοίο κλυδωνίζεται διαρκώς. Περνάμε την ώρα μας με συζητήσεις και τάβλι. Συνειδητοποιώ ότι σε πολλούς εκεί μέσα δεν γεμίζω το μάτι, παρόλο που ο πατέρας μου έχει διαδόσει πως είμαι μαθήτρια του 18. Η Νανά, που γνωρίζει πολλές γλώσσες, αμφισβητεί τις γνώσεις μου στ' αγγλικά: "Για πες μας πως λέγεται εκείνο ή το άλλο στ' αγγλικά, εσύ που ξέρεις!" με ρωτάει κάθε τόσο. Από την άλλη, όλοι συμφωνούν ότι η αδελφή μου η Αλίκη είναι "ατσίδα".

Η κυρία Ζούκη, η γυναίκα του μηχανολόγου, θαύμασε ξεκάθαρα την Αλίκη για μια εξυπνάδα που αμόλησε στο αποψινό δείπνο:
"Η Αλίκη είναι αετός! Δεν θα διστάσει μπροστά σε τίποτα!"
"Ναι, σωστά!" είπα εγώ (δεν άντεξα). "Κι όταν λέμε σε τίποτα, εννοούμε σε τίποτα!"
"Εγώ δεν το είπα έτσι", ψέλισε η κυρία Ζούκη και ύστερα κατάπιε τη γλώσσα της.

Κυριακή, 3 Σεπτεμβρίου 1978

Είμαστε στο Λας Πάλμας. Υπέροχο τουριστικό νησί, πάντα ηλιόλουστο. Το πρωί τρέχαμε να βρούμε φαρμακείο για να πάρουμε ένα φάρμακο για τη μαμά. Επιστρέφοντας στο πλοίο, αγοράσαμε διάφορα πράγματα από πλανόδιους πωλητές που είχαν μαζευτεί στο λιμάνι: ένα σετ σκουλαρίκια, κολιέ και μπρασελέ για μένα· μια μπλούζα της Αλίκης· μια ωραία εικόνα με τον Μυστικό Δείπνο για την κουζίνα μας.

Δευτέρα, 4 Σεπτεμβρίου 1978

Σήμερα το πλοίο αναχωρεί μαζί με τους άνδρες και οι γυναίκες μένουμε στο πολυτελές ξενοδοχείο Golden Sun Hotel, που διαθέτει πισίνα στην ταράτσα. Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω πισίνα, δεν μπορώ να κολυμπήσω όμως, επειδή είμαι "αδιάθετη" (ή έχεις τύχη ή δεν έχεις).

Τρίτη, 5 Σεπτεμβρίου 1978

Σηκωθήκαμε στις 5:00 το πρωί. Όταν φθάσαμε στο αεροδρόμιο, αντιληφθήκαμε ότι είχαμε ξεχάσει μια τσάντα γεμάτη με ωραία πράγματα στο ξενοδοχείο! απ' όπου παίρνουμε το αεροπλάνο για την Αθήνα, μέσω Βαρκελώνης, όπου μείναμε δυόμισι ώρες επειδή η ανταπόκριση είχε καθυστέρηση.

Στις 1:30 το μεσημέρι πήραμε το αεροπλάνο και φθάσαμε στην Αθήνα στις 5:30 το απόγευμα. Μόλις αποβιβαστήκαμε, μάθαμε ότι στο αεροπλάνο μας βρισκόταν κάποιος επίσημος. Ύστερα διαπιστώθηκε πως ο “επίσημος” φορούσε χειροπέδες! Κάποιοι έβγαλαν σενάρια για αποτυχημένη αεροπειρατία! Τελικά μάθαμε πως ο τύπος ήταν απλά ένας κρατούμενος.

Οι διακοπές τέλος, λοιπόν. Ήταν όμορφες, διασκεδαστικές, ενδιαφέρουσες διακοπές, που μου άξιζαν μετά από μια φρικτή σχολική χρονιά...

Τετάρτη, 20 Σεπτεμβρίου 1978

Δυστυχώς, σήμερα είναι η τελευταία “ελεύθερη” μέρα για μένα. Από αύριο θα είμαι μαθήτρια της πρώτης Λυκείου. Είναι ανάγκη; Καλά τα πέρασα το καλοκαίρι. Δεν έχω καμία όρεξη να ξαναδώ τους περσινούς συμμαθητές μου. Σαφώς δεν θα 'πρεπε να ξαναγραφτώ στο ίδιο σχολείο, δεν έχω όμως άλλη επιλογή. Τώρα, μόνη μου ελπίδα είναι να μην έχουν γραφτεί επίσης όλα εκείνα τα παράσιτα. Αναρωτιέμαι πως θα μπορέσω να αντικρίσω όλα εκείνα τα μισητά πρόσωπα...

Πρώτη Λυκείου

Σάββατο, 30 Σεπτεμβρίου 1978

Ευτυχώς, στο τμήμα μου δεν υπάρχουν πολλοί από τους περσινούς συμμαθητές. Προς το παρόν, τα πνεύματα μου φαίνονται ήρεμα. Σήμερα, όμως, έμαθα ότι σαν μαθήτρια Λυκείου θα μπορούσα να γραφτώ σε όποιο σχολείο ήθελα! Δηλαδή, θα μπορούσα να έχω γραφτεί στο Λύκειο Γλυφάδας αλλά δεν το έκανα γιατί νόμιζα ότι δεν θα μου το επέτρεπαν. Έτσι, χάνω οριστικά την ελπίδα να ξαναδώ το Γιώργο μου. Μάλλον, όμως, ούτε εκείνος φοιτά εκεί.

Σήμερα ήλθαν στην τάξη κι άλλες μαθήτριες, που νόμιζα πως δεν θα ξαναδώ: Η Βάντα Χαλκιά και η Χριστίνα Χάλαρη. Η Βάντα είναι αστεία και θα περάσουμε καλά. Μας κέρασε και γλυφιτζούρια. *Αλήθεια, αυτή δεν είχε μείνει τελείως πέρυσι;* ***Μυστήρια*** *πράγματα...* Κάποια στιγμή εμφανίστηκε και η Τρίπη στην παρέα, η οποία μάλιστα με χαιρέτησε φιλικά.

“Με θυμάσαι;” με ρώτησε χαμογελαστά.

“Ναι, σε θυμάμαι”, της απάντησα *[ξεχνιέσαι εσύ;]*

Ναι μεν ο εφιάλτης του περσινού Γ4 είναι πια μια θλιβερή ανάμνηση, ωστόσο διαισθάνομαι πως έχω ήδη στιγματιστεί κατά καποιο τρόπο. Μια νέα μαθήτρια, η Νάντια, ήλθε και μου μίλησε στο διάλειμμα. Φαίνεται καλή και ήρεμη κοπέλα. Νομίζω πως ταιριάζουμε. Ωστόσο, όταν της είπα πως δεν έχω πολλούς φίλους εδώ, μάλλον τρόμαξε: “Δεν σε κάνει κανείς παρέα;”

Δευτέρα, 2 Οκτωβρίου 1978

Φθάνοντας στο σχολείο, έσπευσα αμέσως να βρω τη νέα μου φίλη, τη Νάντια. Δεν φάνηκε χαρούμενη που με είδε. Από την πρώτη στιγμή με αντιμετώπισε με ψυχρότητα και δυσφορία. Με το τσιγγέλι να της πάρω μια κουβέντα.

“Πάμε στην παρέα της Νίνας;” της πρότεινα τελικά.

"Όχι, έχουν πιάσει συζήτηση!" μου απάντησε κοφτά.

Έμεινα μαζί της μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι και βαρέθηκα απίστευτα. Από τότε η κυρία με αποφεύγει συστηματικά κι εγώ δεν την κυνηγάω.

Τετάρτη, 4 Οκτωβρίου 1978

Παρά τις προφανείς δυσκολίες, έχω θέσει ως στόχο να είμαι πιο δημοφιλής φέτος. Βάζω τα δυνατά μου να φαίνομαι χαρωπή και κοινωνική, ενώ πιέζω τον εαυτό μου να μπαίνω σε κάποιες συντροφιές κοριτσιών. Αυτές, όμως, μόλις πλησιάσω σταματούν την κουβέντα και διαλύονται μέσα σ' ένα λεπτό. Έτσι και σήμερα, φθάνοντας στο σχολείο το πρωί, συγκέντρωσα όλο μου το θάρρος για να πλησιάσω μια παρέα συμμαθητριών. Είδα ότι με παρακολουθούσαν με περίεργο βλέμμα καθώς προχωρούσα προς το μέρος τους, μα εγώ συνέχισα. Μόλις έφτασα κοντά τους, γλύστρησα σε κάτι πολύ γλιστερό και σωριάστηκα φαρδιά πλατιά κάτω, μπροστά στα πόδια ολονών! Ακούστηκαν πνιχτά γέλια και μουρμουρητά, μα καμιά τους δεν έκανε την παραμικρή κίνηση για να με βοηθήσει να σηκωθώ. Μόνο η Βάντα μου είπε ειρωνικά: "Το κακό με σένα είναι ότι είσαι ψηλή και όταν πέφτεις κάτω πιάνεις μεγάλη απόσταση!" Παρόλα αυτά, χαμογέλασα συγκαταβατικά κι έμεινα στην παρέα, η οποία διαλύθηκε μέσα σε δευτερόλεπτα.

Δευτέρα, 20 Νοεμβρίου 1978

Φέτος κάθομαι στο πρώτο θρανίο. Για καμιά βδομάδα η Νάντια καθόταν μαζί μου, ύστερα όμως άλλαξε θέση και διπλανή μου έγινε μια ακόμη πιο καινούργια, η Δέσποινα, η οποία πολύ σύντομα θα αρχίσει να φεύγει από πλάι μου στην πρώτη ευκαιρία: Όποτε κάποια συμμαθήτρια απουσιάζει, η Δέσποινα τρέχει και κάθεται στη θέση της, για όσες μέρες λείπει η άλλη. Πράγμα που σημαίνει ότι τις περισσότερες μέρες κάθομαι μονάχη μου στο θρανίο.

"Σε πειράζει να καθήσω σήμερα με την τάδε;" με ρωτάει κάθε τόσο.

"Όχι, έχω συνηθίσει", τόλμησα να ειρωνευτώ σήμερα.

Δεν μπορώ να αγνοήσω το γεγονός ότι μέσα στο χώρο του σχολείου είμαι και πάλι απομονωμένη, παρά τις συνεχείς προσπάθειές μου για κοινωνικοποίηση. Οι μόνες που με ανέχονται είναι δύο βαρετές κοπέλες, η χοντρή Λένα και η θρήσκα Καίτη, οι οποίες περνούν όλα τα διαλείμματα χωμένες σε μια γωνιά, λέγοντας ξαναλέγοντας το μάθημα η μια στην άλλη, ενώ εγώ τις κοιτάζω βαριεστημένα κι εύχομαι να βρισκόμουν σε μια άλλη, πιο χαρούμενη παρέα.

Εκτός σχολείου κάνω παρέα με τις ξαδέρφες μου Τζένη και Νίκη, οι οποίες έχουν έλθει και κατοικούν στο σπίτι τους στην Άνω Γλυφάδα μαζί με τη μητέρα τους, τη θεία Δόμνα. Αυτό επειδή η Τζένη ετοιμάζεται να δώσει του χρόνου εξετάσεις για το πανεπιστήμιο. Συναντιώμαστε σχεδόν κάθε απόγευμα, πίνουμε καφέ, κάνουμε βόλτες, περνάμε καλά. Ιδίως με τη Τζένη ταιριάζουμε περισσότερο και συζητάμε για πολλά ενδιαφέροντα θέματα, όπως για το θεσμό του γάμου, τη θέση της γυναίκας στην κοινωνία, το φεμινισμό κλπ.

Σάββατο, 23 Δεκεμβρίου 1978

Είχαμε χριστουγεννιάτικη γιορτή στο σχολείο σήμερα. Παρακολουθήσαμε ένα διασκεδαστικό θεατρικό έργο ("Η τσάντα και το τσαντάκι" του Δημ. Ψαθά), όπου έπαιζαν συμμαθητές μου, και μετά ακολούθησε πάρτυ. Όλοι χόρευαν εκτός από μένα και την Δώρα Χαλίδα, η οποία πρόσφατα έχασε τον πατέρα της. Ένιωθα πολύ άσχημα, σαν τη μύγα μες το γάλα. Ήθελα πολύ να χορεύω και να χαίρομαι όπως όλοι οι υπόλοιποι μαθητές, ωστόσο μου ήταν αδύνατο να συμπεριφερθώ όπως οι άλλοι. Ακόμη μια φορά, ένιωθα λες και βαρειές πέτρες να ακινητοποιούσαν όλο μου το σώμα. Σε μια στιγμή ο Υψηλάντης με πλησίασε, μάλλον ήθελε να μου ζητήσει να χορέψουμε αλλά με είδε βαριά και ασήκωτη κι έκανε πέρα. Ίσως να με αγαπάει, όμως εγώ πάντα τον απογοητεύω με την ηλίθια συμπεριφορά μου. Μακάρι αυτό το πάρτι να μην είχε γίνει ποτέ...

Τρίτη, 23 Ιανουαρίου 1979

Η χρονιά αυτή περνάει μέσα σε μια ενοχλητική

αποχαύνωση. Ωστόσο, έχω ήδη αρχίσει να συνειδητοποιώ ότι οι χλευασμοί και τα κουτσομπολιά εναντίον μου δίνουν και παίρνουν, σ' ένα πιο υπόγειο επίπεδο πλέον. Βλέπω συνεχώς την κοροϊδία και την εχθρότητα στα επιδεικτικά γέλια τους και τα πλάγια βλέμματά τους, πράγμα που επιδεινώνει ακόμη περισσότερο την ψυχολογία μου και επηρεάζει αρνητικά τη συμπεριφορά μου, εφόσον γίνονται όλο και πιο εσωστρεφής.

Ορισμένες φορές, αντιλαμβάνομαι ένα γενικευμένο μα πανίσχυρο κύμα χλεύης εναντίον μου, προερχόμενο κυρίως από τα αγόρια του τμήματός μου. Ιδιαίτερα όποτε κάθομαι μέσα στο διάλειμμα, ακούγεται διαρκώς γύρω μου ένας βδελυρός βόμβος από γιουχαΐσματα, που συνήθως αρνούμαι να παραδεχθώ ότι στοχεύει εμένα.

Σήμερα ειδικά, εκείνο που με υποψίασε περισσότερο, ήταν τα χαμηλόφωνα σχόλια των κοριτσιών δίπλα μου: "Σταματήστε, πια! Όποτε είναι μέσα το κοριτσάκι, συνέχεια το γιουχάρετε!" είπε μια συμμαθήτριά μου, η οποία δείχνει να με συμπαθεί κάπως.

"Ε, όχι και τη γιουχάρουμε!" έκανε ο Ψαλίδας με μάγκικο ύφος.

"Μα... είναι δυνατόν να μην καταλαβαίνει τίποτα;" άκουσα τη Λένα να λέει πίσω μου. Λίγο αργότερα, βρήκε την ευκαιρία να μου πετάξει: "Κοιμάσαι όρθια, μου φαίνεται!"

Παρασκευή, 9 Φεβρουαρίου 1979

Σαν να μην φθάνουν όλα αυτά, στα διαλείμματα βλέπω συχνά έναν παλιό μου γνώριμο, το Βελισσάριο! Δεν παραλείπει ποτέ να με κοροϊδεύει, ενώ έχει ήδη σχηματίσει μια μεγάλη κλίκα αλητών γύρω του, οι οποίοι έχουν όλοι έναν κοινό στόχο: Εμένα! Έτσι, σε καθημερινή βάση έρχομαι αντιμέτωπη με σπείρες αλητών που με χλευάζουν, με γιουχάρουν ή με διαολοστέλνουν με μίσος σε δρόμους, λεωφορεία, δημόσιους χώρους, παντού!

Σήμερα το απόγευμα, καθώς επέστρεφα από το σχολείο με το λεωφορείο, ήταν μέσα μια παρέα αγνώστων μου αγοριών που χασκογελούσαν θρασύτατα και με έδειχναν με το δάχτυλο, ενώ οι υπόλοιποι επιβάτες γύριζαν και με κοίταζαν

παραξενεμένοι.

Λίγο αργότερα, πήγα για επίσκεψη στη θεία Ερμιόνη μαζί με τη μητέρα μου. Η θεία είπε ότι με είδε στο λεωφορείο και ότι είχα ένα πολύ θλιμμένο, κακομοίρικο ύφος. "Όποιος σε έβλεπε θα έλεγε: Ποιός ξέρει τι έχει το κακόμοιρο", σχολίασε. Στη συνέχεια με συμβούλεψε να είμαι πιο χαρούμενη και ξέγνοιαστη. Εγώ απόρησα, πάντως: Εγώ δεν πρόσεξα πουθενά στο λεωφορείο τη θεία Ερμιόνη. Και ύστερα, πώς ήταν δυνατόν, να μην πήρε χαμπάρι η θεία τι ακριβώς γινόταν στο λεωφορείο;

Πέμπτη, 22 Μαρτίου 1979

Εκδρομή με το σχολείο στους Δελφούς. Αναχωρίσαμε στις 9.30 το πρωί. Στην αρχή δεν μου άρεσε. Πώς να μου αρέσει; Κανείς δεν μου μιλούσε, ούτε καθόταν δίπλα μου στο πούλμαν! Η διαδρομή, όμως, ήταν υπέροχη. Όταν φτάσαμε στους Δελφούς, επισκεφθήκαμε το μουσείο και τα αρχαία. Το ιερό του Απόλλωνα είναι πραγματικά ένας μαγευτικός, υποβλητικός χώρος, γεμάτος ενέργεια. Δεν χόρταινα να θαυμάζω το καταπληκτικό τοπίο που σχηματίζουν τα καταπράσινα γειτονικά βουνά. Το μέρος είναι αληθινό πανόραμα. Αισθανόμουν υπέροχα εκεί, η ψυχή μου είχε γαληνέψει κι ευχόμουν να μη φύγουμε ποτέ.

Ωστόσο, μείναμε στους Δελφούς μόνο μια ώρα και μετά πήγαμε στην Ιτέα, όπου φάγαμε για μεσημέρι. Κι εκεί ωραία ήταν. Ο Αλέξης και η Νίνα πέσανε στη θάλασσα. Πλάκα είχε. Μετά από καμιά ώρα μπήκαμε στο πούλμαν και πήραμε το δρόμο του γυρισμού. Δίπλα μου ήλθε και κάθησε η Χάλαρη. "Όλο μόνη της θα κάθεται η Υβόννη;" είπε σε κάποιους που απόρησαν. Σύντομα άναψε για καλά το γλέντι. Είχαμε βάλει το κασσετόφωνο στο φουλ και χειροκροτούσαμε με το ρυθμό της μουσικής. Τα χέρια μου άναψαν. Κάποια στιγμή, τα παιδιά σηκώθηκαν από τις θέσεις τους κι άρχισαν να χορεύουν στο διάδρομο. Το πιο ωραίο ήταν που χόρεψα λίγο μπλουζ με τον Υψηλάντη. Είπαμε και ανέκδοτα, έγινε της μουρλής. Φτάσαμε στο σχολείο στις 9.15 τη νύχτα. Πολλοί γονείς ήταν απ' έξω και περίμεναν τα παιδιά τους. Πέρασα πολύ όμορφα, τελικά...

Τετάρτη, 9 Μαΐου 1979

Εντελώς αναπάντεχα, σήμερα το απόγευμα με κάλεσε η Νίνα Φωκά (η πρώτη μαθήτρια της τάξης και καλή κοπέλα) για να πάμε μαζί στη νεοσύστατη μαθητική λέσχη της Τερψιθέας. Απόρησα για το ενδιαφέρον της, επειδή στο σχολείο δεν μου δίνει ιδιαίτερη σημασία. Λέμε απλώς ένα γεια.

Όταν φθάσαμε εκεί, είδα μαζεμένους πολλούς μαθητές από την πρώτη Λυκείου αλλά και από μεγαλύτερες τάξεις. Το όλο κλίμα μου φάνηκε αρκετά θετικό. Προτάθηκε η δημιουργία διαφόρων ομάδων δραστηριοτήτων, όπως μουσική, ζωγραφική, σινεμά, κλπ. Ωστόσο, δεν ξέρω γιατί, μα δεν κατάφερα να αισταvθώ πραγματικά άνετα ανάμεσά τους, ούτε ένιωθα ενδιαφέρον για κάτι απ' όλα αυτά -παρόλο που παίζω λίγο αρμόνιο, ζωγραφίζω καλούτσικα, ενώ μου αρέσει και το σινεμά. Δεν μπορώ να πω τι ακριβώς με απώθησε. Ίσως το ότι συνεχώς επαναλαμβανόταν το "θα χρειαστεί να γίνει πολλή δουλειά απ' όλους". *Μα δεν έχουμε ήδη πολλά μαθήματα; Στο κάτω κάτω είμαστε μαθητές λυκείου*, αναρωτήθηκα. Κάποια στιγμή ο πρόεδρος της λέσχης ζήτησε να σηκώσουμε χέρια για να δηλώσουμε συμμετοχή στις παραπάνω ομάδες. Εγώ δεν σήκωσα το χέρι ούτε μια φορά.

"Δεν σ' ενδιαφέρει κάτι απ' όλα αυτά;" με ρώτησε η Νίνα.

"Δεν είμαι σε τίποτα καλή, ούτε στη μουσική, ούτε στο χορό, ούτε στη ζωγραφική, και δεν γνωρίζω τίποτα από σινεμά", της απάντησα βιαστικά.

Δεν γνωρίζω τι απέγινε τελικά με την ανωτέρω λέσχη, πάντως δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτήν.

Σάββατο, 14 Ιουλίου 1979

Σήμερα το βράδι πήγα στο θερινό σινεμά "Αφροδίτη" μαζί με τη μητέρα μου και την κυρία Χαρά, για να δούμε την περιπετειώδη ταινία "Mad Max". Μόλις καθήσαμε στις λευκές πάνινες καρέκλες, άκουσα μια περιπαιχτική φωνή πίσω μου να φωνάζει το όνομά μου, εν μέσω εκατοντάδων θεατών. Στρέφοντας το κεφάλι, τρεις θέσεις πιο πίσω αντίκρυσα το Βελισάρριο με τα τσιράκια του που με γιουχάριζαν θρασύτατα.

Εντελώς αυθόρμητα, του 'ριξα μία μούντζα:
“Να, παρ' τα!”

Εντός πέντε δευτερολέπτων, ο Βελισσάριος βρέθηκε στο διάδρομο πλάι μου, με μούρη κόκκινη όσο πότε, παριστάνοντας τον προσβεβλημένο: “Εμένα μούντζωσες;” με ρώτησε βλοσυρά.
“Ναι, εσένα!” απάντησα με θυμό.
Ζήτησε το λόγο, ακολούθησαν διαμαρτυρίες και σύγχυση.
“Γιατί, παιδί μου, πειράζεις τη Υβόννη;” επενέβη η μάνα μου.
“Η Υβόννη δεν πειράζει ποτέ κανέναν, εσείς γιατί την πειράζετε;”
“Εγώ δεν την πειράζω! Κάτι παιδιά, όποτε την βλέπουν, την πειράζουν...”
“Εσύ τους λες να με πειράζουν!” πετάχτηκα εκνευρισμένη.
“Εσύ, παιδί μου, δεν πας σχολείο;” τον ρώτησε η μητέρα μου.
“Ναυτικός είμαι!” *[Σοβαρά; Γι' αυτό σε χάσαμε τόσους μήνες;]*.

Κάπου εκεί τελείωσε το θέμα, ο Βελισσάριος αποσύρθηκε, όμως η μητέρα μου έσπευσε αμέσως να με κατσαδιάσει: “Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό! Με τη μούντζα που του έριξες, όλοι στο σινεμά πήραν χαμπάρι ποιά είναι η Υβόννη!”
“Κι αν τους άφηνα να με κοροϊδεύουν σ' όλη τη διάρκεια της ταινίας, οι άλλοι δεν θα 'παιρναν χαμπάρι;” της αντιγύρισα.

Πέμπτη, 9 Αυγούστου 1979

Το απόγευμα ήλθε στο σπίτι η ξαδέρφη μου η Αννίτα. Μαζί με την Αλίκη, αποφασίσαμε να πάμε να καθήσουμε για λίγο στις κούνιες. Ωστόσο, σύντομα κατέφθασε μια αγέλη από καμιά δεκαριά αλήτες, οι οποίοι φρόντισαν να στρατοπεδεύσουν αρκετά κοντά μας. Αμέσως άρχισαν να μας κοιτάζουν συνεχώς, να φωνάζουν επιδεικτικά διάφορες ασυναρτησίες και να χασκογελούν κοροϊδευτικά. Μετά από λίγο σηκωθήκαμε και φύγαμε ενοχλημένες· πολύ σύντομα, όμως, διαπιστώσαμε ότι η αγέλη μας ακολουθούσε κατά πόδας -οι μισοί πάνω σε ποδήλατα- ολολύζοντας, χλευάζοντας, βρίζοντας αδιάκοπα. Η απαίσια οχλοβοή δεν σταμάτησε λεπτό, ώσπου φτάσαμε στο σπίτι.

Δευτέρα Λυκείου

Δευτέρα, 15 Οκτωβρίου 1979

Φέτος, στη δευτέρα Λυκείου, ο συντονισμένος πόλεμος εναντίον μου κλιμακώνεται ακόμη περισσότερο: Όπου κι αν βρίσκομαι, ακούω κοροϊδευτικά γιουχαΐσματα και κακόβουλα γέλια. Συνήθως δεν καταφέρνω να ξεχωρίσω τα λόγια, ίσως επειδή, από την προηγούμενη χρονιά έχω αναπτύξει κάτι σαν υστερική κώφωση. Οι συμμαθητές γενικά με αποφεύγουν, για την ακρίβεια αρνιούνται ακόμη και να καθήσουν μαζί μου! Σα να είμαι λεπρή! Συχνά συμβαίνει να κάθονται τέσσερις μαθήτριες στριμωγμένες σ' ένα θρανίο, ενώ εγώ κάθομαι ολομόναχη!

Πραγματικά, πάντως, μου φαίνεται ***μυστήριο***: Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι είμαι όντως “ακατάδεκτη”, “συντηρητική”, “στραβόξυλο”, “μαμόθρεφτο” και δεν ξέρω τι άλλο, δικαιολογείται άραγε τόση συντονισμένη εχθρότητα εναντίον μου; Στο κάτω κάτω, μόνη μου κάθομαι πάντα σε μια γωνιά και δεν ενοχλώ ποτέ κανέναν! Ή μήπως είμαι η μοναδική “παράξενη” σε ολόκληρο το σχολείο;

Παρασκευή, 23 Νοεμβρίου 1979

Ενόψει Πανελληνίων Εξετάσεων, από τις αρχές του μήνα αποφασίζω να ξεκινήσω φροντιστήριο στα θετικά μαθήματα, δεδομένου ότι έχω επιλέξει να πάω Πρακτικό Λύκειο -παρόλο που οι βαθμοί μου είναι για Κλασικό, όπως είπε μια καθηγήτρια στη μητέρα μου. Ξοδεύω τρεις ώρες ημερησίως εκεί, στο “Κύκλοτρο” -πράγμα που με κουράζει, παρόλο που το φροντιστήριο δεν είναι μακριά από το σπίτι μου. Το θέμα είναι ότι προπορεύονται κατά 3-4 μαθήματα σε σχέση με το σχολείο, οπότε χρειάζεται να μελετώ και για το φροντιστήριο, συνεπώς δεν μου μένει αρκετός χρόνος να μελετήσω τα μαθήματα του σχολείου. Επιπλέον, δεν νιώθω άνετα με τα άλλα παιδιά. Στα

διαλείμματα δεν μπορώ να τους πλησιάσω εύκολα, στέκομαι μόνη μου στο μπαλκόνι και περιμένω ιδιαίτερη πρόσκληση -μάλλον επειδή διαισθάνομαι τη συλλογική απέχθειά τους για μένα, η οποία δεν αργεί καθόλου να αποκαλυφθεί:

Από την δεύτερη κιόλας βδομάδα που πηγαίνω εκεί, ένας νέος εφιάλτης αρχίζει να εκτυλλίσεται για μένα μέσα στο χώρο του φροντιστηρίου: Χωρίς εγώ να τους έχω προκαλέσει στο παραμικρό, ορισμένοι από τους συμμαθητές μου μ' έχουν βάλει στο μάτι: Με κοιτάζουν διαρκώς με πολύ κακό βλέμμα, με βρίζουν, μου κάνουν συνεχώς καζούρα, παρασύρουν και τους υπόλοιπους. Πολύ σύντομα, ολόκληρη η τάξη στρέφεται εναντίον μου. Κατά τη διάρκεια των μαθημάτων επικρατεί μια ακατάπαυστη, χλευαστική οχλοβοή από παράτονα χάχανα, κακόβουλα σχόλια, αισχρές κοροϊδίες, που έχουν όλα τον ίδιο στόχο: Εμένα. Και πάλι κάθομαι ολομόναχη σ' εκείνα τα δίμετρα θρανία, ενώ οι υπόλοιποι συμμαθητές στριμώγνονται ανά τέσσερις ή πέντε μαζί. Άλλοτε πάλι, όποτε σηκώνω το χέρι και απαντώ (συνήθως σωστά) σε κάποια ερώτηση του δασκάλου, όλη η τάξη ξεσπά σε ακατάσχετα γέλια, σαν να τους έχουν κουρδίσει. Το πιο περίεργο είναι πως οι καθηγητές δεν δείχνουν να ενοχλούνται στο παραμικρό! Παραδόξως, δεν λένε ποτέ κουβέντα στους ταραξίες, όσο σαματά κι αν κάνουν.

Σήμερα ήλθε ένας καινούργιος κι έκατσε πλάι μου στο φροντιστήριο. Σε κάποια ερώτησή του δεν απάντησα ίσως με το απαιτούμενο θηλυκό νάζι, οπότε αυτός σηκώθηκε σαν ελατήριο από τη θέση του και χώθηκε μαζί με άλλους τέσσερις στο μπροστινό θρανίο, λέγοντας: “Κάντε πιο κει, γιατί δεν σηκώνει...”. Ακολούθησε ένας χείμαρρος από λυκίσια γρυλίσματα και χάχανα.

Πέμπτη, 6 Δεκεμβρίου 1979

Απόψε μου ήταν αδύνατο να παρακολουθήσω το μάθημα στο “Κύκλοτρο”, καθώς μέσα στην αίθουσα επικρατούσε ένα απροσδιόριστο μα ηχηρότατο συνονθύλευμα από κοροϊδευτικά γέλια, γιουχαΐσματα και αποδοκιμασίες γύρω μου. Σε μια στιγμή, όλοι ξέσπασαν σε δυνατά γέλια. Κοιτώντας αυθόρμητα

προς τα πάνω, είδα ότι πίσω μου καθόταν ο Δημήτρης Τραγής: ένας κακάσχημος ξερακιανός τύπος με μαύρα σγουρά μαλλιά, σκουρόχρωμο δέρμα και γουρλωτά μάτια -σωστός γύφτος- που είναι πάντα ο πρωταίτιος των επεισοδίων. Είχε υψώσει το χέρι του πάνω από το κεφάλι μου και με μούντζωνε θρασύτατα, ενώ όλη η τάξη συνταρασσόταν από τα χάχανα. “Μα καλά, βλάκας είσαι;” γύρισα και του είπα θυμωμένη. Εκείνος μαζεύτηκε καγχάζοντας ειρωνικά. Η υπόλοιπη τάξη έκανε ένα τέταρτο να ηρεμήσει. Ο καθηγητής δεν αντέδρασε καθόλου, σα να ήταν απών.

Τετάρτη, 9 Ιανουαρίου 1980

Δεν το περίμενα αλλά η μητέρα μου δέχθηκε (ευτυχώς!) να σταματήσω το φροντιστήριο δεδομένου ότι, όπως της εξήγησα εκτενώς, δεν μου προσφέρει τίποτα. Εδώ και δυο βδομάδες το σκεφτόμουν να της πω ότι θέλω να διακόψω από το “Κύκλοτρο”, ωστόσο δίσταζα επειδή ξέρω τη νοοτροπία της: “Μη δίνεις σημασία αν σε κοροϊδεύουν. Εσύ να ακούς προσεκτικά το μάθημα, γι' αυτό πας εκεί”, μου είπε μια μέρα, όταν πήγα να της εξηγήσω τι τραβούσα εκεί μέσα. Τέλος πάντων, σήμερα το απόγευμα την έπεισα να τους πάρει τηλέφωνο και να τους αναγγείλει ότι δεν θα ξαναπάω. Η ανακούφιση που ένιωσα δεν περιγράφεται...

Κυριακή, 10 Φεβρουαρίου 1980

Το βράδι βρεθήκαμε οικογενειακώς στη Λυκόβρυση, όπου επισκεφθήκαμε τη Μονή Αγίας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου για προσκύνημα. Μετά αποφασίσαμε να περάσουμε από τον ξάδερφο του πατέρα μου, τον Σάββα, ο οποίος μένει εκεί κοντά.

Η εμπειρία αποδείχτηκε με το παραπάνω θετική, όπως και η δική τους επίσκεψη σε μας τον Απρίλιο του 1977. Γιατί, άραγε, με τα ξαδέρφια μου αυτά αισθάνομαι αυθόρμητα ελεύθερη, καθόλου “επιφυλακτική”, κουμπωμένη”, “νευρική”, “βαρετή”, όπως όταν είμαι με άλλους; *Ίσως επειδή αυτοί δεν με αντιμετωπίζουν έτσι...*

Και μια ***σύμπτωση***: Ο δεύτερος γιος του Σάββα διαθέτει

ένα αρμόνιο ακριβώς ίδιο (μάρκα και μοντέλο) με αυτό που αγόρασα εγώ πριν δυο χρόνια. Επίσης, ο πρωτότοκος και συνομίληκός μου ξέρει πολύ καλά πιάνο και μας έπαιξε την “Ελίζα”.

Λίγο αργότερα πήγαμε μια κοντινή βόλτα. Με μεγάλη μου έκπληξη, διαπίστωσα ότι ο πιανίστας είναι ίσως το μοναδικό άτομο που γνωρίζω, το οποίο όχι μόνο δεν εντυπωσιάστηκε από την σεξοαθυροστομία της αδελφής μου αλλά εκνευρίστηκε κιόλας. Του εξήγησα ότι τα σημερινά δεκατριάχρονα κάτι παθαίνουν όταν ακούνε τη λέξη “έρωτας”, τον καλόπιασα λίγο και ηρέμησε. Καλά τα πάμε οι δυο μας.

Ήλπιζα να ξαναδώ τα τριτοξάδερφα σύντομα, να διατηρήσουμε σχέσεις. Ωστόσο, το αποψινό βράδι ήταν η τελευταία φορά που τους συνάντησα...

Συλλογή μαργαριταριών από εκθέσεις της Αλίκης

(τώρα πηγαίνει στην Α΄ Γυμνασίου)

* Μερικές φορές τα αστεία είναι άγαρμπα και άνοστα, όπως τα ονομάζει ο λαός.
* Αυτό συμβήκε σε μένα.
* Ο Μεταξάς είπε το “όχι” στους Γερμανούς και αργότερα στους Ιταλούς. Η μέρα αυτή γιορτάζεται με παρελάσεις και κραυγασμούς.
* Οι άνθρωποι στις αρχές ζούσαν στις φυσικές εκμεταλλεύσεις.
* Ο δάσκαλος τελειώνει το μάθημα και παίρνει μέρος στο χτύπημα του κουδουνιού.
* Στην καραντίνα γίνεται το σώσε.
* Ο ήλιος είναι αφάνταστα στολισμένος με τις πιο κίτρινες ακτίνες του.

Τρίτη, 1 Απριλίου 1980

Το απόγευμα πήγαμε επίσκεψη στη θεία Ερμιόνη. Ήταν και ο Γρηγόρης εκεί, που τώρα πηγαίνει στην τρίτη Γυμνασίου. Δεν παίζουμε στο δρόμο πια, πάντως οι σχέσεις μας έχουν εξομαλυνθεί αρκετά. Πάντως, έμεινα εμβρόντητη ότι είδα ότι στο δεύτερο τρίμηνο ο Γρηγόρης έβγαλε μέσο όρο 17, πράγμα

που σημαίνει ότι οι επιδόσεις του εκείνη την περίοδο ήταν άριστες -δεδομένου ότι στο πρώτο τρίμηνο έβγαλε γενικό βαθμό 14 (ως συνήθως) και οι βαθμοί των τριμήνων συμψηφίζονται. Απ' ότι ακούγεται, οι γονείς του μάλλον έχουν μπλέξει με κάποια κλαδική.

... Στο τρίτο τρίμηνο ο γενικός βαθμός του Γρηγόρη θα ξαναπέσει στο 14. Μήπως κάτι δεν πήγε καλά με την κλαδική;

Πέμπτη, 14 Μαΐου 1980

Σήμερα ήταν η τελευταία μέρα της σχολικής χρονιάς. Από Δευτέρα αρχίζουν αρχίζουν οι διαγωνισμοί. Την τρίτη ώρα, που είχαμε Μαθηματικά, τα κορίτσια το σκάσαμε και πήγαμε στις κούνιες εκεί κοντά για να διασκεδάσουμε. Τα αγόρια έμειναν στην τάξη, ενώ εμείς κάναμε αστεία και παίζαμε παιδικά παιγνίδια για να σπάσουμε πλάκα. Ήλθε κι ένα ανδρόγυνο με το μωρό τους και καραφλιάσανε μ' αυτά που είδανε. Σε μια στιγμή, ενώ είχα απομονωθεί κάπως από τις άλλες (ποτέ δεν το αποφεύγω αυτό), άκουσα τη Νίνα να τους λέει: "Είναι αδιάφορη, ρε γαμώτο!". Όταν πέρασε η ώρα, γυρίσαμε στο σχολείο. Εκεί έριχναν μπουγέλα με νερό.

Αργότερα, μέσα στην τάξη, μας μοίρασαν αναμνηστικά καρτάκια, στα οποία είναι γραμμένο το εξής μήνυμα: "Αγαπημένη μας συμμαθήτρια Υβόννη, σου ευχόμαστε καλή σταδιοδρομία και σε περιμένουμε στο Ζάππειο, την Κυριακή του Θωμά του '86, ώρα 8:00 μ.μ., να ιδωθούμε Με αγάπη, Γ4". Με συγκίνησε το καρτάκι, όμως ένιωσα παράξενα διαβάζοντάς το: Δεν ήμουν ποτέ "αγαπημένη" τους συμμαθήτρια" και σίγουρα δεν με είδαν ποτέ με "αγάπη"...

Παρασκευή, 25 Ιουλίου 1980

Φέτος προβιβάστηκα με γενικό βαθμό 16,5 -όπως και πέρυσι. Μέτρια πράγματα. Στις Πανελλήνιες Εξετάσεις δεν τα πήγα τόσο καλά: 'Εκθεση 12,5 – Μαθηματικά 11,5 – Φυσική 14 – Χημεία 16,5. Στα μαθηματικά είχα μελετήσει τα πάντα τέλεια, εκτός από μια σημείωση που περιείχε έναν ασήμαντο μαθηματικό τύπο. Στο Λύκειο ούτε που είχαμε ασχοληθεί με

αυτό. Λοιπόν, το ένα από τα δύο προβλήματα που έπεσαν στις πανελλήνιες λυνόταν εξολοκλήρου και αποκλειστικά με τον εν λόγω μαθηματικό τύπο! Ωστόσο, κατάφερα να λύσω το πρόβλημα εμπειρικά, όμως ο διορθωτής δεν συγκινήθηκε...

Κατακλείδα: Τον επόμενο χρόνο θα ξαναδώσω το ίδιο μάθημα στις Πανελλήνιες και το 11,5 θα γίνει 15.

Παρασκευή, 19 Δεκεμβρίου 1980

Χθες το απόγευμα, η μητέρα μου, η αδελφή μου κι εγώ επισκεφθήκαμε το πολυκατάστημα Μινιόν στην Αθήνα και θαυμάσαμε την εντυπωσιακή έκθεση από αρχιτεκτονικές κατασκευές με τουβλάκια Lego, οι οποίες παρίσταναν αξιοθέατα από διάφορα μέρη του κόσμου: Η Ακρόπολη των Αθηνών, το Κολοσσαίο της Ρώμης, ο Πύργος του Άιφελ στο Παρίσι, κλπ. Μας άρεσε πολύ, μείναμε έκθαμβες. Ωστόσο, σήμερα τα ξημερώματα το πενταόροφο κτήριο έπιασε φωτιά και κάηκε ολοσχερώς! Δεν ένιωσα μόνο απογοήτευση αλλά και μια περίεργη ταραχή...

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 1980

Παραμονή Πρωτοχρονιάς σήμερα κι ένα συνταρακτικό νέο ήλθε να ταράξει τη γλυκιά αναμονή του νέου έτους: Ο θείος μου ο Μίμης, αδελφός της μητέρας μου, πέθανε το απόγευμα, τελείως ξαφνικά, από συγκοπή, σε ηλικία 52 ετών. Όλοι σοκαριστήκαμε και στενοχωρηθήκαμε. Ο θείος ήταν ενδιαφέρων τύπος. Μας επισκεπτόταν συχνά, μας έφερνε ωραίες πάστες και μιλούσαμε για πολλά θέματα. Δεδομένου ότι δεν είχε δική του οικογένεια, η μητέρα μου αναγκάστηκε να περάσει την τελευταία μέρα του χρόνου τρέχοντας για να κανονίσει τα της κηδείας. Η αδελφή μου και εγώ μείναμε στο σπίτι, υπό την κηδεμονία της θείας Ερμιόνης.

Λεπτομέρεια: Πριν από τρεις μέρες χάθηκε μια μεγάλη γλάστρα από την αυλή μας, πράγμα που υποψίασε τη μάνα μου για μάγια εναντίον μας. Την επόμενη κιόλας μέρα, η κυρία Λεμονιά έσπευσε να μας συλλυπηθεί τάχα συντετριμμένη, ενώ είχε χρόνια να πατήσει σπίτι μας...


Extreme
September 1982

Τρίτη Λυκείου

Τρίτη, 17 Μαρτίου 1981

Η ίδια απίστευτη κατάσταση διαιωνίζεται και φέτος, στην τρίτη Λυκείου: Οι ίδιες κοροϊδίες, τα ίδια κουτσομπολιά, η ίδια απόρριψη από παντού, οι ίδιες βαρετές φιλενάδες στα διαλείμματα, η ίδια υστερική κώφωση από μένα. Μάλιστα, εδώ και καμιά βδομάδα οι συμμαθητές μου έχουν αρχίσει να με αποφεύγουν ακόμη περισσότερο. Φροντίζουν να κάθονται όσο το δυνατόν μακρύτερα από μένα, ενώ διαρκώς παραπονούνται πως κάτι μυρίζει πολύ άσχημα μέσα στην αίθουσα. Να εννοούν εμένα; Περίεργο, πάντως: Εγώ δεν έχω μυρίσει ποτέ τίποτα άσχημο.

Βλέποντας ότι η Νίνα Φωκά καθόταν σήμερα μόνη της στο θρανίο, πήρα το θάρρος να πάω να καθήσω μαζί της. "Καλώς την", μου είπε μάλλον άχρωμα. Σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος ακούγονταν τα συνήθη βογγητά αηδίας απ' όλη την τάξη, εξαιτίας της μυστηριώδους μυρωδιάς που μονάχα εγώ δεν αντιλαμβανόμουν.

Μόλις χτύπησε το κουδούνι, η Νίνα πετάχτηκε πάνω σαν ελατήριο, βούτηξε τα πράγματά της και πήγε να καθήσει σε άλλο, μακρινό θρανίο, όπου στριμώγνονταν ήδη τρεις κοπέλες. "Είναι τρομερή!" την άκουσα να τους λέει και τότε μόνο άρχισα να υποψιάζομαι ότι η πηγή του προβλήματος είμαι εγώ!

Πράγματι, σύμφωνα με διάφορες σπόντες που έπιασαν τα αυτιά μου αργότερα, η δυσωδία που ταλαιπωρεί την τάξη μου εδώ και αρκετές μέρες οφείλεται σε κούφιες αλλά βρωμερές πορδές, τις οποίες αφήνω εγώ, λένε, και τις οποίες -παραδόξως- εγώ δεν αντιλαμβάνομαι καθόλου! Μα πώς γίνεται; Μου φαίνεται απίστευτο!

Παρασκευή, 27 Μαρτίου 1981

Δεν ξέρω πια τι να κάνω: Η ίδια κατάσταση συνεχίζεται

εδώ και κανένα μήνα! Πώς είναι δυνατόν αυτό; Κάθε μέρα, επί έξι ή επτά ώρες που βρίσκομαι στο σχολείο, ακούω συνεχώς βογγητά αηδίας απ' όλη την τάξη! Απλά δεν σταματάει αυτό το πράγμα! Σήμερα, μόλις τόλμησα να πλησιάσω μια παρέα συμμαθητών μου στο τέταρτο διάλειμμα, ένας από αυτούς γύρισε προς το μέρος μου και ρώτησε ρουθουνίζοντας: "Ποιός την άφησε;" Αποχώρησα βιαστικά, σα να παραδεχόμουν σιωπηλά την ενοχή μου.

Σάββατο, 11 Απριλίου 1981

Παράξενο περιστατικό στις κούνιες, όπου εξακολουθώ να πηγαίνω καμιά φορά: Συχνά βλέπω εκεί ένα πεντάχρονο, υαλοφόρο, αναιδέστατο, υπερκινητικό αγοράκι, που βρίζει χυδαία κι ενοχλεί τους πάντες στο πάρκο. Η μητέρα του δεν του κάνει ποτέ παρατήρηση, αντίθετα τον καμαρώνει κιόλας. Ίσως γι' αυτό να έχει γίνει τόσο κακομαθημένο και βλαμμένο. Σήμερα, ενώ έκανα κούνια, χωρίς να καταλάβω καν το γιατί και το πώς, το τερατάκι άρχισε να μου ουρλιάζει με την απαίσια τσιριχτή φωνή του: "Ψηλή, γκαμήλα, άσχημη, κλπ". Εγώ του είπα να το βουλώσει αλλά εκείνος δεν πτοήθηκε καθόλου.
"Η φωνή σου είναι σαν άντρας!" μου πέταξε όλο αναίδεια. "Σαν άντρας μιλάς! Άντρα! Ε, άντρα!"
"Άμα κατέβω κάτω, θα δείς!" τον μάλωσα.
"Αντε ρε κλανιάρα! Που κλάνεις και βρωμάει όλο το δωμάτιο!"
Επανέλαβε το ίδιο πολλές φορές με την καμπανιστή φωνή του, γεμάτος κακία κι έπαρση! Έμεινα εμβρόντητη! *Είναι δυνατόν να γνώριζε για τι πράγμα μιλούσε; Να είχε, ίσως, ακούσει για μένα; Πώς, όμως; Πολλά* ***μυστήρια*** *πλάκωσαν τελευταία...*

Παρασκευή, 8 Μαΐου 1981

Έχω πάψει πια να ασχολούμαι με το θέμα της δυσωδίας. Άλλωστε, απ' ότι βλέπω, δεν είναι κάτι που μπορεί να αλλάξει. Έχω μιλήσει στη μητέρα μου γι' αυτό αλλά μου λέει πως δεν τρέχει τίποτα και πως είναι ιδέα μου. Στο μεταξύ, μαθητές άλλων τάξεων έχουν μάθει για μένα: "Τι μυρίζει;" ρώτησε μια άγνωστή μου κοπέλα τις φίλες της σήμερα το πρωί, καθώς όλοι

μαζί κατευθυνόμασταν προς το σχολείο -εγώ σε αρκετή απόσταση μακριά τους. “Είναι αυτό που ξέρεις!” απάντησε μια άλλη, με νόημα.

Κι άλλο ένα ***μυστήριο****:* Το αλλόκοτο αυτό φαινόμενο μου συμβαίνει μονάχα στο χώρο του Λυκείου. Δεν γίνεται ποτέ στο φροντιστήριο αγγλικών όπου πηγαίνω, ούτε στο σπίτι μου, ούτε σε άλλους χώρους.

Στ' αλήθεια, πάντως, αναρωτιέμαι: Πώς είναι δυνατόν κάποιος “να τις αφήνει” επί επτά ώρες κάθε μέρα, ασταμάτητα, και μάλιστα χωρίς να το παίρνει χαμπάρι; *Μεταγενέστερη υποψία: Μήπως δεν συνέβαινε ποτέ τίποτα τέτοιο, και τα τέρατα είχαν απλώς συμφωνήσει όλα μαζί να παίζουν θέατρο ώστε να μου υποβάλλουν αυτή την απαίσια ιδέα; Γύρευε με τι διαόλους είχα μπλέξει...*

... Το απολυτήριο Λυκείου θα το πάρω με γενικό βαθμό 16 8/13 και στις φετινές πανελλήνιες εξετάσεις θα τα πάω μέτρια (Νέα Ελληνικά 14 – Άλγεβρα 11 – Φυσική 16,5 – Χημεία 16,5). Όπως είναι αναμενόμενο, με τέτοιους βαθμούς δεν περνώ σε καμία ανώτατη ή ανώτερη σχολή, οπότε, αρχίζει ήδη να με ζώνει μια πρωτόγνωρη, βαθιά αγωνία για το μέλλον.

Ταξίδι στη Συρία και στο Βέλγιο

Δευτέρα, 17 Αυγούστου 1981

Σήμερα το απόγευμα αναχωρήσαμε αεροπορικώς για το Σουέζ, με τελικό προορισμό το καράβι του πατέρα μου. Στο αεροδρόμιο συναντήσαμε την κυρία Βέτα και την κυρία Ρούλα, που οι άντρες τους είναι συνάδελφοι του μπαμπά. Φτάσαμε νύχτα στο Κάιρο. Από ψηλά φαίνονταν τα φώτα σε εντυπωσιακές, μακριές, ευθείες γραμμές. Μέσα στο αεροδρόμιο πολλοί φορούσαν κελεμπίες. Ένας είχε πέσει στα γόνατα και προσευχόταν στον Αλλάχ. Μου φαίνεται κάπως υπανάπτυκτος λαός.

Μετά από πολλή ώρα, ήλθε ένα μεγάλο ταξί να μας πάρει όλες, για να μας πάει στο Σουέζ. Φτάσαμε στις 2.00 τη νύχτα, μετά από 4 ώρες οδήγηση στην έρημο. Μείναμε στο Ξενοδοχείο Red Sea Hotel.

Τρίτη, 18 Αυγούστου 1981

Κάνει απίστευτη ζέστη εδώ. Με το ζόρι καταφέραμε να κάνουμε δυο κοντινές βόλτες στα πέριξ. Υπάρχει πολλή σκόνη και τα σπίτια κτίζονται ακόμη με ντενεκέδες που κουβαλάνε οι κτίστες με τα χέρια τους.

Στις μία φάγαμε όλοι μαζί για μεσημέρι. Η μαμά είπε στο γκαρσόνι ότι θέλει να φάει ένα "τσίκεν σούπεν" και όλοι έσκασαν τα γέλια. Όταν ήλθαν τα φαγητά, ο σερβιτόρος κατά λάθος έριξε λίγο τυρί στα μακαρόνια της Αλίκης, η οποία σηκώθηκε αμέσως κι έφυγε θυμωμένη από το τραπέζι. Μεγάλη ντίβα...

Αργότερα ήλθε ο ατζέντης να μας πάρει. Η λάντζα καθυστέρησε επειδή πήγε πρώτα σ' ένα άλλο καράβι. Ταλαιπωρηθήκαμε αλλά στο τέλος φτάσαμε καλά στο πλοίο "Φοίβος". Λίγα λεπτά αργότερα, η μαμά παρατήρησε την Αλίκη που φιλιόταν μ' έναν όμορφο μελαμψό καμαρώτο. Δεν ανέφερε τίποτα στο μπαμπά, βέβαια. Αργότερα μάθαμε ότι ο νεαρός είναι πακιστανός και λέγεται Σαγίντ.

Το βράδι είδαμε βίντεο στην καμπίνα του Σύριου μάγειρα. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα ταινία στο βίντεο. Ήταν το "Blow Out" με τον Τζων Τραβόλτα και τη Νάνσυ Άλλεν -περιπετειώδης ταινία, ενδιαφέρουσα μα χωρίς υπότιτλους...

Σάββατο, 22 Αυγούστου 1981

Είμαστε στη ράδα, έξω από το λιμάνι της Λατάκια, στη Συρία. Ο μπαμπάς όλη την ώρα παίζει τάβλι με το μαστρο-Μήτσο και χάνει συνεχώς. Γίνεται πραγματικό ματς με φωνές, τραγούδια και αστεία. Ο μαστρο-Μήτσος κυνηγά διαρκώς το μαρκόνη, που είναι νάνος. Τον φωνάζει "ανηψούδι", του σκαρώνει αστεία, ή τον βουτάει και τον γυρίζει ανάποδα. Καλά περνάω εδώ, αν εξαιρέσουμε το γεγονός ότι η τετράχρονη Μαρίνα, η κόρη της κυρίας Ρούλας, μου κολλάει συνέχεια και με ακολουθεί ακόμη κι εκεί που και οι βασίλισσες πάνε μόνες τους. "Σε αγαπάω!", μου λέει όλο χαμόγελα. Σήμερα το βράδι

οργανώσαμε δείπνο στο κατάστρωμα: Ψήσαμε ένα αρνί και φάγαμε όλοι μαζί, ήπιαμε κρασί και γελάσαμε. Ο Μάικ, ο νεαρός καμαρώτος, μας έβγαλε φωτογραφίες.

Πέμπτη, 27 Αυγούστου 1981

Σήμερα μπήκαμε στο λιμάνι της Λατάκια και το ίδιο απόγευμα πήγαμε για ψώνια. Η Συρία είναι μια σύγχρονη αραβική χώρα, με πολλά μαγαζιά. Οι μισές από τις γυναίκες ντύνονται παραδοσιακά με μακριά φορέματα και μαντήλι στο κεφάλι, ενώ οι άλλες μισές είναι μοντέρνες, φορούν μπλου τζην και κυκλοφορούν ελεύθερα. Κάποια στιγμή μπήκαμε σ' ένα ωραίο κοσμηματοπωλείο. Εγώ αγόρασα ένα ωραίο χρυσό βραχιόλι, η Αλίκη ένα βαρύ χρυσό ρολόι.

Το βράδι πήγαμε όλοι μαζί σ' ένα υπαίθριο εστιατόριο. Δίπλα μας ήταν μια παρέα Αράβων, που οι γυναίκες τους φορούσαν μακριά βαριά σκουρόχρωμα παλτά, παρά την τρομερή ζέστη του αραβικού καλοκαιριού. Όταν, ωστόσο, κάποια στιγμή άνοιξαν λίγο τα παλτά, είδαμε ότι από μέσα φορούσαν πανάκριβες, μεταξωτές τουαλέτες.

Κυριακή, 30 Αυγούστου 1981

Το απόγευμα, καθώς παρακολουθούσαμε από το κατάστρωμα μερικούς από τους ναυτικούς που έβγαιναν στο λιμάνι, η Αλίκη μας παράτησε αμέσως, πετάχτηκε έξω από το πλοίο κι έτρεξε να προλάβει τον Λουίτζι, τον τρίτο μηχανικό, για να πάνε μαζί βόλτα. Ο τύπος είναι εμφανίσιμος αλλά είναι 37 ετών και παντρεμένος με επτά παιδιά. “Και τριμμένη και φιλημένη είναι η κόρη σου”, γύρισε και είπε ο μπαμπάς στη μαμά, μάλλον απογοητευμένος.

Το βράδι είμασταν όλη η οικογένεια προσκεκλημένη για δείπνο στο σπίτι του Σύριου καμαρώτου, του Αλόνζο. Εντυπωσιάστηκα από τον πλούτο του σπιτιού και από τους καλούς τρόπους όλων. Ο Αλόνζο, που είναι μουσουλμάνος, επιτρέπει στη γυναίκα του όχι μόνο να να κυκλοφορεί χωρίς μαντήλι αλλά και να εργάζεται ως δασκάλα. Την βοηθάει και στις δουλειές του σπιτιού. Υπήρχαν πολλά φαγητά στο τραπέζι

και η ντόπια κουζίνα μου άρεσε αρκετά: Έφαγα ριζότο με ξηρούς καρπούς, ντολμαδάκια και σάλτσα γιαουρτιού.

Τρίτη, 15 Σεπτεμβρίου 1981

Σήμερα το μεσημέρι οι μαύροι ναύτες έκαναν φασαρίες επειδή τάχα δεν ήλθε κανείς να τους σερβίρει. Τα 'σπασαν όλα στην τραπεζαρία τους και μετά κλείστηκαν στις καμπίνες τους, αρνούμενοι να δουλέψουν.

Πρωταίτιος της ανταρσίας ήταν ο Σαγίντ. Ο Μάικ παρασύρθηκε από τους υπόλοιπους. Ο Λουίτζι κλείστηκε στο μηχανοστάσιο φοβισμένος. Ο αρχικαμαρώτος και ο μάγειρας δεν εμφανίστηκαν καθόλου, επειδή έχουν χτυπήσει και οι δύο τα πόδια τους, λένε. Η αλήθεια είναι πως οι αραπάδες δημιούργησαν το επεισόδιο επειδή υποψιάζονται ότι μερικοί από αυτούς θα απολυθούν μόλις φθάσουμε στο Βέλγιο.

Τετάρτη, 16 Σεπτεμβρίου 1981

Γύρω στις 6:00 το απόγευμα περνάμε από τα παράλια της Ολλανδίας. Ολόγυρα εκτείνονται καταπράσινες εκτάσεις με όμορφα σπιτάκια που έχουν κόκκινες γυρτές στέγες, καφετιούς τοίχους και λευκά παράθυρα.

Φτάσαμε στη λεκάνη τα μεσάνυχτα περίπου. Είναι ένα πολύ στενό πέρασμα, ίσα που χωράει ένα μόνο πλοίο. Μπαίνει μέσα στη λεκάνη νερό, γίνεται ίση η στάθμη της με της θάλασσας και ύστερα ανοίγει μια πόρτα απ' όπου βγαίνει το καράβι. Είχε έλθει και η αστυνομία για τους μαύρους.

Πέμπτη, 17 Σεπτεμβρίου 1981

Το πρωί φτάσαμε επιτέλους στην Αμβέρσα, στο Βέλγιο. Όλες οι γυναίκες και τα παιδιά κατεβήκαμε για βόλτα στην όμορφη πόλη με τα παλιά καλοδιατηρημένα κτίρια. Οι δρόμοι είναι καλυμμένοι με πέτρες και οι άνθρωποι αξιοπρεπείς και καλοντυμένοι. Ο καιρός είναι πάντα βροχερός ή συννεφιασμένος αλλά δεν κάνει πολύ κρύο. Καταλήξαμε για ψώνια σ' ένα τεράστιο οκταόροφο πολυκατάστημα, το Grand Bazaar -δεν υπάρχουν τόσο μεγάλα και πολυτελή καταστήματα στην

Ελλάδα. Κάναμε ψώνια και στους επτά ορόφους του και όταν τελειώσαμε, φάγαμε παγωτά στην καφετέρια του όγδοου ορόφο. Επιστρέψαμε στο πλοίο γύρω στις 4:00 το απόγευμα.

Αργότερα ήλθε ο κύριος Κράλλης, ο πλοιοκτήτης, για να δει από κοντά τι συμβαίνει. Καλό ανθρωπάκι μου φάνηκε. Φώναξε τον Σαγίντ για ν' απολογηθεί, πράγμα που ο νεαρός έκανε μάλλον απρόθυμα.

“Ο πλοιοκτήτης δεν χάνει ποτέ!”, του επισήμανε κάποια στιγμή ο Κράλλης.

“Ναι, μα ο σοσιαλισμός προχωρά”, αντέταξε ο Σαγίντ.

Τότε ένιωθα έξαψη με όλα αυτά. Ωστόσο, φαίνεται πως κάποιοι θεώρησαν τον πατέρα μου ανίκανο να χειριστεί μόνος του την ανταρσία, εφόσον εκείνο έμελλε να είναι το τελευταίο ταξίδι του: Δεν θα καταφέρει να ξαναβρεί δουλειά ως καπετάνιος, καθώς όλες οι ναυτιλιακές εταιρείες του λένε ότι έχουν βάλει ξένες σημαίες στα πλοία τους και ότι προτιμούν ξένα πληρώματα. Έτσι, τον επόμενο χρόνο ο μπαμπάς θα καταθέσει τα χαρτιά του και θα πάρει μειωμένη σύνταξη...

Παρασκευή, 18 Σεπτεμβρίου 1981

Ξανά βόλτα στα καλντερίμια της Αμβέρσας. Κατ' αρχήν πήγαμε σ' ένα μαγαζί για είδη ψαρέματος, ύστερα σ' ένα ψαράδικο. Το μαγαζί είχε ένα ωραίο διακοσμητικό ενυδρείο.

Τέλος, πήγαμε στο Grand Bazaar. Αγόρασα ωραίους μαρκανδόρους και μπλοκ ζωγραφικής σε χαμηλή τιμή. Ύστερα, ως συνήθως, ανεβήκαμε στην καφετέρια του μαγαζιού, στον όγδοο όροφο, και φάγαμε σάντουιτς και γλυκό. Η κυρία Βέτα ήπιε μόνο μια κόκα-κόλα. Είναι μάλλον τσιγγούνα και κακομαθαίνει την κόρη της.

Τη νύχτα, κατά τις 10:00, πήγαμε στο “Ελληνικό Σπίτι” και μείναμε εκεί καμιά ώρα. Μαζί μας ήταν ο ηλεκτρολόγος, ο μαρκώνης, ο μαστρο-Μήτσος και ο Κράλλης. Κατόπιν, πήγαμε στο διπλανό μαγαζί, όπου τραγουδούσε το συγκρότημα Τρίο Χελενίκ. Ο ηλεκτρολόγος σηκώθηκε και χόρεψε. Σηκώθηκαν για λίγο και ο μπαμπάς με τον μαρκώνη. Ο ένας από τους τραγουδιστές, 47 χρονών αλλά δεν του φαινόταν καθόλου, ήλθε

κοντά μας και μας έδειξε ένα άλμπουμ με φωτογραφίες τους. Σε μία ήταν μαζί με τους Abba.

Αποχωρήσαμε κατά τις 3:00 το πρωί και πέσαμε στα κρεβάτια μας κατά τις 3:30. Περάσαμε πολύ όμορφα...

Σάββατο, 19 Σεπτεμβρίου 1981

Το απόγευμα πήγαμε στο ζωολογικό κήπο, όπου είδαμε διάφορα πουλιά, φώκιες, ελέφαντες, μια καμηλοπάρδαλη, ιπποπόταμους, ρινόκερους, λιοντάριο, έναν καμαρωτό πίθηκο, αρκούδες, τίγρεις κλπ. Υπήρχε και μια στέρνα με ζωηρά δελφίνια που πλατσούριζαν χαρούμενα κι έβρεχαν τον κόσμο. Ήταν πολύ διασκεδαστικά.

Ύστερα πήγαμε σ' ένα ζαχαροπλαστείο εκεί κοντά, το De Keninck, όπου ήπιαμε καφέ φίλτρου και πορτοκαλάδα. Περιμέναμε το μπαμπά με τον Κράλλη ως τις 6:00 μα δεν ήλθαν. Αργότερα, καθώς στεκόμασταν σε μια πλατειούλα, η αδελφή μου έπιασε κουβέντα με μια παρέα Γιαπωνέζων, οι οποίοι μας εξέπληξαν με τις γνώσεις της ελληνικής γλώσσας που είχαν: Μας μιλούσαν σωστά, με καλή προφορά και έβγαλαν φωτογραφίες τα παιδιά, λέγοντάς τους: "Έλα ρε!"

Κυριακή, 20 Σεπτεμβρίου 1981

Επιστροφή στην Αθήνα αεροπορικώς. Τέλος του ταξιδιού, τέλος της παιδικής ηλικίας. Τώρα, εκείνο που μένει από τις υπέροχες διακοπές του καλοκαιριού, είναι ένα γαρδέλι, ο Κίτσος, που αγόρασε ο μπαμπάς όταν περνούσε από τη Λιβύη.

... Φράση του δασκάλου μας στο φροντιστήριο αγγλικών, μόλις άκουσε ότι τελειώσαμε το λύκειο:

"The happiest days of your lives... you will see!"

Κατά βάθος ξέρω ότι έχει δίκιο αλλά... αν είναι αυτές οι πιο ευτυχισμένες μέρες της ζωής μου, τότε αυτές που θα 'ρθουν πώς θα είναι;

Δευτέρα, 26 Οκτωβρίου 1981

Ιστορία του Κίτσου: Γειά σας! Είμαι ο Κίτσος και είμαι γαρδέλι! Γεννήθηκα στην Τρίπολη της Λιβύης, είμαι και

πρωτευουσιάνος. Τους πρώτους μήνες της ζωής μου τους πέρασα σ' ένα μαγαζί με ζώα. Ήμουν το πιο όμορφο πουλί απ' όλα. Όλα τα θηλυκά με φλέρταραν, όμως εγώ δεν ήθελα καμία.

Έτσι περνούσε ο καιρός, ώσπου μια ωραία πρωία παρουσιάστηκε ένας κύριος λίγο κοντός, λιγνός, που μύριζε σαν φουγάρο, με μια μυταρόλα διπλή. Πώς λέμε διπλοσάγονο; Ε, αυτός είχε διπλομύτη. Έριξε μια ματιά σε όλα τα πουλιά και τελικά διάλεξε εμένα! Τώρα κατοικώ στο σπίτι του, μαζί με την οικογένειά του, στην Άνω Γλυφάδα της Ελλάδας! Ωραία είναι εδώ και όλοι με θαυμάζουν για την μοναδική ομορφιά και το υπέροχο κελάηδημά μου! ...

Το σχολείο αποτελεί πια παρελθόν, όχι όμως και η φήμη μου. Αυτή δεν θα με εγκαταλείψει καθόλου εύκολα: Όποτε κυκλοφορώ στο δρόμο ή σε δημόσιους χώρους, αρκετά συχνά είμαι υποχρεωμένη ν' αντιμετωπίζω κύμματα από βρισιές, γιουχαΐσματα, κακόβουλα γέλια, επιδεικτικά φτυσίματα κάτω. Δεν τολμώ να περάσω μπροστά από παρέες νεαρών, επειδή είναι σίγουρο πως θα με κοροϊδέψουν: "Τι χάλια είναι αυτά που έχεις;" ... "Σκιάχτρο! Σκιάχτηκα!" ... "Είπαμε για γυναίκες, όχι για φρόκαλα!", άκουσα σήμερα ενώ πήγαινα στο φούρνο. Αρκετά περίεργο, πάντως, θεωρώ το γεγονός ότι όλα αυτά ανέκαθεν μου συνέβαιναν κοντά στην περιοχή μου, δηλαδή στην Τερψιθέα και στην Άνω Γλυφάδα· σχεδόν ποτέ αλλού...

Τετάρτη, 23 Ιουνίου 1982

Επιθυμώντας όσο τίποτα να ξεκουραστώ και να θάψω το ζοφερό παρελθόν μου, αυτή τη χρονιά προτίμησα να κρατήσω χαμηλό προφίλ και να χαλαρώσω. Το μόνο που κάνω, είναι να πηγαίνω στο φροντιστήριο αγγλικών και να προετοιμάζομαι για το Proficiency. Ακόμη, μελετώ μόνη μου στο σπίτι Μαθηματικά, με σκοπό να ξαναδώσω το μάθημα στις Πανελλήνιες. Μου πέρασε από το μυαλό ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να πάω σ' ένα από τα μεγάλα φροντιστήρια των Αθηνών, ωστόσο οι τραυματικές αναμνήσεις από το "Κύκλοτρο" με απέτρεψαν.

Τέλος πάντων, σήμερα είναι η μεγάλη μέρα των εξετάσεων. Βγαίνοντας από το κατώφλι του σπιτιού μας για να

πάω να δώσω εξετάσεις, παρατήρησα ότι ο Κίτσος, το γαρδέλι μας, έλειπε από το κλουβί του. Τον είχαμε ξεχάσει έξω όλη νύχτα κρεμασμένο πλάι στην πόρτα και προφανώς κάποιος βρήκε την ευκαιρία να τον κλέψει.

Η μητέρα μου θεώρησε το γεγονός κακό οιωνό, εμένα μου πέρασε από το μυαλό ότι το άτομο που έκλεψε τον Κίτσο, ειδικά σήμερα, πιθανόν να τον χρησιμοποίησε σε μάγια εναντίον μου, προκειμένου να αποτύχω εγώ στο διαγώνισμα. Όμως, τελικά απέρριψα αυτή την ιδέα· περισσότερο στενοχωρήθηκα για την απώλεια του Κίτσου.

Κατακλείδα: Το διαγώνισμα θα αποδειχθεί καταστροφή: Ενώ είχα μελετήσει πολύ καλά, τα θέματα μου φάνηκαν εντελώς ακαταλαβίστικα. Τελικά, πήρα βαθμό 1,5 -τον χαμηλότερο σε ολόκληρη τη μαθητική ζωή μου...



Ονειροπολήσεις

Κυριακή, 19 Δεκεμβρίου 1982

Ξεκινώντας από Σεπτέμβρη, έχω βάλει τα δυνατά μου να κάνω μια νέα αρχή: Γράφτηκα σε μια σχολή δακτυλογράφων και σ' ένα φροντιστήριο Ιταλικής γλώσσας στην Αθήνα, με σκοπό να πάω του χρόνου στην Ιταλία να σπουδάσω Αστρονομία, που ήταν ανέκαθεν το παιδικό μου όνειρο. Η απόφαση για σπουδές στο εξωτερικό πάρθηκε μετά από ιδέα που μας έριξε ο ξάδερφός μου ο Γιώργος, ο οποίος ανέκαθεν πίστευε πολύ σε μένα: “Η Υβόννη πρέπει να γίνει επιστήμονας! Δεν πρέπει να ψάχνει για μέσες λύσεις” ήταν τα λόγια του, μόλις άκουσε ότι μαθαίνω γραφομηχανή.

Νιώθω πως τίποτα δεν μπορεί να με σταματήσει. Πιθανόν να είμαι ακόμη επηρεασμένη από τον φεμινισμό της δεκαετίας του '70, όταν οι δρόμοι της Αθήνας γέμιζαν από οργισμένες γυναίκες που απαιτούσαν ίσα δικαιώματα με τους άνδρες (κατόπιν διαλύονταν ήσυχα γιατί έπρεπε να ετοιμάσουν φαγητό για το σύζυγο). Οι φεμινίστριες προπαγάνδιζαν τον τύπο της σούπερ γυναίκας που σηκώνεται στις έξι κάθε πρωί, ετοιμάζει το πρωινό για όλη την οικογένεια, τρέχει τα παιδιά στο σχολείο, ύστερα μπαίνει στο λεωφορείο και πάει στη δουλειά. Ύστερα από οκτώ ώρες επιστρέφει στο σπίτι και κάνει διάφορες δουλειές του νοικοκυριού, ενώ ο σύζυγος επιβλέπει μουρμουρίζοντας. Ύστερα πρέπει να διαβάσει και τα παιδιά. Το βράδι πρέπει ν είναι λαχταριστή και σέξι για να αρέσει στον σύζυγο. Δηλαδή, ένα τέλειο καρότσι με ράδιο. Λοιπόν, πολύ φοβάμαι ότι εγώ δεν ταιριάζω στο ανωτέρω πρότυπο. Ναι μεν σκοπεύω να σπουδάσω αστρονομία, που ήταν ανέκαθεν το όνειρό μου, όμως δεν σκοπεύω να γίνω καρότσι με ράδιο. Κι αν μείνω γεροντοκόρη, έμεινα...

Στο φροντιστήριο Ιταλικών, όπως και στα αγγλικά, είμαι “από τις καλύτερες μαθήτριες, αν όχι η καλύτερη”, όπως λένε οι δάσκαλοι. Επιπλέον, δεν αντιμετωπίζω κανένα πρόβλημα

συναναστροφής εκεί, ούτε στη σχολή δακτυλογράφων, άλλωστε. Κανένας δεν με κοροϊδεύει σε αυτούς τους χώρους· θα έλεγα, μάλιστα, ότι με συμπαθούν και με παραδέχονται. Είναι κι ένα αγόρι που μου δείχνει ενδιαφέρον και μια-δυο φορές μου ζήτησε να φύγουμε μαζί από το φροντιστήριο. Δεν φαίνεται κακός, ωστόσο δεν με συγκινεί επειδή είναι αντικειμενικά πολύ άσχημος.

Όσον αφορά το επαγγελματικό μου μέλλον, η γνώμη των γονέων μου παραμένει αμετακίνητη από τότε που ήμουν μικρή: Όταν παντρευτώ δεν θα πρέπει να εργάζομαι, όμως ένα πανεπιστημιακό δίπλωμα θα μου φανεί πολύ χρήσιμο για να το κολλάω στη μούρη του μέλλοντα συζύγου μου όποτε καυγαδίζουμε. Αυτή την ιδέα ασπαζόμουν ανεπιφύλακτα, ώσπου μια άγνωστη γυναίκα, φίλη της θείας Ερμιόνης, μου είπε στις προάλλες: "Γιατί να φας άδικα πέντε χρόνια άδικα στη μελέτη; Αν πάρεις ένα δίπλωμα, πρέπει να το χρησιμοποιήσεις!". Καλά λέει.

Κυριακή, 5 Φεβρουαρίου 1983

Παρά τη σχετική δημοτικότητά μου στα φροντιστήρια, η κοινωνική μου ζωή όσο πάει γίνεται φτωχότερη: Η ξαδέρφη Τζένη έχει επιστρέψει στην Κεφαλλονιά, όπου εργάζεται σε τράπεζα. Με τη Νίκη δεν κάναμε ποτέ σπουδαία παρέα. Δεν έχω καθόλου φίλες και ζητιανεύω από την αδελφή μου λίγη παρέα: Όποτε έρχεται καμιά φίλη της στο σπίτι μας, τρέχω κι εγώ μαζί τους έστω κι αν εκείνες στραβομουτσουνιάζουν. Όσο κι αν προσπαθώ να προσαρμοστώ στην παρέα τους, με βλέπουν πάντα σαν παρείσακτη.

Όσο για τ' αγόρια, δεν με πλησιάζουν παρά μόνο όταν υπάρχει μεγάλη ανάγκη! Μάλλον τους απωθεί η υπέρμετρη ντροπαλότητά μου αλλά και το ακόμη παιδομορφικό σώμα μου: Έχω ύψος 1,77, βάρος 48 κιλά, ανύπαρκτο στήθος και χοντρή μέση. Στο μεταξύ, όλοι οι συγγενείς και φίλοι εξακολουθούν να θαυμάζουν την Αλίκη επειδή είναι "πεταχτή" και "ζωηρή", ενώ εγώ, λένε, είμαι "συντηρητική" και "βαρετή".

Σήμερα το πρωί πέρασε από το το σπίτι μας η Ελένη,

φίλη της αδελφής μου, γνωστή για να ελευθέρια ήθη της, και συζητήθηκε έντονα η διαφορά ζωηρότητας ανάμεσα σε μένα και την Αλίκη: "Λέγεται ότι τα παιδιά που αντιδρούν είναι νορμάλ, ενώ εκείνα που δεν αντιδρούν δεν είναι εντάξει!" αποφάνθηκε η Ελένη με ύφος ειδήμονος.

Ωστόσο, έχω μια απορία: τι σημαίνει να είσαι "ζωηρός"; Αν κρίνω από όσα βλέπω γύρω μου, "ζωηρός" σημαίνει να ακολουθείς πιστά το ρεύμα: Είναι της μόδας οι βρισιές; Οι "ζωηροί" βρίζουν περισσότερο απ' όλους. Διατάζει η μόδα μίνι φούστα; Οι "ζωηρές" φοράνε την πιο κοντή. Είναι της μόδας η κατανάλωση αλκοόλ στα μπαρ; Οι "ζωηροί" πίνουν κάθε βράδι μέχρι να γίνουν στουπί στο μεθύσι, κ.ο.κ. Γενικότερα, όταν το σύστημα επιβάλλει έναν συγκεκριμένο κώδικα συμπεριφοράς, οι "ζωηροί" τον ακολουθούν πρώτοι απ' όλους. Έτσι, φαίνονται πρωτότυποι ενώ δεν είναι. Από την άλλη πλευρά, όλες αυτές οι "ζωηρές" ωχριούν όταν ακούνε ότι σκοπεύω να πάω μόνη μου για σπουδές στην Ιταλία. Εκείνες σκοπεύουν να γλεντήσουν μέχρι τα 20 και κατόπιν να παντρευτούν, να κάνουν παιδιά και να ζουν με τις αναμνήσεις της νεότητάς τους. Αυτά τα πρωτότυπα, δηλαδή. Τελικά, οι "ζωηροί" άνθρωποι δεν είναι παρά τα πιο υπάκουα πιόνια...



Δευτέρα, 20 Φεβρουαρίου 1983

Ακόμη μια φορά ονειρεύτηκα ότι μπορούσα να κινήσω αντικείμενα με τη δύναμη της σκέψης. Ξύπνησα με μια παράξενη αίσθηση ολοκλήρωσης, όπως κάθε φορά που βλέπω ένα από αυτά τα έντονα, ζωντανά όνειρα που μου έρχονται συνήθως γύρω στα ξημερώματα: Πολεμώ το κακό σε απίθανα μέρη, είμαι μάγισσα, εκτελώ ψυχοκίνηση, πετώ ψηλά, υπνωτίζω ανθρώπους. *Συχνά ονειρεύομαι τα ίδια και στο ξύπνιο. Πάντα ήθελα να έχω υπερφυσικές δυνάμεις!*

Το απόγευμα, μόλις γύρισα από ένα θέλημα, είδα τη μαμά να με περιμένει συνοφρυωμένη, κρατώντας στα χέρια της δύο βιβλία που αγόρασα στις προάλλες και φρόντισα να κρύψω σε ασφαλή θέση στη βιβλιοθήκη μου. Ωστόσο, η καημένη η μητέρα μου κατάφερε να τα ανακαλύψει, την ταρακούνησαν περισσότερο από τα πορνοπεριοδικά της σεξουάλας αδελφής μου, κι έχασε πάσαν ιδέα για τη σεμνή κορούλα της, εμένα δηλαδή, μόλις είδε τους τίτλους: "Μαύρη και Λευκή Μαγεία". Πάντως, το εν λόγω σύγγραμμα δεν με έχει εντυπωσιάσει ιδιαίτερα επειδή είναι γεμάτο γενικότητες και πολυλογίες, ενώ δεν περιέχει ούτε μία μαγική συνταγή -με δύο λόγια, είναι άχρηστο. Επίσης, το "Νεκρονομικόν": Ενδιαφέρον, ατμοσφαιρικό σύγγραμμα, ωστόσο τα ξόρκια και οι τελετές δίνονται αποσπασματικά, όχι αρκετά ξεκάθαρα και δεν φαίνονται να έχουν κάποιο πρακτικό σκοπό, πέρα από μια αόριστη απόκτηση εξουσίας.

... Την επόμενη κιόλας μέρα, τα δυο βιβλία έχουν εξαφανιστεί από το σπίτι παρόλο που τα είχα κρυμμένα σε άλλο μέρος. Ρωτώ τη μητέρα μου τι έγιναν, εκείνη παίρνει αθώο ύφος, κάνει την πάπια και στο τέλος λέει ότι εγώ κάπου τα έβαλα κάπου και δεν θυμάμαι πού...

Πέμπτη, 24 Μαρτίου 1983

Κάτι πραγματικά αλλόκοτο συνέβη σήμερα το βράδι: Ενώ εγώ βρισκόμουν στην κουζίνα, η Αλίκη και η Ελένη ήταν κλεισμένες στο σαλόνι και είχαν πιάσει μια έντονη συζήτηση

σχετικά με εξωγήινους και ιπτάμενους δίσκους -πράγμα αρκετά περίεργο, εφόσον αυτές οι δύο δεν έχουν δείξει ποτέ ως τώρα ενδιαφέρον για τέτοια πράγματα. Κατά κανόνα μιλάνε για μόδα, αγόρια και ραντεβουδάκια. Ξαφνικά, βλέπω τις δυο τους να καταφθάνουν τρέχοντας κοντά μου, πολύ αναστατωμένες.

“Είναι απίστευτο, Υβόννη, δεν μπορείς να φανταστείς τι συνέβη μόλις τώρα!” άρχισε η Αλίκη, με φωνή τρεμάμενη.

“Τι... τι συνέβη;” ρώτησα γεμάτη περιέργεια.

“Μιλούσαμε για ούφο κι εξωγήινους, αν υπάρχουν τέτοια πράγματα ή όχι, και ξέρεις τι έγινε;” συνέχισε η Αλίκη.

“Είδαμε έναν ιπτάμενο δίσκο, ακριβώς έξω από το παράθυρο!” πετάχτηκε η Ελένη, γεμάτη ταραχή.

“Πετούσε λίγο πιο πάνω από τα σύρματα του ηλεκτρικού, ακριβώς απέναντι από το σπίτι μας! Το πιστεύεις;” συνέχισε η Αλίκη, τρέμοντας ακόμη.

“Και βέβαια δεν το πιστεύω!” απάντησα χαμογελώντας. “Πιθανότατα ήταν η φαντασία σας, επειδή είχατε σχετική συζήτηση!”

“Όχι, πραγματικά το είδαμε αυτό, και οι δυό μας το είδαμε!” διαμαρτυρήθηκε η Ελένη.

“Ναι, και ο ιπτάμενος δίσκος ήλθε ακριβώς έξω από το παράθυρό σας, για να σας πει ένα "γειά"! Ελάτε τώρα, κορίτσια!”

Φυσικά, δεν μπορώ να δώσω βάση σ' αυτή την ιστορία. Κατά πάσα πιθανότητα, οι δυο τους φαντάστηκαν το ούφο επειδή ήταν απορροφημένες σε μια ανάλογη συζήτηση. Μερικές φορές το μυαλό παίζει περίεργα παιγνίδια. Ίσως, όμως, να σκάρωσαν αυτό το παραμύθι για να δουλέψουν εμένα. Από την άλλη μεριά, αυτές οι δύο δεν συνηθίζουν καθόλου να μιλούν για τέτοια θέματα ή να φτιάχνουν τέτοιες ιστορίες...

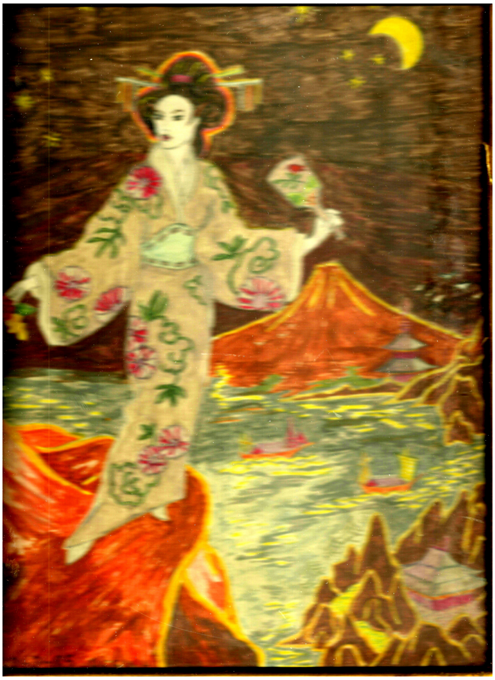
Δευτέρα, 24 Απριλίου 1983

Σήμερα θα παραδώσω το λεύκωμα στη Νατάσα, συμμαθήτριά μου στο φροντιστήριο ιταλικών. Αληθινά, ήταν ένα θαυμάσιο λεύκωμα: Φίλες της έχουν γράψει μέσα διάφορα γεγονότα της σχολικής τους ζωής, έχουν κολλήσει και

φωτογραφίες τους. Σίγουρα η Νατάσα θα έχει κάτι να της θυμίζει τα μαθητικά χρόνια που, όπως λέγεται, είναι τα καλύτερα της ζωής μας. Άλλωστε, τα περισσότερα κορίτσια έχουν ένα λεύκωμα ή, έστω, φωτογραφίες από το σχολείο. Εγώ δεν διαθέτω τίποτα τέτοιο...

Πολλές φορές δοκίμασα να φτιάξω λεύκωμα, όμως όλες μου οι προσπάθειες απέτυχαν. Τελικά, στα λευκώματά μου έγραφαν κυρίως οι γονείς και η αδελφή μου! Σπανίως τα έδινα σε κάποιον άλλο, κυρίως σε γειτόνισσες ή συγγενείς. Πολλές φορές θέλησα να φέρω το λεύκωμά μου στο σχολείο, όμως δεν τόλμησα να το δώσω σε κανέναν! Ντρεπόμουν φοβερά να κάνω κάτι τέτοιο, σκεπτόμενη ότι οι άλλοι θα βαριόνταν να ασχοληθούν. Έτσι, είτε το κατέστρεφα, είτε το συμπλήρωνα με δικές μου απαντήσεις και διάφορα ψευδώνυμα.

Γιατί αυτό; Η αλήθεια είναι πως δεν ήμουν ποτέ δημοφιλής. Ακόμη και σήμερα, δεν έχω ούτε μία φίλη, ζω μέσα σε μια παράξενη απομόνωση -και δεν μπορώ να πω με σιγουριά το γιατί...



Δευτέρα, 16 Μαΐου 1983

Στο μεταξύ, η αδελφή μου έχει βρει άσχημο μπελά από τον μπαμπά: Πριν από λίγες μέρες βρήκε ραντεβού στη Γλυφάδα με το γκόμενό της, κάποιον Χαράλαμπο Μαρκάκη. Όμως ο διάολος έχει πολλά ποδάρια κι έτυχε να περάσει από εκεί ο πατέρας μου και να τους δει. Τώρα είναι έξω φρενών, βρίζει συνεχώς την Αλίκη, λέει πως τον έχει κάνει ρεζίλι και “αλίμονό μας αν μαθευτεί αυτό, τι θα πει ο κόσμος;”, ενώ απαιτεί εδώ και τώρα να συναντήσει τον λεγάμενο: “Έτσι, αν κάποιος έλθει και μου πει

ότι είδε την Αλίκη με φίλο, να μπορώ να του πω εγώ ότι τον έχω ήδη γνωρίσει!", εξηγεί ο μπαμπάς.

Τέλος πάντων, το γοργόν και χάριν έχει: Η Αλίκη εξήγησε στο γκόμενο τα καθέκαστα κι εκείνος παραδόξως δεν έφερε καμία αντίρρηση να δει το μπαμπά, σήμερα κιόλας. Όταν ο πατέρας μου επέστρεψε από τη συνάντηση, φαινόταν μάλλον ήσυχος και ικανοποιημένος. Προφανώς, ο επίδοξος γαμπρός του έκανε πολύ καλή εντύπωση, σε σημείο που ο μπαμπάς στο τέλος τον διαβεβαίωσε: "Δεν είσαι δεσμευμένος!" Τότε, προς τι όλη αυτή η φασαρία;

Τρίτη, 15 Ιουνίου 1983

Η ιστορία έχει και συνέχεια: Έχει φαγωθεί και η μάνα μου να γνωρίσει τους γονείς του λεγάμενου, οι οποίοι, όπως έχουμε μάθει, είναι στα χωρίσματα κι έχουν πέντε παιδιά. "Πρέπει επειγόντως να μάθουμε τι διαθέσεις έχει αυτός ο τύπος για την αδελφή σου!" μου ανακοίνωσε η μαμά σήμερα το πρωί και με πήρε άρον-άρον για να πάμε να βρούμε το σπίτι του, μερικά στενά πιο πέρα από το δικό μας. Μόλις αντικρύσαμε την παλιά τρώγλη με τον αφρόντιστο κήπο, μείναμε κάγκελο μα δεν πτοηθήκαμε. Η μητέρα μου χτύπησε την πόρτα, της άνοιξε μια κυρία που αποδείχθηκε πως δεν ήταν η μητέρα του Χαράλαμπου αλλά μια θεία του, η οποία με μάλλον ξιπασμένο υφάκι μας δήλωσε ότι "Η κυρία Μαρκάκη δεν μπορεί να σας δεχθεί τώρα επειδή έχει επισκέψεις". Όντως, μέσα στο ετοιμόρροπο σπίτι υπήρχε κόσμος -προφανώς κάποια οικογενειακή συγκέντρωση. Εντέλει, εμφανίστηκε η μητέρα του Λάμπη, είπαμε δυο κουβέντες μπροστά στην πόρτα και μας υποσχέθηκε ότι θα έλθει σύντομα σπίτι μας να μιλήσουμε.

Παρασκευή, 5 Αυγούστου 1983

Οι γονείς του Λάμπη έχουν χωρίσει για τα καλά πλέον, η μητέρα του μένει με γκόμενο και ο πατέρας του με γκόμενα. Τα πέντε παιδιά τρέχουν πότε από δω και πότε από κει. Ο Χαράλαμπος, που είναι ο μεγαλύτερος, νοίκιασε σπίτι μόνος του για κανένα μήνα όμως τα έξοδα ήταν πολλά και

αναγκάστηκε να το παρατήσει. Εντέλει, μετά από μεγάλες πιέσεις εκ μέρους της αδελφής μου, ο μπαμπάς δέχθηκε τελικά να μένει ο νυμφίος στο σπίτι μας, υπό τον όρο βέβαια ότι δεν θα συμβεί τίποτε το “ανεπανόρθωτο”.

Εδώ και κανένα μήνα, δηλαδή από τότε που ο Λάμπης έγινε δεκτός από το μπαμπά σαν σώγαμπρος, η Αλίκη πετάει στον έβδομο ουρανό. Όλη μέρα χαϊδολογιέται και φιλιέται μαζί του. Πάντως, πρέπει να ομολογήσω ότι ο νεαρός είναι πράγματι πολύ εμφανίσιμος: Μόλις 18 χρονών, γυμνασμένος, με σγουρά ξανθά μαλλιά και γαλάζια μάτια. Τα τελευταία χρόνια εργάζεται σε ένα τζαμάδικο της περιοχής. Δεν είναι μορφωμένος, μόνο το δημοτικό έχει βγάλει αλλά σαν τύπος είναι ευχάριστος και κοινωνικός. Ενίοτε βέβαια, γίνεται εριστικός και βίαιος, δέρνει και βρίζει την Αλίκη για ψύλλου πήδημα κι εκείνη κάνει ότι μπορεί για να το κρύψει. Όμως, μετά από λίγη ώρα τα ξαναφτιάχνουν και αρχίζουν πάλι τα σαλιαρίσματα.

Σήμερα το βράδι πήγα στο κοντινό θερινό σινεμά μαζί με το ζεύγος, όπου είδαμε μια μάλλον αδιάφορη κωμωδία. Σε όλο το δρόμο του γυρισμού, οι δυο τους δεν σταμάτησαν στιγμή να χασκογελούν, να κυνηγιούνται, να φιλιούνται, να χαϊδολογιούνται, με αρκετή δόση υπερβολής θα έλεγα. Από ένα σημείο και μετά, ο Λάμπης άρχισε να βουτάει την Αλίκη με τα στιβαρά του μπράτσα, να την πετάει ψηλά, να τη στριφογυρίζει και να την πιάνει πάνω στην ώρα πριν σπάσει το κεφάλι της στο πεζοδρόμιο. Δεν ξέρω, έχω δει πολλές φορές ζευγάρια να ερωτοτροπούν δημόσια, νομίζω όμως ότι αυτοί οι δυο το παρακάνουν με την επίδειξη. Και να σκεφθείς ότι χθες το βράδι είχαμε πάλι φωνές και κλάματα επειδή ο νυμφίος έριξε μερικές φάπες στην Αλίκη “δι' ασήμαντον αφορμήν”, που δεν θυμάται ούτε ο ίδιος. Μάλλον, όμως, της Αλίκης της αρέσουν αυτά. Προφανώς, θεωρεί τις βιαιοπραγίες ως απόδειξη πάθους -όπως οι περισσότερες γυναίκες άλλωστε...

Τρίτη, 30 Αυγούστου 1983

Με το πέρασμα του χρόνου η αυτοπεποίθησή μου βελτιώνεται σταθερά κι ένα λαμπρό μέλλον αρχίζει να

διαφαίνεται μπροστά μου. Η φιλοδοξία θεριεύει μέσα μου και με συναρπάζει: Ήδη με φαντάζομαι να δουλεύω στο Αστεροσκοπείο σαν αστρονόμος, να κάνω σπουδαίες ανακαλύψεις, να ανεβαίνω στα ψηλότερα επίπεδα της επιστημονικής έρευνας. Και όχι μόνο αυτό: Ονειρεύομαι να γίνω και συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας! Φαντασία έχω ασύστολη. Έχω κιόλας ξεκινήσει να γράφω το πρώτο μου μυθιστόρημα, με τίτλο "Η Συνωμοσία των Σκιών". Δεν θα ησυχάσω αν δεν πετύχω τους στόχους μου!

Ωστόσο, ήδη παρουσιάζονται ορισμένες δυσκολίες: Προς το παρόν, θεώρησα σκόπιμο να μη θέσω υποψηφιότητα κατευθείαν για την Αστρονομία που ήθελα επειδή οι διαθέσιμες θέσεις σε όλα τα Ιταλικά Πανεπιστήμια ήταν μόνο δύο για τους ξένους μαθητές, οπότε υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να μη γίνω πουθενά δεκτή. Έτσι, τον πρώτο χρόνο θα φοιτήσω στο τμήμα Βιομηχανικής Χημείας στην Πάδοβα, όπου υπάρχουν αρκετές κενές θέσεις, με σκοπό να μεταγραφώ στην Αστρονομία από τη δεύτερη χρονιά.

Κατ' αρχήν, όμως, πρέπει να αποτινάξω από πάνω μου το ψεύτικο δέρμα που μου φόρεσαν, να σπάσω όλα εκείνα τα ψυχικά δεσμά που μου έχουν επιβάλλει από την παιδική μου ηλικία: Δειλία, αυτολύπηση, παθητικότητα, απαισιοδοξία. Βέβαια, έχω κι εγώ κάποιο φταίξιμο σ' αυτή την υπόθεση: Πάντα παρουσιαζόμουν διαφορετική, δεν ακολουθούσα πρόθυμα το κοπάδι. Στην ανθρώπινη κοινωνία κάτι τέτοιο είναι ασυγχώρητο, κανείς δεν σε δέχεται όπως είσαι, πρέπει πάντα να προσαρμόζεσαι με τη μάζα και να μην παρεκτρέπεσαι ούτε στο ελάχιστο. Στο εξής λοιπόν, θα πρέπει να υποκρίνομαι πως είμαι σαν αυτούς, να συμπεριφέρομαι όπως αυτοί, να τους παραμυθιάζω ότι η ζωή μου δεν διαφέρει σε τίποτα από τη δική τους. Γενικά, πρέπει να τους λέω μονάχα όσα θέλουν ν' ακούσουν.

Σ' ένα ψυχολογικό τεστ που βρήκα πρόσφατα σ' ένα περιοδικό, διαπίστωσα ότι ο θυμός είναι το κυρίαρχο συναίσθημά μου -πράγμα που με εξέπληξα αλλά δεν το απορρίπτω. Άλλωστε, θεωρώ τον θαυμασμό πιο ειλικρινές

συναίσθημα από την αγάπη. Αγαπάμε όσους είναι όμοιοι με μας ή όσους φαίνονται αισθησιακοί, εύθραυστοι ή χρήσιμοι (δηλαδή εκμεταλλεύσιμοι). Όμως, θαυμάζουμε ένα άτομο όταν ξεπερνά το μέσο όρο σε κάποιο τομέα, ακόμη κι αν είναι εχθρός μας.

Τέλος, υπάρχει κάτι που μου προξενεί ιδιαίτερη ανησυχία: Ο χρόνος. Μοιάζει να περνά όλο και πιο γρήγορα κι αυτό με φοβίζει χωρίς να ξέρω ακριβώς το γιατί. Αισθάνομαι σαν “κάτι” να μου κλέβει τη ζωή πονηρά, ενώ έχω μόλις εισέλθει στην πιο αποφασιστική δεκαετία της ζωής μου.

Τέλος πάντων, όπου νά 'ναι
τελειώνουν τα ψέματα:
Σε μια βδομάδα φεύγω για την Ιταλία.
Νιώθω αγωνία αλλά και ανυπομονησία,
καθώς αισθάνομαι ότι εκεί
μπορεί να ξεκινήσει
μία άλλη ζωή για μένα...

